

SOUL

55

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
2310 MAGAZINE
ΜΑΪΟΣ 2011
€3.00

05
9 771790 614005

Γιώργος Παπαγεωργίου

Fresh, Young, Art Issue

ΟΤΕ 11.888






Αν είσαι 11 άντρας ή 11 γυναίκα
από 8 έως 88 ετών

ό,τι κι αν χρειαστείς, θα το βρεις στο 11888
Τυχαίο; Δε νομίζω!

Ονομαστικός κατάλογος σταθερών και κινητών τηλεφώνων Ταξιδιωτικά γραφεία, ξενοδοχεία, ενοικιαζόμενα δωμάτια, γραφεία ενοικιάσεως αυτοκινήτων Εφημερεύοντα φαρμακεία (Αττικής, Θεσσαλονίκης, Πάτρας) και εφημερεύοντα νοσοκομεία (Αττικής, Θεσσαλονίκης) Εστιατόρια, νυχτερινή διασκέδαση Σινεμά, θέατρα, εκδηλώσεις σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα Διανυκτερεύοντα βενζινάδικα Αττικής Λαϊκές αγορές Αττικής Κίνηση στους δρόμους της Αττικής Όλα τα επαγγέλματα

Ο αριθμός πίσω από κάθε πληροφορία.

Πληροφορίες
Τηλεφωνικού Καταλόγου

ΟΤΕ
εκφράσου με κάθε τρόπο

Χρέωση από σταθερό 0,82€/1'(με ΦΠΑ). Χρέωση από κινητό: 1,38€/1' με χρέωση / δευτερόλεπτο μετά τα πρώτα 60''(με ΦΠΑ). Η υπηρεσία αφορά εγχώριους καταλόγους για σταθερά και κινητά. Τηλέφωνο παραπόνων 2108230099.

EDITORIAL 55

Του Στέφανου Τσιτσόπουλου



Mauro Tambeiro, «Εναλλαγές σε χρώμα και μουσική», Παλαιό Αρχαιολογικό Μουσείο (Γενί Τζαμί), έως 10 Ιουλίου.

Ξεκαθάρισμα λογαριασμών

Ήθελα να γράψω για την κρίση. Όχι μόνο την οικονομική, αλλά και την προσωπική, καθώς σχέσεις, γάμοι και φιλίες κατακρημνίζονται. Καθώς ο λαός κυνηγάει την τύχη του στα προποτζίδικα. Καθώς πολιτικάντηδες στα πάνελ δεν ξέρουν από πού να το μαζέψουν και ρεπόρτερ-σκατόπαιδα του Star Channel ψάχνουν στα σκουπίδια της Φαίης Σκορδά για να μάθουν τι φρουτόκρεμα ταΐζει το νεογέννητο μωρό της. Ήθελα να γράψω για την Αθήνα που καταρρέει. Πρέζες, εγκλήματα, νεοφασισμός, εγκατάλειψη.

Ταυτόχρονα, σκεφτόμουνα πως το εντιτόριαλ έπρεπε να τελειώνει αισιόδοξα, καθώς στη Θεσσαλονίκη είναι πάλι πρίμος ο καιρός. Κόντρα στην πρωτεύουσα και τις μαύρες πλερέζες της, εδώ η ζωή εκρήγνυται, καλλιτέχνες, συγγραφείς, μουσικοί και δράση εγγυώνται μια άνοιξη ολάνθιστη, ένα καλοκαίρι καυτό, ένα τιτιβιστό μέλλον που επωάζεται σαν πουλάκι.

Έπεσε στα χέρια μου η συλλογή του Π.Ε. Δημητριάδη με τίτλο «Ξεκαθάρισμα λογαριασμών - Ποιήματα 2000-2010» (Εξώστης Εκδοτική). Ζει στην Κέρκυρα, κάποιοι ίσως τον ξέρετε από την εξαίσια μπάντα Κόρε Ύδρο. Καθώς έτρεχαν τα ποιήματα, καθαρά σαν τα νερά του Ιονίου, με έναν ρυθμό που θύμιζε επτανησιακές φιλαρμονικές, συνειδητοποίησα πως οι λέξεις του κατά έναν μαγικό τρόπο περιέγραφαν όλα αυτά που ήθελα να γράψω. Γι' αυτή τη χώρα, για μας τους ανθρώπους της, αλλά και για τους άλλους. Που η ήττα και η χρεοκοπία τους είναι δεδομένες. Για το μέλλον που μας ανήκει. Αλλά ανήκει και στη γενιά του Π.Ε. Δημητριάδη. Και στο νησί του, και στη Θεσσαλονίκη, και στις δεκάδες επαρχίες, μέσα κι η Αθήνα, που είναι θέμα χρόνου, σαν χαμένες Ατλαντίδες, να αναδυθούν στον αφρό. Μου χαρίσατε υπέρτατη συγκίνηση, Κερκυραίε φίλε, σας ευχαριστώ.

Εμείς το σκοτώσαμε το χειροπιαστό,/ εμείς το στείλαμε στο πυρ το εξώτερο-/ εμείς που τώρα εκλιπαρούμε/ να γυρίσει πίσω. («Το χειροπιαστό»)

Τον έπιασε με άλλη/ κάνα χρόνο πριν τους Ολυμπιακούς./ Χώρισαν επιτόπου./ Όπως αυτή ισχυρίζεται,/ της άφησε πληγή ανεπανόρθωτη./ Αυτός μάλλον δεν το κατάλαβε·/ πέντε χρόνια μετά/ της έκανε request στο Facebook. («Το Facebook»)

Φιλικοί και γλυκομίλητοι,/ πάντα γελαστοί και ανθρώπινοι,/ ηθικώς ανεξάρτητοι,/ με πίστη και όραμα,/ χρισμένοι με φτώχεια,/ απλοί και κρυστάλλινοι,/ της μουσικής βιοτεχνίας/ οι επίγειοι άγγελοι/ ασελγούν στις εμπνεύσεις μας. («Απατεώνες 2004»)

Γκρεμίστε τα ξενοδοχεία/ και τις πολυτελείς επαύλεις,/ ρίξτε με βία από ψηλά/ όλους αυτούς που λυμαίνονται/ τη θέα μας. Ελευθερώστε τα νησιά,/ πνίξτε στη θάλασσα τους γιους των βουλευτών,/ των εκπεσόντων βασιλιάδων και των εφοπλιστών,/ βάλτε ένα τέλος στην πειρατεία της ντροπής,/ που δυναστεύει κάθε ομορφιά/ αυτής της γης. Ονειρευτείτε μια μέρα/ που θα είναι ξανά/ κάθε γωνιά αυτής της χώρας,/ οι πεδιάδες, ο αέρας, τα βουνά, τα νερά/ των ερώτων μας μόνο/ κοινόχρηστα θύματα. («Γκρεμίστε τα ξενοδοχεία»)

Τούρκικο σπαθί/ με έκοψε στα δύο/ και δεν το μίσησα./ Αμερικάνικη κεραία/ υψώθηκε στο σπίτι μου/ και την ανέχτηκα./ Ελληνική βλακεία/ να κοιμηθώ μαζί της/ με εξανάγκασε·/ ξύπνησα πρώτος και τη σκότωσα. («Τούρκικο σπαθί»)

«Ο ΣΑΚΗΣ ΕΓΙΝΕ ΜΠΑΜΠΑΣ»/ Στ' αρχίδια μας! («Η είδηση της ημέρας»)

Στα πρακτορεία γλείφω τις πληγές μου/ αυτό το καλοκαίρι·/ άσσος, Χ, διπλό,/ U/O, ημίχρονο-τελικό. Είπα, εγώ δεν περιμένω κληρονομιές/ και γονικές παροχές,/ εγώ είμαι φιλότιμος και αξιοπρεπής,/ μόνος μου θα τα βγάλω τα λεφτά μου·/ στα γήπεδα της Νότιας Αφρικής... («Το καλοκαίρι που αποφάσισα να γίνω αυτοδημιούργητος»)

«Αγαπημένοι μας παππούδες και γονείς,/ Ζητάμε η αγάπη σας να μην είναι ιδιοτελής./ Μην περιμένετε από μας σκληρό αγώνα επιβολής/ και σβήστε κάθε ελπίδα κοινωνικής καταξίωσης. Το είχε πει κι ο Στράτος Σεφτελής·/ ακόμα και με χάλκινο μετάλλιο στους τρεις/ πιστεύω δικαιούμαστε κι εμείς/ ένα μικρό μπαράζ δακρύων συγκίνησης». (Δικαιούμαστε τη συγκίνηση»)

Ποτέ δεν είπα πως θ' αλλάξω τον κόσμο·/ είπα πως θα με βλέπεις απ' τον καναπέ σου/ να προσπαθώ. («Ποτέ δεν είπα πως θ' αλλάξω τον κόσμο»)

Αλουμινόχαρτα ανοίγουν/ Τα πλακωμένα μαλλιά των γυναικών/ ένα αποτρόπαιο θέαμα/ Σακάκι με τα χέρια απ' έξω/ Τ.Ε.Ι. Μεσολογγίου/ Εμετός στη σακούλα/ Στάση για καφέ και κατούρημα/ Τσιγάρο στο τσιγάρο/ Ηρωικά αναστενάζει κι απόψε/ η ελληνική επικράτεια. («Στάση ΚΤΕΛ»)

Ανεξαρτήτως της εμπλοκής μου ή όχι,/ εδώ και μερικά χρόνια/ είμαι πάντα με τον προδίδοντα/ σε ερωτικά ζητήματα·/ τόσο πολύ έχω απδιάσει/ μ' όλους αυτούς που κατά καιρούς/ μου χαϊδεύουν τ' αφτιά/ κατηγορώντας αδίκως/ τον εκάστοτε «ένοχο». (Το ότι ο γιατρός ισχυρίζεται/ πως τα ψυχαναγκαστικά άτομα/ διακρίνονται για τα σαδιστικά τους στοιχεία/ το κρατάω σαν μια εξαιρετική/ δικαιολογία για το απώτερο μέλλον. Είναι κρίμα να καεί από τώρα τέτοιο χαρτί...) («Το κρυφό χαρτί»)

Φλόγα για την ειρήνη/ Άγαλμα για την ελευθερία/ Γέρος για τη δημοκρατία/ Μετάλλιο για την πατρίδα/ Μάρμαρα για την ιστορία/ Φιλάκια για την τέχνη/ Αγιασμοί για την παιδεία/ Χαζοί για το αύριο («Σύμβολα»)




Wrangler®
WE ARE ANIMALS

SOUL

SECRETS OF URBAN LIFE

2310 MAGAZINE

ΜΑΪΟΣ 2011

Εκδότης: Φώτης Γεωργελές
Διευθυντής: Στέφανος Τσιτσόπουλος
Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουίζα Ναθαναήλ

Διευθύντρια Σύνταξης: Βάγια Ματζάρογλου
Αρχισυντάκτης: Δημήτρης Καραθάνος
Art Director: Σπύρος Αλμπάνης

Τεχνικός Διευθυντής: Βάιος Συντσιρμάς

Επιμέλεια Ύλης: Δημήτρης Αθανασιάδης
Διόρθωση κειμένων: Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

Σύμβουλος Έκδοσης: Γιάννης Πιτσιώρας
Contributing Artists: Πέτρος Νικόλτσος
Ειδικοί συνεργάτες: Γιώργος Μπάκας, Σοφία Αγγελίδου, Άρης Προδρομίδης, Ναυσικά Γκράτσιου
Literature Contributor: Frankie Notas
Communication Services: Σάκης Κοροβέσης

Συντακτική Ομάδα
Λένα Χουρμούζη, Μαρία-Άννα Τανάγια, Θανάσης Μήνας, Αντώνης Βλαβογελάκης, Μάκης Παπασημακόπουλος, Τζίνα Σωτροπούλου, Τάσος Ρέτζιος, Παναγιώτης Τσιακιρίδης, Γιώργος Παπαγεωργίου, Miki Zoltan, Κώστας Κούτσαρης, Ρουβίμ Γρηγοριάδης, Γιάννης Δρίζης, Χρήστος Δούρας, Γιώργος Δημητρακόπουλος, Μαρίνος Σακελλαρίου, Άννα Παπαρίζου

Συνεργάτες
Διογένης Δασκάλου, Χρήστος Παρίδης, Θανάσης Νικολάου, Έλενα Αγγελίδου, Αντώνης Καλπάκης, Karina Ruby, Αλέξανδρος Πλωμαρίτης, Δημήτρης Ντανόπουλος, Χρήστος Νικολόπουλος, Αντώνης Κερασνούδης

Fashion Photographer: Τάσος Βρεττός
Fashion & Style Editor: Χρήστος Καλλιαρέκος, Κατερίνα Μανωλαράκη, Λίνα Μανδράκου

Φωτογράφοι: Χριστίνα Γεωργιάδου, Κώστας Αμοιρίδης, Σάκης Γιούμπασης, Νίκος Καρδαράς, Γιώργος Παπαδόπουλος, Γιάννης Χοστελίδης, Χρύσα Νικολέρη, Δημήτρης Μυλωνάς, Αιμιλία Παναγιώτου, Σπύρος Παλούκης, Γιώργος Γαβανάς, Εύη Βουλγαρίδου, Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος

Εικονογράφηση: Atact (atact.gr), Γιώργος Μπάκας, Μάριος Καλαϊτζής, Αλέξανδρος Νικολαΐδης

Λονδίνο: Σάντρα-Οντέτ Κυπριωτάκη, Σοφία Σφυρή, Βιβιάνα Μηλιαρέση
Βερολίνο: Στέλιος Βακαλούδης
Βαρκελώνη: Γιάννης Παναγόπουλος
Παρίσι: Άρτεμις Πυρπύλη
Βρυξέλλες: Μαρίνα Κονταρά, Γρηγόρης Τσουρής
Νορβηγία: Ελισάβετ Αρκολάκη

Φωτογραφικά πρακτορεία: Corbis/Apeiron
Φωτογραφία εξωφύλλου: Τάσος Βρεττός
Επιμέλεια και παραγωγή: Κατερίνα Μανωλαράκη, Χρήστος Καλλιαρέκος
Μακιγιάζ: Αχιλλέας Χαρίτος
Παντελόνι Lee, VF Hellas. Τζιν τζάκετ, Levi's. Δερμάτινη ζώνη, Remember. Φανελάκι και δαχτυλίδια από προσωπική συλλογή.

Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος
Διεύθυνση Διαφήμισης: Βερονίκη Χαριτάτου-Γκονζάλες
Υπεύθυνη Διαφ. Τμ. Θεσ/νίκης: Αλεξάνδρα Καρασαρίδου
Συντονισμός Διαφήμισης: Δήμητρα Χιώτη
Υποδοχή Διαφήμισης: Μαρία Αυγερινού

Project Manager: Μάρω Ζήνα

Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού, Ασπασία Χοβαρδά

Υπεύθυνος Διανομής: Γιάννης Γαρούφαλος
Νομικός Σύμβουλος: Γιάννης Πιτσιώρας

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση: Βιβλιοσυνεργατική Α.Ε.ΠΕΕ. Φειδίου 18, Αθήνα 10678, Τ: 2103813109

SOUL 2310Magazine: Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη
Τ: 2310 545 069, Τ. Αθήνας: 210 361 7530,
F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr

www.athensvoice.gr/culture
www.myspace.com/soulmag
soulmag.blogspot.com
www.twitter.com/soulmagazine
www.facebook.com, SOUL Magazine (Official)

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα από την Plus Athens. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του περιοδικού με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλου είδους, μόνο με προηγούμενη έγκριση του εκδότη.



ABSOLUT CRUSH

a Vision from

KATE BECKINSALE & ELLEN VON UNWERTH

Explore More Exceptional Drinks at **ABSOLUT.COM/DRINKS**

PANDEMONIA 20
THE BASEMENTS 28
INDIOS DE BARCELONA 34
DESIGNERS UNITED 38
ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ 55
ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΩΜΕΝΙΔΗΣ 62
ΣΙΜΟΣ ΠΑΠΑΝΑΣ 64
BILLY GEE 72
ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΟΥΤΜΑΝ 78
MYCITY2 80

WOLFGANG STILLER 26
Ο Γερμανός που θα εκπροσωπήσει τη χώρα του στην Μπιενάλε της Βενετίας εκθέτει στο showroom των Kalos & Klio. Άνθρωποι-σπίρτα και άλλα δαιμόνια τέχνης, γλυπτικής και ζωγραφικής.

CORBO BY MINOU C. 30
Ντραπέ και βουκαμβίλιες, δακτυλίδια, κοπτοραπτικές και κατευθείαν στην πασαρέλα. Η σχεδιάστρια Μινού C. διέπρεψε στην 9η Athens Exclusive Designers Week.

DASHO KURTI 76
Τα Βαλκάνια κι ο Τομ Γουέιτς, το Ελμπασάν και η Αθήνα, ο γύρος του κόσμου με ένα ακορντεόν. Ένας σπάνιος μουσικός μας ανοίγει διάπλατα τις θύρες της προσωπικής του ενόρασης.

125 ΧΡΟΝΙΑ COCA-COLA, 100
125 χρόνια γεύση, χαρά, απόλαυση, δράσεις και ιστορίες μητροπόλεων. Το πιο διάσημο αναψυκτικό του κόσμου το γιορτάζει με κέφι, δύναμη και δημιουργία.

adidas Originals Golden Hall, Λ. Κηφισίας 37Α, 210 6837 837, Μ. Κινγκ 10, Αγ. Σοφίας, Τ: 2310 277 362 **attr@ttivo (A.L.E., Ditcher, J.C. Rags)** Τ: 210 2853 813 **Boardsports ltd (Nudie Jeans, Volcom, RVCA, carhartt, DC Shoes, Etnies, Stussy, Es, Vestal)** 210 9859 685 **Calin A.E. (Calzedonia, Intimissimi)** Κάλβου 2 και Παλαιολόγου, Χαλάνδρι, 210 6840 005, www.intimissimi.gr, www.calzedonia.gr **Camper** Ερμού 34, 210-3216709, Αναγνωστοπούλου 23 & Ηρακλείτου 210 3629398, Κολωνάκι **Chapstick** Pfizer 210 9949 500 **Diesel Hellas** Συγγρού 6, 210 6021 900 **Edward stores** Τσιμισκή 53, 2310 234 602, Mega Outlet Λ. Γεωργικής Σχολής 43, 2310 476 789, Ευαγγ. Θεοτόκου 36, Εύοσμος, 2310 773 517 **Folli Follie Group (Converse, Gas, Harley)** Λεωφ. Βουλιαγμένης 96, Γλυφάδα, 210 9699 300 **Ioanna Kourbela** Ανδριανού 109 & Χατζημιχάλη, Πλάκα, 210 3224 591 **Korres** 2130 188 837 **Levi's** 210 6873 501 **Mah Jong** Σέκερη 5, Κολωνάκι, 210 3622 860 **microXtreme (C1RCA, Lakai, Matix, Forum)** Αιμιλιανού Γρεβενών 5, 2310 240 832 **Nike Hellas** 210 9464 400 **Notos Com** www.notoscom.gr **notosgalleries** Στοά Χιρς, Τσιμισκή 24 & Μητροπόλεως 31 **Remember** Ανδριανού 79, Πλάκα **Swatch Group Greece** 210 9565 656 **Theia** Ιπποκράτους 36, 210 3600 449 **VF Hellas (Lee, Wrangler, Jansport)** 210 3449 300



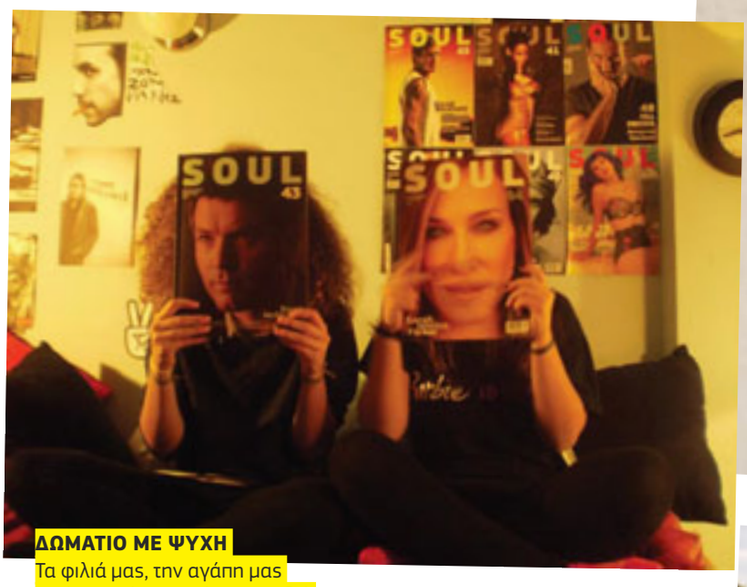


ΑΘΗΝΑ: ΑΔΡΙΑΝΟΥ 107, ΠΛΑΚΑ, 210 3310548 | ΕΡΜΟΥ 5, ΣΥΝΤΑΓΜΑ, 210 3313833 | Π. ΙΩΑΚΕΙΜ 12, ΚΟΛΩΝΑΚΙ, 210 7239708 | ΣΤΑΔΙΟΥ 60, ΟΜΟΝΟΙΑ, 210 3213328 | ΓΛΥΦΑΔΑ: Α. ΜΕΤΑΞΑ 17, 210 8983045 | ΠΕΙΡΑΙΑΣ: ΣΩΤΗΡΟΣ 39, 210 4115991 | ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: ΕΘΝ. ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ 41, 210 5789720 | ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 22Α, 2310 284988 | ΚΕΡΚΥΡΑ: Ν. ΘΕΟΤΟΚΗ 59, 26610 22053 | ΜΥΚΟΝΟΣ: Μ.ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ 10 (ΜΑΤΟΓΙΑΝΝΙ), 22890 28598

swatch

Μίλα Κούντερα

**Διάβασέ μας, αγάπησέ μας, μίσησέ μας και πες το μας με τον τρόπο σου.
Στείλε το σχόλιό σου στο SOUL και θα δημοσιευτεί. Αρκεί να είναι μέχρι 200 λέξεις.**



ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΕ ΨΥΧΗ
Τα φιλιά μας, την αγάπη μας και keep editing. Σκίζετε, παιδιά!
Αλεξία, Δήμητρα, mail



ONDE JLRY LOVES SOUL MAG!



ΤΟ ΛΙΒΑΔΙ ΠΟΥ ΔΑΚΡΥΖΕΙ
SOULάκι, χρόνια πολλά! Ελπίζω να περάσατε τέλεια, εμείς πάντως σε πήγαμε βολτίτσα στην εξωτική Ποτίδαια Χαλκιδικής. Φιλάκια, yeeesss SOUL!
Δανάη Τσουλφίδου, mail



Η ΜΥΡΤΩ ΒΑΘΙΩΤΗ ΕΧΕΙ ΨΥΧΗ!



FEDERICO FELLINI
Marios Pliatsikas, facebook



Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΑ
Σώσε ό,τι αγαπάς: την ψυχή σου, τη φιλία σου, την ιδέα σου, ακόμα και το περιοδικό σου. Μικρά και μεγάλα πράγματα, δεν έχει σημασία, αυτό που μετράει μόνο είναι η πρόθεση. Φιλιά σε όλους
Πλάτων, mail

ΠΟΥ ΠΑΣ ΧΩΡΙΣ ΑΓΑΠΗ;
Never leave home with out it...
Polina Zafiropoulos, facebook







ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΒΟΥΝΟ
Βρίσκομαι στην Αγία Βαρβάρα στην Κόνιτσα, είναι Μεγάλο Σάββατο, απογευματάκι, λίγο πριν δύσει ο ήλιος, χαζεύω την υπέροχη θέα (αχ, να έβλεπα αυτό το θέαμα από το μπαλκόνι μου) διαβάζοντας και το SOUL παραλληλα, βέβαια.
ArisAsa, mail

KNIFESTYLE
Christos Zotiadis, mail



Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ POMPIDOU.
Ανέστης, Σοφία, Γιάννης, mail



WE 2 ARE 1
Marietta, mail



KAMARA'S SOULMATES.
May we never be out of... SOUL.
Ευχαριστούμε SOUL ;-)
Ιωάννα Βαγιώνη, mail

Καρτ ποστάλ

Κοσμοπολίτικο περιοδικό σημαίνει και κοσμοπολίτες αναγνώστες. Αυτές είναι μερικές από τις εικόνες που μας στείλατε και μέσα τους κρύβουν εισιτήρια, διαβατήρια, ποίηση, τέχνη. Γεια σου, και στα χιλιόμετρά σου! Έχεις κι άλλες; Στείλε τις καρτ ποστάλ σου στο info@soulmag.gr και οι καλύτερες θα δημοσιεύονται.



Η **Σοφία Πετρίδου** στέλνει πολλά φιλιά από την Πόλη του Φωτός: «The SOUL of Paris! Εκεί που η αυλαία δεν πέφτει ποτέ!»



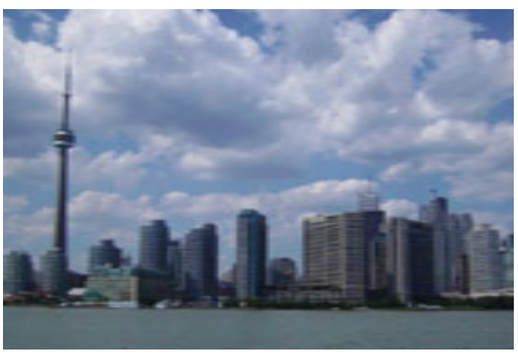
Μαίρη Τρενταφίλου: «Η φωτογραφία είναι από Βουλγαρία. Ελπίζω να σας αρέσει».



Η **Μακρίνα Π.** μαγεύεται από τον Πύργο της Τηλεόρασης του Βερολίνου.



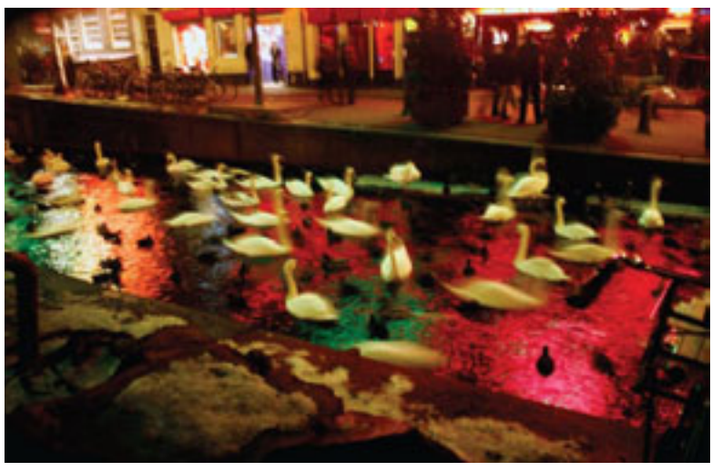
Ο **Παναγιώτης Ηλιόπουλος** απαθανατίζει τη Ρώμη «σε αιώνια απόχρωση».



Αποστολέας **Βασίλης Μπαξεβανίδης:** «Greetings from Toronto, Canada, CN Tower».



Ο **Γιάννης Μακράκης** περιπλανιέται στο νυχτερινό Ηράκλειο Κρήτης.



Μαρία Νικολοπούλου από Σπάρτη: «Ανάμεσα στους "κόκκινους" δρόμους του Άμστερνταμ, ανακαλύψαμε μια ομάδα κύκνων».



Vienna by **Kelly Begiazi**.



Pa-tattoo-ηΣ

Κείμενο, Εικονογράφηση Γιώργος Μπακάς

Πιστεύει πως ανήκει σε μια ιδιαίτερη κατηγορία ανθρώπων μακρία από μόδες και οικογένειες, ανεξάρτητα αν ντύνεται με πανάκριβες σχεδιαστικές μάρκες και είναι πανομοιότυπος με άλλα εκατό εκατομμύρια ανθρώπους

Ορκίστηκε πως δε θα μετανιώσει ποτέ για το τατουάζ με το όνομα της αγαπημένης του μέχρι που εκείνη πες του κέρατωσε με ολη την φίλη

Νομίζει πως το "σχαρωτίστε" είναι φευγαλέο και πως το κολλαέαν στο δεκαοχτάμηνο μωρό είναι ρεαλιστικο tattoo-scars όπως οι μούτσοι στα καράβια

Χτυπάει τατουάζ με τις αγαπημένες του μπάντες αγνοώντας οτι μετά από χρόνια θα του βγαίνει σαν "ρε φίλε αυτο το coal chamber στην πλάτη κι αυτο το stereomud στη γαμπα σου τι σημαινουν;"

Έχει μετανιώσει για το 80% των τατουάζ που έχει χτυπήσει. Το υπολοιπο 20% απλα το σιχαθηκε

Θα σου πουλήσει τρελή παραλλαγη για την ιστορια των τατουάζ, για ναπολεοντες, για φυλακισμενους για αρχαιους αιγυπτιους, ελληνες και αφρικανους, θα σου μιλήσει για συμβολισμους και κρυπτογραφημενες αναπαραστασεις, πληρομενος οτι είναι λιγο ένα wanna be αμερικανάκι που καμαρωνει με το αγριο και αντισυμβατικο παρουσιαστικο του

Χτυπάει τατουάζ σε ολο του το σωμα για να αποπροσανατολίζει τα βλεμματα των θνητων απο τη σκατοφατσα του

Του αρεσει να αποκαλεί tattoo kaisare το καισαρι και tattoo θεση το θεσ

Νιώθει λατρευτικο θεσε απεναντι σ'αυτους που εχουν περισσοτερα τατουάζ και θελει οταν μεγαλωσει, να τους μοιαζει

Δεν τον ενδιαφερει η αποστροφοδ και καταβαλλει τεραστιες προσπαθειες για να περνάει απαρατήρητος απο τους δορυφορους της google

Η αυτοπεποιθηση του είναι ανάλογη του αριθμου των τατουάζ που υπαρχουν στο σωμα του

Οταν ήταν μικρος, έτρωγε μαστιχες με τατουάζ (με αδεικονιστες απο στρουμφάκια)

"Διακριτικο τατουάζ" σ'αυτον είναι μια ανάθεμα ειλικρινείας εκατοστων να καταβροχθιστει μια κατσικα ολοκληρη

Αν μπορουσε να χτυπήσει τατουάζ μεχρι και στην κολοστομιδα, θα το εκανε

Τα τατουάζ τα χτυπάει σ'αυτον, οχι για να τα βλεπουν οι αλλοι. Είναι εντελως τυχαιο που φορεί σημειωτεον αμανικα, κοντα πανταλονια και βγαζει την μπλουζα του με την παραμικρη αφορμη

Αδιαφορεί αν τα τατουάζ του, οταν γερασει, θα σημαινουν αποξηραμενες σταλιδες κι αυτος μεσα μεσα κανα ενταξιουχο σταφιδοδρομο

Αν δεν εχεις δυτε ένα τατουάζ πανω στο σωμα σου είσαι σ'αυτον απλο ένα κοινο ανθρωπακι, μια βλακα και αναξιοπροσεκτη υπαρξουλα που δεν θέλει κατι να προσφερει

Αν και είναι αφοπλιστικα και δεν τον αφορουν τατουάζ σχετικα με το ενστερ εξω του, ο αγαπημενος του δημιουργος είναι ο Petros Tattoolis

Εχει εκφρασει σε πολλους γνωστους συναναστολους αγαπη για λεξεις με τεσσερα γραμματα για να τις χτυπήσει στα δακτυλα των χερων του



ΣΤΗΝ ΙΡΛΑΝΔΙΑ ΔΕΝ ΑΣΤΕΙΕΥΟΜΑΣΤΕ ΠΟΤΕ ΜΕ ΤΗ ΓΕΥΣΗ ΤΟΥ WHISKEY ΜΑΣ. ΚΙ ΑΥΤΟ ΜΑΣ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΣΤΕΙΕΥΟΜΑΣΤΕ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΑΛΛΑ.



Είναι αλήθεια ότι οι Ιρλανδοί είναι ανοιχτός λαός, ότι λατρεύουν τη διασκέδαση και ότι **έχουν εκπληκτική αίσθηση του χιούμορ. Το ίδιο, ίσχυε και για τον John Jameson.** Όχι όμως, όταν δημιουργούσε το whiskey του.

Το 1780, όταν ο John Jameson εγκατέλειψε την οικογενειακή επιχείρηση και **δημιούργησε το αποστακτήριό του στο Δουβλίνο, ήδη εκεί παράγονταν τα πιο διάσημα whiskey της εποχής.** Η ιδέα ότι θα τα ξεπεράσει μπορεί να προκαλούσε γέλιο στους ανταγωνιστές του **ο John Jameson, όμως, δεν αστειευόταν.**

Γνώριζε καλά ότι **οι Ιρλανδοί, όσο κι αν απολαμβάνουν να κάνουν αστεία, στην επιλογή του whiskey τους είναι πολύ αυστηροί.** Έτσι άλλωστε ήταν και ο ίδιος. Επικεντρώθηκε λοιπόν στο πιο σημαντικό κομμάτι της παραγωγής, την απόσταξη, και δοκίμασε να το αποστάξει τρεις φορές. Έτσι δημιούργησε μία απόλυτα ισορροπημένη γεύση.

Η τριπλή απόσταξη έδωσε στο whiskey μια ιδιαίτερη απαλότητα. Η γεύση του ήταν εξαιρετικά απαλή, γλυκιά, με νότες βανίλιας. **Από τότε, η συνταγή αυτή παραμένει η ίδια. Και το Jameson παραμένει το No.1 ιρλανδικό whiskey**, αποκτώντας συνεχώς νέους θαυμαστές. **Χωρίς αστεία.**

TRIPLE DISTILLED. TWICE AS SMOOTH.

JOHN JAMESON & SON LIMITED JJ&S

JAMESON
IRISH WHISKEY

Γιώργος Μαυρίδης
Ο βασιλιάς μελάνι

Παρότι νεότατος, ασχολείται με τη δερματοστιξία από το '93. Το προσωπικό του life story είναι ταυτόχρονα και η ιστορία του περίτεχνου, περήφανου θεσσαλονικιώτικου tattoo, που ταξιδεύει ανά τη γη. Κείμενο **Δημήτρης Καραθάνος**
Φωτογραφία **Πέτρος Νικόλτσος**

«Αν δεν υπήρχαν αυτοί, δε θα υπήρχαν όλα αυτά τα αγαλματάκια, δε θα υπήρχε αναγνώριση, δε θα υπήρχε η δυνατότητα να ζωγραφίσεις. Respect σε όλους όσοι έχουν μελάνι πάνω τους». Τον Γιώργο Μαυρίδη το SOUL τον ξέρει αρκετά καλά, για να μπορεί να πει με σιγουριά ότι είναι όχι μόνο σπουδαίος επαγγελματίας αλλά και παιδί σπαθί. Το στούντιό του στη Γεωργίου Θεοχάρη είναι από τα πιο ζωντανά στέκια της περιοχής Ιπποδρομίου, ενώ το δεκαμελές crew του, της σκύλας Molotov συμπεριλαμβανόμενης, αντιμετωπίζουν το tattoo σαν τέχνη, στάση ζωής, καθημερινή δημιουργία σε ανθρώπινο καμβά. Όπως το επιγραμματίζει μεστότερα ο ίδιος ο Γιώργος, η δουλειά του είναι «το χάρισμα και η ευλογία του να κάνεις μια ζωγραφιά πάνω στο σώμα κάποιου και αυτός να το κουβαλάει μέχρι να πεθάνει πάνω του».

Με τη συζήτηση του αν πονάει ή όχι να διεξάγεται ανενόχλητα («όποιος σου πει ότι δεν πονάει, λέει παπαριές»), η global φυλή των ζωγραφισμένων μεγαλώνει σταθερά, ιδιαίτερα αφότου οι σελέμπριτι ασπάζονται το tattoo μαζικά. Ο Γουέιν Ρούνεϊ διαθέτει «Just Enough Education To Perform» (τίτλος δανεισμένος από άλμπουμ των Stereophonics), μαζί με το όνομα της συζύγου του, ένα κέλτικο μοτίβο, μια σημαία του Αγίου Γεωργίου, ένα ζευγάρι παλάμες και φτερά αγγέλου στην πλάτη του. Ο Ντέιβιντ Μπέκαμ, έπειτα από την τελευταία καταμέτρηση, κατάφερε να στριμώξει επιπλέον το όνομα του τελευταίου παιδιού αλλά και της Βικτώρια. Η Έιμι Γουάινχαους επισκέπτεται τα στούντιο tattoo συχνότερα από όσο ηχογραφεί, ενώ η Αντζελίνα Τζολί καλύπτει τα ονόματα των πρώην συζύγων της με τίγρεις, σταυρούς, γνωμικά στα αγγλικά και τα λατινικά.

Αν όλοι αυτοί περνούσαν από τα μέρη μας, δε θα παρέλειπαν μια επίσκεψη από το «Tattooligans», όπως δεν την αμελούν και οι δικοί μας celebs. Στο facebook του «Tattooligans» φιγουράρουν, μεταξύ άλλων, οι Πέτρος Φιλιππίδης, Σέρχιο Κόκε, Αντελίνο Βιερίνια, Ζοέλ Επαλέ, Μπρούνο Τσιρίλο, Τζόις Ευείδη, Άγγελος Χαριστέας, Σίλβα Κλέιτον, Εντίνιο. Όλα αυτά, ωστόσο, μικρή σημασία έχουν για τον Γιώργο, έναν άνθρωπο που αγαπά να κεντά σε ανθρώπους, εξαντλώντας τη φιλοσοφία του στο εξής: «Το tattoo είναι υπέρτερη αισθητική από ένα κάμπριο με μια ξανθιά και έναν χοντρό με πούρο».

Tattooligans
Γεωργίου Θεοχάρη 5-7, Θεσσαλονίκη
T: 2310 283 182

www.tattooligans.com
www.facebook.com/GeorgeMavridisTattooligans
www.myspace.com/tattooligans





Tattooligans
Γεωργίου Θεοχάρη 5-7, Θεσσαλονίκη, Ελλάδα
www.tattooligans.com



Dirty Roses Tattoo Studio

Fine skin arts

Αν υπήρχε σχετικό λήμμα στο ερωτηματολόγιο της υπογραφής, τουλάχιστον ένας στους πέντε Έλληνες θα δήλωνε «χτυπημένος». Επειδή όμως τα ωραιότερα πράγματα στη ζωή δεν μπαίνουν σε στατιστικές, περνάμε μια βόλτα από το στούντιο των Dirty Roses για να καταγράψουμε τη φάση επιτόπου. Κείμενο **Δημήτρης Καραθάνος** Φωτογραφία **Πέτρος Νικόλτσος**

Υπάρχουν δυο-τρία πράγματα που μπορείς να πεις με σιγουριά για την πλατεία Ναυαρίνου. Όποια ώρα της ημέρας και να περάσεις, τα παιδιά θα παίζουν, οι εξαρτημένοι θα χωλαίνουν, οι ηλικιωμένοι θα ρεμβάζουν στα παγκάκια, οι φοιτητές θα συνωστίζουν τα καφέ και στο «Dirty Roses» κάποιος θα αποτυπώνει ανεξίτηλα, διαχρονικά μηνύματα στο κορμί του. Ξεκινώντας από τα στοιχειώδη, το στούντιο του Κώστα Τζηκαλάγια και του Αλέξανδρου Εκιζίδη ανήκει στους πιο καλαίσθητους χώρους της περιοχής. Γυάλινη πρόσοψη σε ημιώροφο της Απελλού που αγκαλιάζεται από μια διακριτική κουρτίνα, όταν το ντουέτο δουλεύει, γεωμετρικών μοτίβων βιντάζ πλακάκι, αστραφτερό από την πάστρα, ξύλινη επίπλωση, καφετιοί και δαμασκηνί τόνοι καθοδηγούν το μάτι σε μια πλούσια συλλογή από τεύχη του «Think Ink» και κόμικς της Μάρβελ.

Όποια ιδέα και αν έχει κανείς για το τατουάζ και την κουλτούρα που το συνοδεύει, αξίζει τον κόπο να δοκιμάσει την ευστάθειά της μπροστά στον τρόπο που αντιμετωπίζει την τέχνη το «Dirty Roses». Είτε πρόκειται για fan του στούντιο από το εξωτερικό που στέλνουν μηνύματα στο facebook, του τύπου «your work is amazing», είτε για post των Professional Sinnerz, οι οποίοι ανεβάζουν updates επί τούτου («σήμερα είναι μια τέλεια μέρα για τατού στο "Dirty Roses"»), είτε ρίχνοντας μια ματιά στην πλούσια προθήκη εγχώριων και διεθνών διακρίσεων που έχουν κατακτήσει ο Κώστας και ο Αλέξης, είναι προφανές πως το τατουάζ είναι μια υπόθεση που αντιμετωπίζεται με σεβασμό και ύψιστη σοβαρότητα εδώ μέσα. Με το σάουντρακ του χώρου να κινείται απαρέγκλιτα ανάμεσα σε ροκ, πανκ και μέταλ, το μότο που κυριαρχεί είναι: «ένα σχέδιο για τον καθένα». Και οπωσδήποτε, ένας καλλιτέχνης για τον καθένα. Ο Κώστας εξειδικεύεται στα japanese σχέδια, τα nu school, τα βιομηχανικά και τα μαορί, ο Αλέξης αρέσκεται περισσότερο στα χρώματα και τη διερεύνηση των δυνατοτήτων τους, ενώ την παρέα συμπληρώνουν ο Παντελής και ο Γιάννης. Ό,τι καλύτερο στο στούντιο, ωστόσο, είναι το βλέμμα βεβαιότητας στα πρόσωπα των πελατών, που μαρτυρά ένα πράγμα: κάτι καλό γίνεται εδώ μέσα.

Dirty Roses Tattoo Studio
Απελλού 4, Πλατεία Ναυαρίνου, Θεσσαλονίκη
T: 2310 227 217

www.dirtyroses.gr
www.myspace.com/dirtyroses_tattoostudio
dirty_roses@hotmail.com





DIRTY ROSES TATTOO STUDIO

ADDRESS
APELLOU 4
NAVARINOU SQUARE
THESSALONIKI
GREECE

TELEPHONE
+30 2310 227217

WEBSITE
WWW.DIRTYROSES.GR



PAN-DEMO-NIA

London based fine artist in Athens

Μια από τις πλέον προβοκατόρικες φιγούρες της σύγχρονης τέχνης επισκέφτηκε την Ελλάδα για τα εγκαίνια της έκθεσης «ARRRGH! Τέρατα και Σημεία στη Μόδα» στο Μουσείο Μπενάκη. Η Pandemonia στους δρόμους της Αθήνας δημιούργησε ένα πρότζεκτ ειδικά για το SOUL.

Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος** Φωτογραφία **Χριστίνα Γεωργιάδου**



Pandemonia: μια πανύψηλη, πλαστική, ειρωνική ενσάρκωση της σύγχρονης ποπ κουλτούρας. Καλυμμένη από την κορφή ώς τα νύχια με λάτεξ, προκαλεί επί μακρόν το περιβάλλον της κατεστημένης τέχνης, εμφανιζόμενη με κουστούμια δικής της επινόησης, αυτοεκτιθέμενη σε υψηλού ενδιαφέροντος εκθέσεις και αποσπώντας δημοσιεύσεις στα μεγάλα διεθνή περιοδικά. Πρόκειται για ένα ζωντανό ποπ φαινόμενο, το οποίο βρέθηκε στη χώρα μας στις 14 Μαΐου προκειμένου να παραβρεθεί στα εγκαίνια της έκθεσης «ARRRGH! Τέρατα και Σημεία στη Μόδα» και να πάρει μέρος στο «ATOPIC BODIES [FIVE]: The Monster's Ball», μια fashion performance ειδικά σχεδιασμένη από την ομάδα Atopos cvc για τη συγκεκριμένη βραδιά. Την ακολουθήσαμε λεπτό προς λεπτό.

Ποια ήταν η σχέση σου με την τέχνη, προτού υιοθετήσεις την ταυτότητα της Pandemonia;
Πραγματοποιούσα εκθέσεις σε παραδοσιακές γκαλερί, οι οποίες μου φαίνονταν πολύ παρωχημένες σαν χώροι. Ο επί εικοσιτετραώρου βάσεως μιντιακός μας κόσμος μου φαινόταν σαν ένα πιο ενδιαφέρον μέρος για να υφίσταμαι. Όταν παρακολουθείς τηλεόραση, δεν μπορείς παρά να προσέξεις ότι το μόνο που ενδιαφέρει τους ανθρώπους είναι να τσεκάρουν τους άλλους ανθρώπους -προτιμότερα τους σελέμπριτι. Τότε διάλεξα τη σελέμπριτι αρένα σαν πλατφόρμα για να εκθέτω τη δουλειά μου. Είμαι μέσα στο μήνυμα και έχω μετατρέψει τον εαυτό μου σε μέσο. Η διασημότητα είναι το προϊόν των μίντια. Ως ψευδο-σελέμπριτι, είμαι ένα κατασκεύασμα των μιντιακών προσδοκιών και ονείρων. Το φαντασιακό αντίγραφο ενός κίβδηλου κόσμου.



Οι πρώτες σου εμφανίσεις πρέπει να ήταν σοκαριστικές για το κοινό. Όντως, έκανα αρκετά κεφάλια να γυρίσουν. Σε όλους αρέσει να με φωτογραφίζουν. Και γνώρισα λογιών λογιών ανθρώπους. Είχε πλάκα όταν συνάντησα τον Boy George.

Πόσο δύσκολο στάθηκε να αναγνωριστεί η δουλειά σου από την καλλιτεχνική ιντελιγκέντσια; Ποτέ δε σκοτίστηκα για τη γνώμη τους. Έχεις ακουστά τη φράση «κόψε τον ενδιάμεσο»; Αυτό ακριβώς έκανα. Προέβαλλα τη δουλειά μου κατευθείαν στο κοινό και απέκτησα δημοσιότητα. Για μένα είναι σημαντικότερο να υπάρχω στα ιλουστρασιόν περιοδικά, όπου περισσότεροι άνθρωποι μπορούν να μάθουν για μένα και τις ιδέες μου. Αυτό είναι το σωστό είδος κοινού. Όλες μου τις ιδέες, άλλωστε, τις έχω αντιγράψει από περιοδικά, άρα είναι ταιριαστό να τις προσγειώσω εκεί. Όλα είναι δούναι και λαβείν. Έτσι λειτουργεί η δημιουργικότητα. Πρόσφατα με πλησίασε η γκαλερί Aubin, στο Λονδίνο, για να κάνω ένα σόου, το οποίο δουλεύω αυτή τη στιγμή. Θα βασίζεται σε γλυπτά: οι Καλές Τέχνες θα συγκρούονται με την παρωδία της Post Pop μόδας. Πλέον, εφόσον έχω αναγνωριστεί από τον Τύπο, για μένα έχει νόημα να πραγματοποιήσω ξανά έκθεση σε κανονική γκαλερί. Στα εγκαίνια θα είναι καλεσμένα όλα τα μέσα και οι σελέμπριτι που γνωρίζω. Το άνοιγμα θα είναι γεγονός από μόνο του. Θα δείχνει πολύ ωραίο στα περιοδικά!

Είναι η περσόνα της Pandemonia ένας τρόπος να δηλώσεις ότι η σύγχρονη κουλτούρα είναι τελείως επιφανειακή και ανούσια; Ασφαλώς είμαι επιφανειακή και ανούσια! Είμαι αέρας κοπανιστός! Η μοναδική ουσία της σύγχρονης κουλτούρας είναι η προβολή των επιχειρηματικών συμφερόντων. Βομβαρδιζόμαστε από καινούργια προϊόντα, τα οποία μας γεννούν επιθυμίες που ποτέ δε γνωρίζαμε ότι διαθέτουμε. Ανακαλύπτουμε ολοένα περισσότερα πράγματα για τον εαυτό μας με μια απλή βόλτα στο σουπερμάρκετ.

Πόσο συγγενικά νιώθεις με τη φιλοσοφία του Άντι Γουόρχολ; Ο ίδιος ο Γουόρχολ πιθανότατα θα περιέγραφε τη φιλοσοφία του σαν σχετική με το τίποτα. Παρόλο που πέρασαν 40 χρόνια, οι ιδέες του δεν παύουν να παραμένουν επίκαιρες, έχοντας ανοίξει νέες πόρτες για πολλούς καλλιτέχνες -ο Κιθ Χάρινγκ, ο Τζεφ Κουνς, ο Ντάμιεν Χιρστ και ο Τακάσι Μουρακάμι είναι μονάχα ορισμένοι από όσους επηρεάστηκαν από τον Γουόρχολ. Ήταν επιδραστικός, προφητικός και έβγαλε την τέχνη από τα στεγανά της, προκειμένου να εκφράσει την πραγματική ζωή. Ο κόσμος έχει αλλάξει όμως. Το ίντερνετ, τα μίντια και η οικονομία μεταλλάσσονται διαρκώς. Πλέον ενδιαφέρομαι περισσότερο για τη φιλοσοφία της Τζούντιθ Μπάτλερ και του Ζαν Μποντριγιάρ, για τα προαιώνια ερωτήματα του ποιοι είμαστε, ποια η σχέση μας με το περιβάλλον και τον ίδιο μας τον εαυτό.

Δηλώνεις ότι «τα προϊόντα είναι οι νέοι σουπερστάρ». Τι εννοείς; Τα καταναλωτικά προϊόντα κυβερνούν τα πάντα αυτή τη στιγμή. Δεν έχει την παραμικρή σημασία το ποιος είναι στο No1 των τσαρτ ή ποιος είναι ο αγαπημένος σου σταρ του σινεμά. Αντίθετα, τα δίπολα είναι: iPhone εναντίον Blackberry. Ducati εναντίον BMW. Όταν παρακολούθησα το «Tron Legacy», η μόνη δυναστεία που είδα ήταν οι Daft Punk και η Ducati. Το «Tron» ήταν η ιστορία ενός οδηγού της Ducati που ακούει το τελευταίο άλμπουμ των Daft Punk. Δεν έχει σημασία ποιος είσαι, αλλά τι έχεις.

Πιστεύεις ότι οι άνθρωποι έχουν τον παραμικρό λόγο στις κυρίαρχες τάσεις; Ή μας υπαγορεύονται από τα μίντια και τη διαφήμιση; Ζούμε υπό την ψευδαίσθηση του αμερικάνικου ονείρου. Νομίζουμε πως κάνουμε τις επιλογές που καθορίζουν τις ζωές μας. Αρκεί να βγεις για ψώνια για να συνειδητοποιήσεις πως όλες οι εντός εισαγωγικών «επιλογές» έχουν γίνει χρόνια πριν. Για αυτό και τα πάντα είναι τόσο ομοιόμορφα. Υποθέτω πως όλοι θα έπρεπε να έχουμε αυτεπίγνωση του πώς λειτουργούμε. Φαντάσου έναν κόσμο πλασμένο σύμφωνα με τις δικές μου στιλιστικές συμβουλές. Θα υπήρχαν άφθονες περούκες, οι πόρτες θα έπρεπε να είναι φαρδύτερες και τα ταξί μεγάλα. Όλοι θα έδειχναν ωραίοι και αστραφτεροί, σαν να ξεπήδησαν από περιοδικό. Τέτοια πράγματα δε βοηθούν τη λήψη αποφάσεων, ούτε τη μαζική παραγωγή. Η βιομηχανία είναι τόσο αχανής και τα συστατικά της τόσο κατακερματισμένα, που όλες οι αποφάσεις έχουν παρθεί προ πολλού. Η κουλτούρα είναι απλώς ένα μέσο για να πουλάς περισσότερο. Με βάση αυτό το σκεπτικό παράγονται τα προϊόντα. Φτιάχνω τα μαλλιά μου κάτω, και τα πόδια μου πάνω, και τα φορέματά μου σε έναν άλλο όροφο. Συχνά το αριστερό μου χέρι δεν ξέρει τι κάνει το δεξί. Είναι ένας πολύπλοκος κόσμος. Με εκπλήσσει το ότι εξακολουθεί να λειτουργεί.

Περνώντας στα τεχνικά ζητήματα, πόση προετοιμασία απαιτείται για κάθε εμφάνισή σου; Αιώνες! Όσο ευκολότερο δείχνει, τόσο δυσκολότερο να πραγματοποιηθεί. Τα πάντα προετοιμάζονται με σχολαστική λεπτομέρεια. Έτσι λειτουργεί και η βιομηχανία, άλλωστε.



intimissimi

intimissimi.com

Μητροπόλεως 46-48, τηλ.: 2310 260056 - Ι. Πασσαλίδη 80, Καλαμαρία, τηλ.: 2310 454007 - Τσιμισκή 31, τηλ.: 2310 260050 - 11ο χλμ. Εθνικής οδού Θες/νίκης - Νέων Μουδανιών (Εμπορικό Κέντρο "Mediterranean Cosmos"), τηλ.: 2310 472657 - Γιαννιτσών & Κωλέττη (Εμπορικό Κέντρο "City Gate"), τηλ.: 2310 502144



Υπάρχει κάποιος φετιχιστικός υπαινιγμός πίσω από τη χρήση όλου αυτού του λάτεξ, του βινυλίου και του ελαστικού; Χρησιμοποιώ το λάτεξ, γιατί είναι γυαλιστερό και αστραφτερό. Οτιδήποτε και αν αγοράσεις, είναι τυλιγμένο σε γυαλιστερό πλαστικό, ακόμα και αν πρόκειται για εφημερίδα. Την πακετάρουν για να δείχνει ωραιότερη. Όλα τα όμορφα πράγματα, όπως τα περιοδικά, τα αυτοκίνητα, τα κραγιόν, τα μαλλιά, τα διαμάντια και ο χρυσός, είναι λαμπερά. Δε σου προκαλεί εντύπωση ότι ακόμα και τα εικονικά προϊόντα, όπως οι ιστοσελίδες, είναι αστραφτερές; Η λάμψη εκφράζει φρεσκάδα, νιότη και χλιδή, επομένως οφείλει να είναι καλή. Επιπλέον, το συλλογικό ασυνείδητο με ενδιαφέρει πολύ. Ο φετιχισμός σχετίζεται με τη σεξουαλικότητα. Το λάτεξ είναι μια ευθεία παραπομπή στο ασυνείδητο. Πρόσεξε πόσο εύπλαστο και άμορφο μπορεί να γίνει. Ομοίως, όλοι μας φετιχοποιούμε τα αξεσουάρ. Όταν αγοράζεις κάτι, δεν είσαι τρομερά ενθουσιασμένος, ώσπου να φτάσεις σπίτι και το ξετυλίξεις; Δεν είναι το προϊόν καθαυτό που μας ενδιαφέρει. Αλλά το ιδεώδες που εκπροσωπεί. Εγώ είμαι αυτό που θα μπορούσες να αποκαλέσεις «το μέσα έξω». Προβάλλω το ιδεώδες εξωτερικά.

Έχει αποτελέσει η πραγματική σου ταυτότητα αντικείμενο επίμονης έρευνας; Η ταυτότητά σου είναι αυτό που φοράς ή, τουλάχιστον, αυτό που φορώ εγώ. Είμαι μια ιδέα. Οτιδήποτε στην πίσω όψη του καμβά είναι αδιάφορο. Τα μίντια λατρεύουν το μυστήριο, πόσο παραπάνω όταν διαθέτει καλλίγραμμα πόδια. Υπάρχουν αρκετές εικασίες σχετικά με το αν είμαι μια διασημότητα που δε θέλει να αναγνωριστεί, κάποιο σούπερ μοντέλο ή σχεδιάστρια μόδας.

Είναι η Pandemonia εικοσιτετράωρη απασχόληση; Πώς είναι η ζωή σου έξω από την περσόνα;Έχεις πρωινή δουλειά, ας πούμε; Όχι. Το να είμαι ο εαυτός μου είναι πλήρης απασχόληση. Λένε πως η πρώτη εντύπωση μετρά πάνω από όλα. Το να υποδύομαι τον εξιδανικευμένο μου εαυτό απαιτεί μέγιστη υπευθυνότητα.

Ποιους καλλιτέχνες θαυμάζεις; Τους αρχαίους Έλληνες. Η Ελλάδα είναι πατρίδα της δυτικής κουλτούρας και φιλοσοφίας. Μοιάζει απίστευτο, και όμως, έπειτα από δυόμισι χιλιάδες χρόνια, εξακολουθούμε να κατατρεχόμαστε από τις ίδιες ιδέες. Προσπαθούμε να εξωραΐσουμε την πραγματικότητα, κάτι που απασχολούσε και τους αρχαίους. Στη γλυπτική, ο Πολύκλειτος παράλλασσε το σώμα για να το κάνει να δείξει ελκυστικότερο, ακόμα και αφαιρώντας κάποια οστά. Ακριβώς ό,τι κάνουμε και εμείς, δηλαδή, μέσω της πλαστικής χειρουργικής και της ψηφιακής επεξεργασίας. Ρίξε μια ματιά στα περιοδικά και τις διαφημίσεις. Ο Φειδίας χρησιμοποιούσε τον χρυσό κανόνα για να δημιουργήσει αγνές φόρμες. Τα μοντέρνα κομπιούτερ εξελίσσουν αυτές τις επιδιώξεις μέσω του παραμετρικού ντιζάιν και των fractals του Μάντελμπροτ. Αναρωτιέμαι τι θα σκεφτόταν ο Φειδίας για τη Ζάχα Χαντίντ. Η κουλτούρα και η αισθητική μπορεί να έχουν αλλοιωθεί, όμως τα ζητούμενα παραμένουν αναλλοίωτα. Η θρησκεία του τέλειου σώματος είναι πιο διαδεδομένη από ποτέ. Οι τοίχοι της σπηλιάς μπορεί να άλλαξαν, όμως οι σκιές είναι ίδιες.

Βλέπεις τον εαυτό σου σαν ένα καθρέφτη του 21ου αιώνα; Και ποια η αντανάκλασή του; Το ίντερνετ καταρρίπτει τα πάντα. Όλα τα σύνορα καταπατούνται. Οι διαφορές ανάμεσα στην υψηλή και τη χαμηλή κουλτούρα ξεθωριάζουν, όλα είναι αξεσουάρ πια. Είμαι φτιαγμένη από το περιβάλλον που με τριγυρίζει. Όταν κοιτώ στον καθρέφτη, αντικρίζω όλα όσα οφείλω να είμαι, σαν να παρατηρώ τον εαυτό μου σε φιλμ. Επιλέγω το Max Factor: κοσμετικός κονσεπτουαλισμός.

Η έκθεση «ARRRGH! Τέρατα και Σημεία στη Μόδα» φιλοξενείται στο Μουσείο Μπενάκη (κτήριο οδού Πειραιώς), στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Αθηνών 2011. Ανάμεσα στα έργα, παρουσιάζονται δημιουργίες των Walter Van Beirendonck, Hideki Seo, Alexis Themistocleous, Dr NOKI's NHS, Issey Miyake, Cassette Playa and Gary Card, Marcus Tomlinson, Bronwen Marshall, Charlie Le Mindu, Jean - Charles De Castelbajac, Bas Kosters, Maison Martin Margiela, Andrea Ayala Closa, Bernhard Willhelm, Mareunrol's και Pyuupiru. Κατά τη διάρκεια της έκθεσης θα κυκλοφορήσει η έκδοση της Atopos cvc που πραγματεύεται την επέκταση του φαινομένου της μόδας στη μόδα: «Not a Toy. Fashioning Radical Characters» σε επιμέλεια Βασίλη Ζηδιανάκη (Pictoplasma Publishing, Βερολίνο 2011), ενώ ειδικά για την έκθεση στο Μουσείο Μπενάκη η Atopos cvc ετοιμάζει την έκδοση: «ARRRGH! Τέρατα και σημεία στη μόδα» στα ελληνικά και αγγλικά.

www.benaki.gr



IN HAVANA,
WHEN YOU CAN'T
FIND A PARTY,
YOU THROW ONE

NOTHING
COMPARES
TO HAVANA



www.havana-club.com

www.apolafste.ypefthina.eneap.gr

Απολαύστε υπεύθυνα



Wolfgang Stiller

Matchstickmen

Ενα τυχαίο σερφάρισμα στο ίντερνετ τους οδήγησε στο στούντιό του στο Βερολίνο. Ζητήσαμε από τους Kalos&Klio να διηγηθούν τη συνάντησή τους με τον γερμανό καλλιτέχνη Wolfgang Stiller. Αυτό είναι το ημερολόγιο μιας φιλίας που κατέληξε σε έκθεση.
Φωτογραφία **Kalos&Klio**

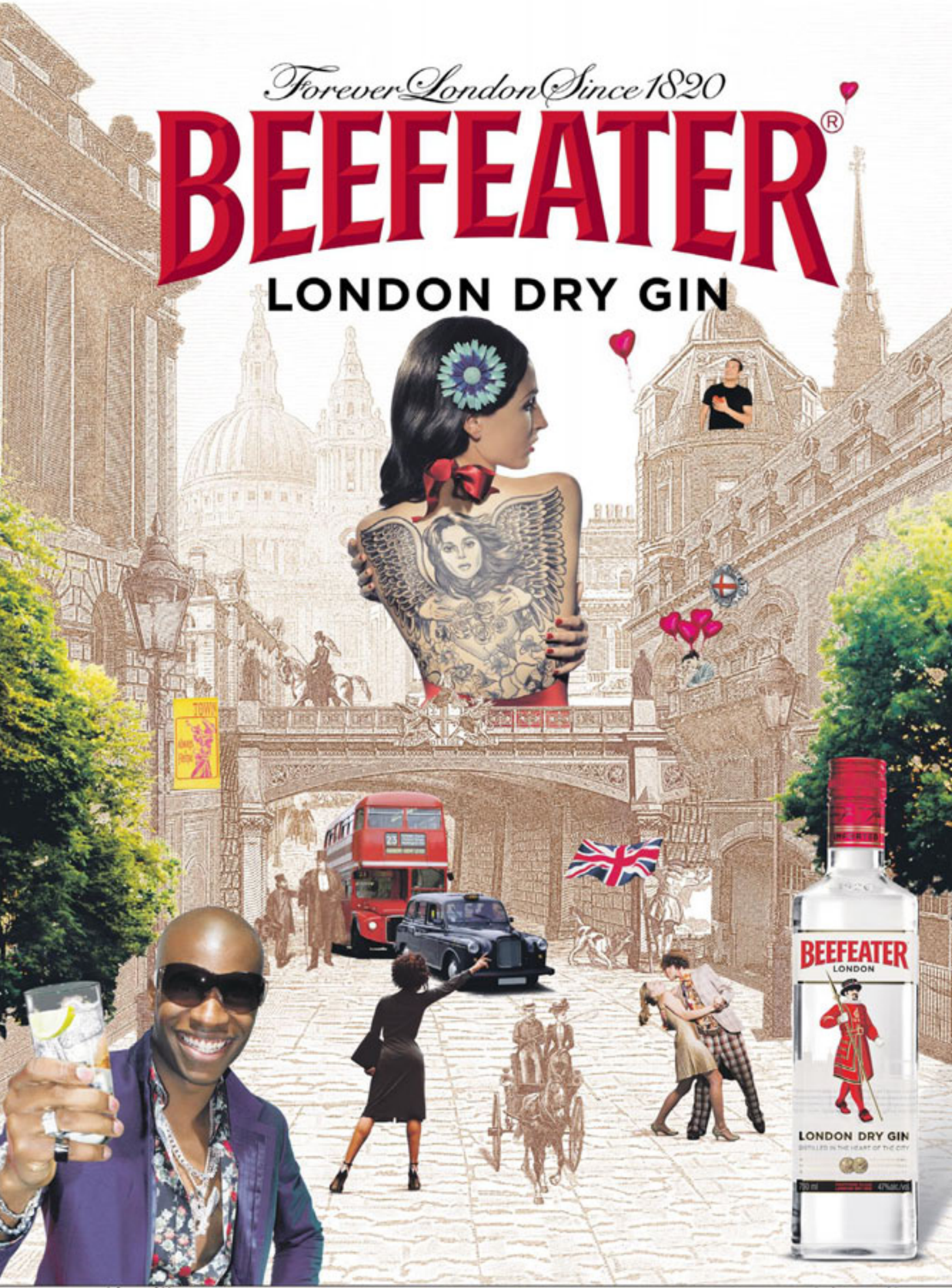
Σερφάροντας στο ίντερνετ, μια καθημερινή μας πολύωρη δραστηριότητα, έπεσε το βλέμμα μας επάνω σε κάποιες φωτογραφίες: καμένα σπίρτα σε μεγάλη κλίμακα. Ένα κλικ από ενδιαφέρον για τα εικονιζόμενα αντικείμενα πάνω στο μικροσκοπικό preview μας οδήγησε στο προφίλ του Wolfgang Stiller, ένας καλλιτέχνης που το έργο του δεν είχε τύχει να εξερευνήσουμε μέχρι εκείνη τη στιγμή. Τα σπίρτα ήταν γλυπτά και τα γλυπτά ήταν ανθρωπόμορφα. Η ακρίβεια της αποτύπωσης και οι έντονες εκφράσεις των ανθρώπων-σπίρτα μας κίνησαν την προσοχή για την ψηφιακή διερεύνηση στην υπόλοιπη δουλειά του γερμανού καλλιτέχνη. Οι εμμονές του με συγκεκριμένα θέματα και φόρμες ήταν αναγνωρίσιμες και οικείες, από τα μικρά γλυπτά που απεικόνιζαν δίδυμα παιδιά, στα σχέδια και τους πινάκες με κοινό στοιχείο τις οργανικές φόρμες, primitive, χειρονομιακές και αυθόρμητες απεικονίσεις ανθρώπων, φυτών και ζώων.

Μπαίνοντας στο site του είδαμε τα πρότζεκτ με εγκαταστάσεις και φωτογραφίες από το εργαστήριό του, που θύμιζε περισσότερο ερευνητή βιολόγο παρά καλλιτέχνη. Κοιταχτήκαμε και αποφασίσαμε ένα trip στο Βερολίνο για γνωριμία και ίσως πιθανή συνεργασία! Μέσα στον Αύγουστο περπατούσαμε στο Βερολίνο, σε μια πόλη που επιτέλους ο δημόσιος χώρος ήταν δημόσιος και όχι καταπατημένος από την αυθαιρεσία του καθένα («Αχ Ελλάδα, σ' αγαπώ...»). Του τηλεφωνήσαμε και μας έδωσε οδηγίες για το στούντιο. Σε μία ώρα ήμασταν εκεί, μέσα σε μια ήσυχη εσωτερική αυλή, γύρω της τα στούντιο διάφορων καλλιτεχνών. Πίσω από ένα παράθυρο σχεδόν εξωπραγματικό φάνηκε το κεφάλι του Stiller, σάρκινο, ανάμεσα στα σβησμένα μαύρα σπιρτοκέφαλα. Σε λίγο, ανάμεσα στα σιωπηλά ανθρωπόσπιρτα μιλούσαμε με έναν ψηλόλιγνο τύπο που μέχρι τότε είχαμε συναντήσει μόνο στην εικονική του εκδοχή.

Η τέχνη μέσα από τις φωτογραφίες μπορεί να κλείσει απλώς το μάτι σε κάποιον, όμως η πραγματική της υπόσταση αποκαλύπτεται μόνο όταν βρεθείς μπροστά στο έργο, και τα έργα του Stiller ήταν απλώς αφοπλιστικά τόσο για την ποιότητά τους όσο και για την ευαισθησία που εξέπεμπαν οι καμένοι άνθρωποι. Γεννούν αντιφατικές σκέψεις και συναισθήματα, από τον ψυχικό πόνο και την ιερότητα μέχρι την ειρωνεία και την κοινωνική κριτική, με ένα μέγεθος που σε κάνει να φαίνεσαι σαν τον Gulliver («A Voyage to Brobdingnag»). Συζητήσαμε αρκετή ώρα. Ο Stiller ζούσε για 8 χρόνια στη Νέα Υόρκη (αναφέρθηκε σε αυτήν ως «σκληρή πόλη»), ενώ μας διηγήθηκε ιστορίες για τον χρόνο που έμενε στο Πεκίνο, μεταξύ των οποίων, πως είχε συνεργαστεί με κινηματογραφικές παράγωγες, όπου και εξέλιξε και την τεχνική του στα εκμαγεία (καλούπια), που αργότερα ενσωμάτωσε στο εικαστικό του έργο.

Όση ώρα μιλούσαμε, η Canon μας διερευνούσε το εργαστήριο του Stiller επιμελώς, από τα τελειωμένα γλυπτά και τα σχέδια ώς τα προσχέδια και τα καλούπια των έργων του. Περπατήσαμε συζητώντας ώς το σπίτι του, μας έδειξε παλιότερα έργα του και μιλήσαμε πολύ για τέχνη πίνοντας εσπρέσο, ανταλλάξαμε info, φωτογραφηθήκαμε χαμογελαστοί και να 'μαστε, από ένα τυχαίο σερφάρισμα στο ίντερνετ σε μια φιλική συνάντηση και μια ενδιαφέρουσα έκθεση στον πραγματικό κόσμο.

Η έκθεση του Wolfgang Stiller φιλοξενείται μέχρι τις 31 Μαΐου στο Kalos&Klio Showroom, σε συνεργασία με την γκαλερί της Λόλας Νικόλαου.



www.apolafste.ypefthina.eneap.gr

Απολαύστε υπεύθυνα











The Basements

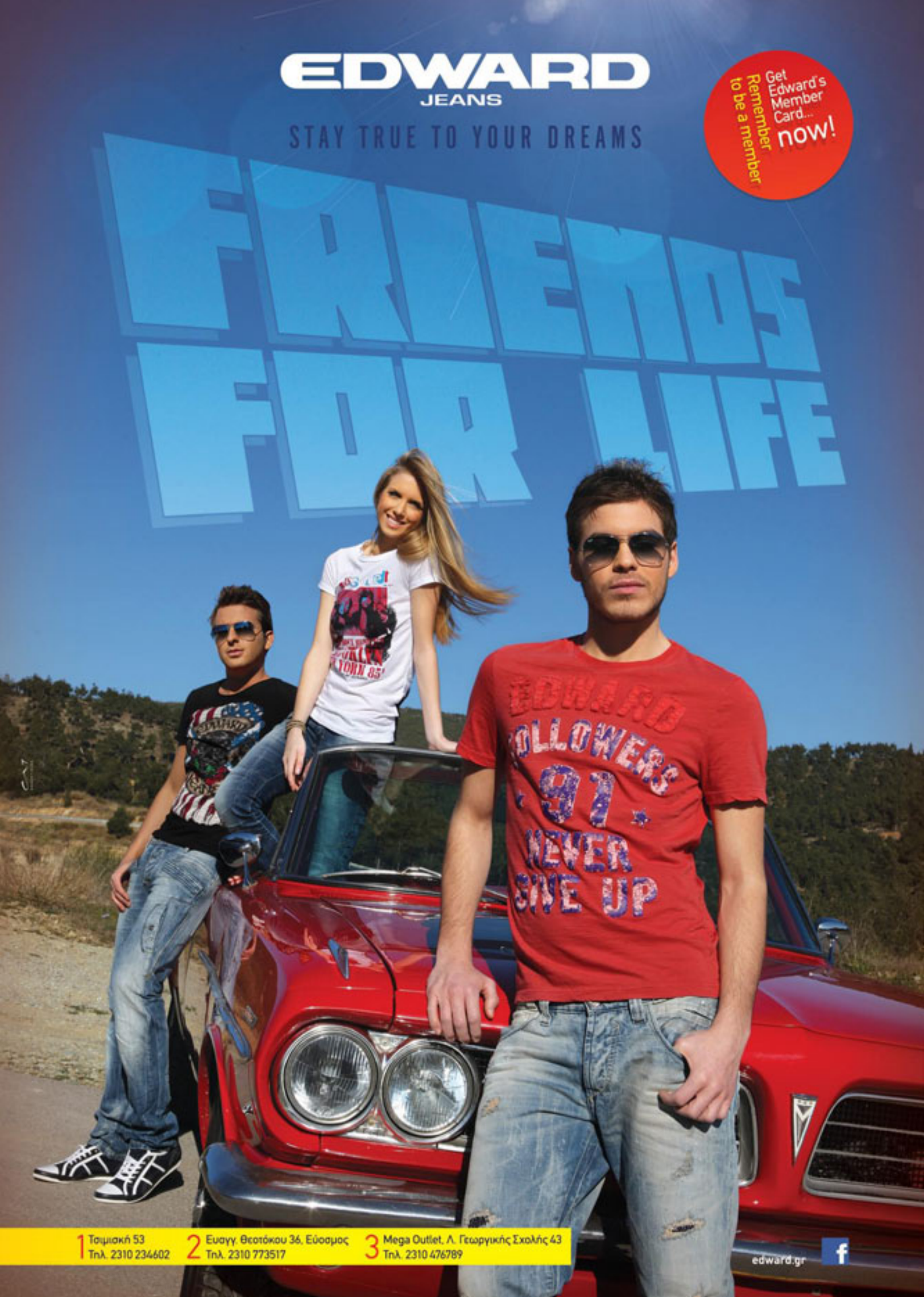
In garage we trust!

Το ατίθασο σούπερ γκαράζ τους γράφει ιστορία στους κύκλους του τοπικού underground που, κόντρα στις lounge και ηλεκτρονικές μπλιμπλικιές, ξέρει να τιμά τον Τζιν Βίνσεντ, το ροκαμπίλι και τις νύχτες ποτισμένες με μπίρα και κοσμικά ακόρντα. Συνέντευξη, Φωτογραφία Δημήτρης Καραθάνος

Οι Basements είναι μια παρέα πιτσιρικάδων που κάνουν αυτό που αγαπάνε. Κάτι που στα μέρη μας είναι σημαντικότερο από το τελευταίο ντεμπούτο των πιο πρόσφατων darlings της μουσικής βιομηχανίας. Υπάρχει κάτι το ηρωικό στο να φτιάχνεις γκαραζόμπαντες στην Ελλάδα, και γενικότερα στην υφήλιο, στα 00s. Γκαράζ ροκ μπάντα σημαίνει: διατρανώνω τη μουσική που δονεί την ψυχή μου, συχνά ενώπιον αδιάφορου κοινού· οπλίζομαι μονάχα με τα θεμελιώδη: έγχορδα, κρουστά, αλαλάζοντα λαρύγγια, περιστασιακά πλήκτρα και τα γαλόνια της αδρεναλίνης μου. Κυριότερα σημαίνει: ενδιαφέρομαι να διαιωνίσω, όχι να εξελίξω. Διότι οι κοινωνοί του γκαράζ ήχου, υπάκουοι σε ένα είδος καλώς εννοούμενου συντηρητισμού, ζουν μονίμως σε έναν κόσμο που το ημερολόγιο δεν ξεπερνά το 1965, τα μαλλιά είναι μακριά, τα παντελόνια ριγέ, τα φανζίν γραμμένα στο χέρι, οι κιθάρες έχουν το σχήμα μιας Vox Teardrop και οι γυναίκες είναι πρόδηλα άπιστες, ώστε να εμπνέουν τρίλεπτα ξεσπάσματα οργίλης πανκ απόγνωσης.

Σε αυτό το σημείο εμφανίζονται οι Basements, που διόλου δεν ξεφεύγουν από το συγκεκριμένο μοτίβο. Μια παρέα πιτσιρικάδων που μόλις τέλειωσαν το σχολείο, ωστόσο πρόλαβαν να βγάλουν το πρώτο τους εφτάιντσο βινύλιο E.P., που κυκλοφόρησε με πρόσφατο τεύχος του περιοδικού «Lost In Tyme». Είναι οι: Nick Young, Κώστας, John Beat '66, BM, συν ένας Κώστας επιπλέον. Προβάρουν σε ένα υπόγειο στον Εύοσμο, έχουν ηχογραφήσει 18 τραγούδια με προϋπολογισμό εξακοσίων ευρώ στα Riff Studio της Θεσσαλονίκης, ενώ έχουν εμφανιστεί ήδη στο «Sin City», το «Club 72», στο Πολυτεχνείο, την Κατάληψη Δ, στο «Block 33» και στα «Άπυρα Μώρια». Οι Basements είναι ήδη μια μπάντα με παρελθόν. Και πολύ μέλλον.

www.myspace.com/thebasementsthess


EDWARD
JEANS
STAY TRUE TO YOUR DREAMS
FRIENDS FOR LIFE
Get Edward's Member Card... now!
Remember to be a member
EDWARD
FOLLOWERS
91
NEVER GIVE UP
1 Ταμιακή 53 Τηλ. 2310 234602
2 Ευαγγ. Θεοτόκου 36, Εύοσμος Τηλ. 2310 773517
3 Mega Outlet, Λ. Γεωργικής Σχολής 43 Τηλ. 2310 476789
edward.gr

CorBo

Ντραπέ και βουκαμβίλιες

Η πρωτοεμφανιζόμενη σχεδιάστρια των ρούχων CorBo, Μινού Σ., φέτος κέρδισε το βραβείο Best Trendsetter στην 9η Athens Exclusive Designers Week. Who's that girl? Κείμενο **Βιβιάνα Μηλιαρέση** Πορτρέτο **Χριστίνα Γεωργιάδου** Φωτογραφία **Patricia Munster**







Μία καφετιέρα που μοσχοβολάει φουντούκι και δεν κλείνει ποτέ, μπισκοτένιες βάφλες καραμέλας, ένα πικάπ που παίζει γαλλική τζαζ και μία γκρινιάρα γάτα που εκλιπαρεί για χάδια συνθέτουν τη feel good καθημερινότητα της Μινού. Στην 9η Athens Exclusive Designers Week, οι δημιουργίες CorBo έκλεψαν την παράσταση χάρις στα προσεκτικά διαλεγμένα υφάσματα, τα ζεστά γήινα χρώματα, τις άνετες γραμμές και τις πλούσιες πτυχώσεις - είναι απόλυτα θηλυκές και ταυτόχρονα εντελώς φορέσιμες.

Υπέρμαχος της άνεσης και της απλότητας και ορκισμένη χίπισσα, η Μινού εναντιώνεται στη μόδα που θέλει να κρατάμε την ανάσα μας σφηνωμένες στο μικρό μαύρο φόρεμα. Μεγαλωμένη σε ένα ροζ σπίτι στην άκρη της πόλης, ζει πλέον στα Εξάρχεια. «Τα αγαπώ, γιατί είναι γειτονιά - ακόμη κι αν βρίσκεται στο κέντρο: ανταλλάσσεις αληθινές καλημέρες με τους γείτονες και τον μανάβη».

Όταν δε βρίσκεται χωμένη μέσα στις κλωστές της, θα τη βρεις να διαλέγει «αγνά» υφάσματα στο Παρίσι και να κάνει βόλτες στον Εθνικό Κήπο παρέα με τη μουσική της. Αφήνει τα πράγματα να την πηγαίνουν το ένα στο άλλο, όπως ακριβώς τα χρώματα και τα σχέδια στις κολεξιόν της. «Το plan B μου είναι ψαράς στους Φούρνους Κορσέων», λέει και η μόνη συμβουλή που δίνει είναι να φοράμε πάντα αντηλιακό.

Αυτή την περίοδο ράβει παρέα με τη γάτα της ακούγοντας Chinese Man, σχεδιάζει την επερχόμενη κολεξιόν της και περιμένει το καλοκαίρι για να περιπλανηθεί στις θάλασσες. Όπως ακριβώς και ο ήρωάς της, που δεν είναι άλλος από τον Corto Maltese.

www.cor-bo.com

---

advertorial

ChapStick®

Lips like sugar

Προστατεύει τα χείλη από τον ήλιο, τον αέρα και το κρύο, χαρίζει την απαραίτητη ενυδάτωση, περιποιείται και ανακουφίζει τα σκασμένα χείλη. Σε μορφή stick και με δείκτη ηλιακής προστασίας SPF 4, τα Chapstick Classic κυκλοφορούν σε τρεις υπέροχες δροσερές γεύσεις: Φράουλα (Strawberry), Κεράσι (Cherry) Ουδέτερη (Original). Η σειρά συμπληρώνεται από το Ultra Moisture, με Βιταμίνη Ε και Aloe Vera Oil και με δείκτη προστασίας SPF 15, που κυκλοφορεί σε μορφή Stick και Tube.

Pfizer, T: 210 9949 500





Art is hard

Λιάνα Παπαδαφνιάδη, Κώστας Τίκης

Επένδυσαν στη φιλία, τη δράση, την τέχνη και τη συμμετοχή. Πίσω από τις δύο ψυχές του «art is hard» κρύβονται οι ανησυχίες αλλά και η έκφραση μιας ολόκληρης γενιάς Θεσσαλονικέων που το φωνάζουν δυνατά. Συνέντευξη **Μαρία-Άννα Τανάγια** Φωτογραφία **Σάκης Γιούμπασης**

Δ.Ν.Τ. σημαίνει «Δε Νομίζω Τίκη». Σημαίνει ότι κακές λέξεις, όπως «οικονομική κρίση» και «αναδιάρθρωση χρέους», δε νομίζω να πτόησαν ούτε λεπτό τον Κώστα Τίκη και τη Λιάνα Παπαδαφνιάδη, οι οποίοι κατάφεραν να ταράξουν τα λιμνάζοντα καλλιτεχνικά ύδατα της πόλης, τολμώντας το απονενοημένο διάβημα διοργάνωσης ενός μονοήμερου καλλιτεχνικού φεστιβάλ.

Η τέχνη, ωστόσο, καρατσεκαρισμένα, ευνοεί τους τολμηρούς και έτσι αισίως εδώ και δύο χρόνια το «art is hard» διαδίδεται από στόμα σε στόμα, προκαλεί τον ενθουσιασμό των καλλιτεχνών και προσελκύει πλήθος ετερόκλητου κοινού σε κάθε διοργάνωσή του.

Ο τίτλος του υποδηλώνει την ευρύτερη κατάσταση που επικρατεί στην τέχνη. Ο Κώστας έχοντας ασχοληθεί ως μουσικός έχει βιώσει τη hard όψη του νομίσματος: «Έχω βρεθεί στην άχαρη θέση να βρίσκω κλειστές πόρτες, να μην έχω την οικονομική ευχέρεια να προωθήσω τον εαυτό μου». Όπως μάλιστα συμπληρώνει και η Λιάνα: «Αυτή είναι η παγιωμένη κατάσταση για κάποιον που θέλει να εκφραστεί και να δείξει τη δουλειά του. Η τέχνη είναι μεν ωραία υπόθεση όταν τη βλέπεις στο τελικό στάδιο της έκθεσης, αλλά το προηγούμενο στάδιο είναι σκληρό».

Τέρμα όμως η μεμψιμοιρία. Ας ορίσουμε το «art is hard». «Δεν ορίζεται. Εμείς απλώς δίνουμε το βήμα, μία πλατφόρμα σε όσους έχουν την ανάγκη να εκφραστούν μέσω οποιασδήποτε μορφής τέχνης». Για τους ίδιους, στόχος είναι να περάσει ο κόσμος μία όμορφη μέρα, έχοντας πολλές και διαφορετικές εικαστικές προσλαμβάνουσες. «Αν όλο αυτό του αφήσει κάτι, έχουμε πετύχει και τον δεύτερο στόχο. Κι αν μετά από αυτό του δημιουργηθεί η ανάγκη να εκφραστεί και να μπει στη διαδικασία να συμμετάσχει και ο ίδιος, τότε καταφέραμε και τον τρίτο και μεγαλύτερο στόχο μας».

Αν προσθέσουμε τον ενθουσιασμό που καταθέτουν όλοι όσοι έχουν επισκεφθεί τα προηγούμενα «art is hard», το γεγονός ότι πολλοί από επισκέπτες έγιναν συμμετέχοντες και τον τρόπο που το αγκάλιασε η πόλη, κάτι μου λέει ότι είμαστε σε καλό δρόμο. Παρατηρούν: «Σε κάθε διοργάνωση συμβαίνει κάτι μαγικό: Το φεστιβάλ εξελίσσεται εκείνη τη στιγμή, δεν μπορούμε να προβλέψουμε εκ των προτέρων ποια θα είναι η έκβασή του. Μοιάζει κατά κάποιο τρόπο με μια θεατρική παράσταση, καθώς έχει άμεση σχέση με το feedback του κόσμου».

Ο κόσμος, πάντως, συμμετείχε ενεργά στο φεστιβάλ του Μαΐου, επιμελητής του οποίου ήταν ο Χρήστος Κιτσίνογλου, και δε θα πραγματοποιούνταν αν δεν υπήρχαν τόσοι εθελοντές που βοήθησαν μετά χαράς.

«Φέτος, η καινοτομία συνίστατο στο ότι οι περισσότεροι καλλιτέχνες έκαναν live performance και installations, δράσεις στις οποίες συμμετείχε το κοινό. Εξίσου σημαντική ήταν η προσφορά μίας άκρως ανήσυχης ομάδας παιδιών από τη Σχολή Καλών Τεχνών».

Τελικά, το «art is hard» μπορεί να οριστεί: Είναι μία καλλιτεχνική γιορτή, μία όσμωση ανθρώπων που θέλουν να εκφραστούν και μία ανάγκη να περάσουμε επί της ουσίας καλά με την παρέα μας! Εις το επανιδείν!

INVEST IN FRIENDSHIP



CHIVAS

LIVE WITH CHIVALRY

www.apolafste.ypefthina.eneap.gr

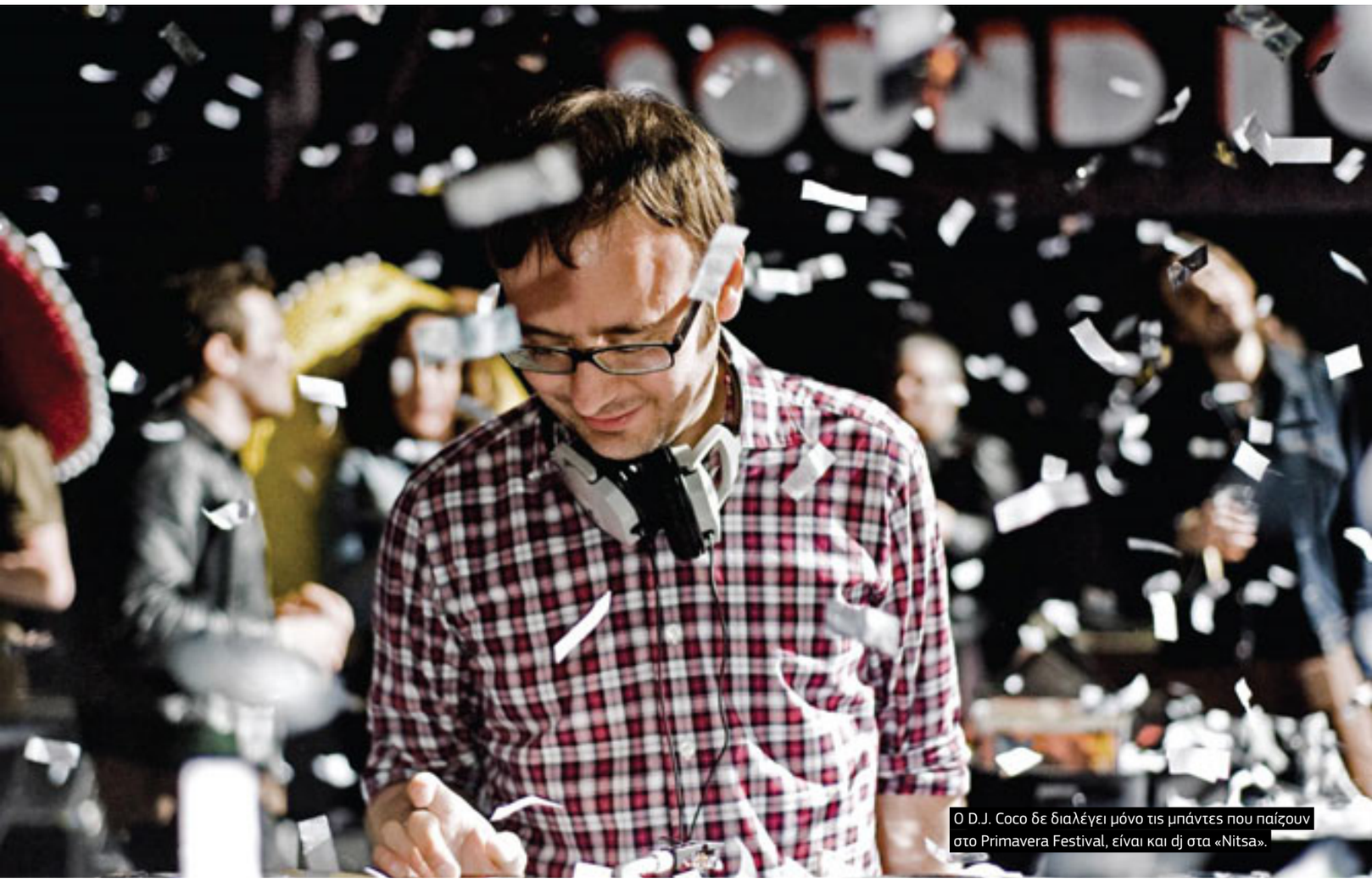
Απολαύστε υπεύθυνα

Αν θες να δεις τη Βαρκελώνη όπως οι Ελληνάρες, που ανεβοκατεβαίνουν τη Rambla ψάχνοντας εισιτήρια της F.C. Barcelona ή «φορτώνουν» ασημένιες Visa αγοράζοντας τσαντάκια Tous, όσα υπάρχουν παρακάτω δε σε ενδιαφέρουν. Η Βαρκελώνη που ακολουθεί είναι γεμάτη ήχους, indie λογική και περσόνες, που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, η μουσική έγινε ένα με τη ζωή τους. Κείμενο **Γιάννης Παναγόπουλος**

Indios de Barcelona



Στιγμιότυπο από το Sonar του 2010.



Ο D.J. Coco δε διαλέγει μόνο τις μπάντες που παίζουν στο Primavera Festival, είναι και dj στα «Nitsa».

Ο σημαντικός D.J. Coco

Δεν κάνω πλάκα. Όσο περισσότερο τον κοιτούσα τόσο περισσότερο μου θύμιζε τον Τζάρβις Κόκερ (τραγουδιστή των Pulp). Φόραγε εκείνα τα α λα «νερντ» γυαλιά που φορά κι εκείνος στις φωτογραφίες του. Και από το κεφάλι η άλουστη χωρίστρα του έστριβε με τον ίδιο τρόπο όπως ακριβώς εκείνου που έμοιαζε. Όταν ο D.J. Coco είπε «Οι Pulp είναι οι αγαπημένοι μου από τη δεκαετία του '90, χαίρομαι που θα ξαναρθούν στην πόλη», του είπα όλα όσα «σφύριζαν» στο μυαλό μου για την πάρτη του. Δεν έδωσε σημασία. Απλώς πήρε τον λόγο για να πει: «Θυμάσαι τη φάση: Oasis Vs Blur; Χάλια. Ο κόσμος ψαρώνει πάντα με τις made in media μαλακίες. Οι Pulp ήταν οι αληθινοί θεοί εκείνης της εποχής. Είχαν υπέροχους στίχους. Σούπερ μουσική. Και διάλεξαν να επηρεαστούν από τους καλύτερους: Ντέιβιντ Μπόουι, Σκοτ Γουόκερ, Felt... Ο Τζάρβις, ο "μπάσταρδος" ο Τζάρβις είναι θεός».

Ο Coco είναι ένας από τους dj's που διαλέγουν μουσική στα περίφημα indie electro πάρτι «Nitsa» (ναι, καλά διάβασες, «Nitsa»), που συμβαίνουν κάθε Σαββατοκύριακο στη «Sala Apolo» (Nou de la Rambla 113). Είναι και καλλιτεχνικός διευθυντής του φεστιβάλ Primavera Sound. Της μεγαλύτερης indie rock ατραξιόν της Βαρκελώνης. Οι Pulp ξανάσμιξαν. Θα εμφανιστούν στο φεστιβάλ (που πραγματοποιείται πάντα την τελευταία εβδομάδα κάθε Μάη) στις 27 Μαΐου. Ο Coco, που το πραγματικό του όνομα είναι Άμπελ Σουάρεθ, είναι πολύ χαρούμενος γι' αυτό. Λέει: «Το Primavera Festival είναι το ποπ-ροκ φεστιβάλ της πόλης. Ένας θεσμός που όλη η Βαρκελώνη έμαθε να απολαμβάνει. Σε ό,τι αφορά εμένα... χα! Λοιπόν, λέω πως το καλύτερο ποπ κομμάτι που γράφτηκε ποτέ ήταν το "Don't Stop Believing" των Journey. Και αν αυτό που είπα είναι too much για τους αναγνώστες σας, τότε διαλέγω το "God Only Knows" των Beach Boys ή το "Suspicious Minds" του Έλβις. Όπως και αν έχει, για μένα ποπ τραγούδι σημαίνει: τρία λεπτά, ένα γαμάτο ρεφρέν, σωστή παραγωγή. Στα παραπάνω, αυτός που τα καταφέρνει καλύτερα αυτές τις μέρες είναι ο Άριελ Πινκ. Το άλμπουμ του "Innerspeaker" είναι καταπληκτικό. Το κομμάτι του "Bright Lit Blue Skies" και εκείνο το "Memory Boy" των Deerhunter θα παίξουν για καιρό στο πρόγραμμά μου».

Vinil rarities

Ο χειμώνας στην πόλη είναι σκληρός. Και «σήμερα» είναι από τις μέρες που δε θες να ξεις στη Βαρκελώνη. Η θερμοκρασία είναι κοντά στο μηδέν. Η ψύχρα που φέρνει η θάλασσα «ελέγχει» τα πάντα. Ο κόσμος περπατά βιαστικά. Τα πάρκα είναι άδεια. Και έξω από τα μπαρ κάθονται μόνο τύποι που η ανάσα τους αφήνει παχύ χνότο. Πλέον, και εδώ, το κάπνισμα απαγορεύτηκε ολοκληρωτικά στους κλειστούς χώρους. Αν δεν αντέχεις αλκοόλ χωρίς τσιγάρο, έχεις μόνο μία λύση. Να καπνίζεις έξω. Δε θυμάμαι το όνομα του δρόμου που είχα διαλέξει για να βρεθώ στην Gracia, μια γειτονιά που δύσκολα χωρούν αυτοκίνητα και προτιμούν εικοσάρηδες που ντύνονται, ακόμα, σαν τον Μάνου Τσάο.

Θυμάμαι πως έπρεπε να βρω το μπαρ «Vinil». Το διασημότερο υπόγειο της περιοχής. Εκεί που αράζει η ροκ κοινωνία της πόλης. Εκεί που πάνε άγγλοι και αμερικάνοι ροκ σταρ, όταν επισκέπτονται τη Βαρκελώνη. Τώρα που είμαι μέσα του, λέω πως το «Vinil» δεν είναι κάτι εντυπωσιακό. Είναι μικρό, ελαφρώς κόκκινο (λόγω φωτισμού), είναι ο χώρος που ο ανυποψίαστος τουρίστας θα διαλέξει για να πιει ένα κρασί πριν πάρει πορεία στις «σημαδεμένες» ατραξιόν της πόλης. Για τη Βαρκελώνη ο ίδιος χώρος είναι κάτι παραπάνω από μύθος. Το «Vinil» είναι στην C/Matilde nº2. Και, όπως μου είπαν οι μπάρμεν, είναι το μέρος που, όταν πας να παραγγείλεις κρασί ή μπίρα, δίπλα σου μπορεί να λιώνει από «ξίδια» ο Τζακ Γουάιτ λίγο μετά το live του στη φημισμένη αρένα Palau Sant Jordi.

Sonar, the electro detector

«Οι εικοσάρηδες επιστρέφουν στον ήχο της κιθάρας. Αυτό συμβαίνει γιατί η ηλεκτρονική μουσική εδώ και καιρό δεν προτείνει κάτι φρέσκο. Πλέον η λίστα των καλλιτεχνών που καλούμε στο Sonar έχει δύο "όψεις". Η πρώτη προτείνει νέους μουσικούς παραγωγούς και νέες μπάντες που πειραματίζονται στον ηλεκτρονικό ήχο. Η δεύτερη "συγκεντρώνεται" σε καλλιτέχνες που χωρίς τη μουσική τους αυτό το φεστιβάλ δε θα είχε λόγο ύπαρξης. Ανήκω στη γενιά που μεγάλωσε με Björk, Massive Attack, Kraftwerk, Portishead». Η Τζόρτζια Ταλιέτι είναι Ιταλίδα. Έχει έφεση στις γλώσσες. Μιλά ό,τι λατινόφωνο διαθέτει ο πλανήτης. Έχει αναλάβει τις δημόσιες σχέσεις του Sonar. Του φεστιβάλ ηλεκτρονικής μουσικής που φέτος θα πραγματοποιηθεί στις 16, 17 και 18 Ιουνίου.

Το Sonar σερβίρεται σε δύο δόσεις. Την πρωινή, σε δύο τοποθεσίες, στο MACBA (Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης της Βαρκελώνης) και το CCCB (Κέντρο Σύγχρονης Κουλτούρας της Βαρκελώνης). Και τη βραδινή, που πραγματοποιείται σε έναν χώρο 10 στρεμμάτων κοντά στη γειτονιά του Sant Marti. Η Τζόρτζια λέει: «Πέρυσι μαζέψαμε 80.000 κόσμο. Το μπάτζετ του φεστιβάλ ξεπερνά τα 3 εκατομμύρια ευρώ. Το Sonar είναι αυτοχρηματοδοτούμενο. Αυτή είναι η μεγαλύτερη επιτυχία μας». Στα γραφεία που οργανώνεται το φεστιβάλ κινούνται διαρκώς τύποι που η πλειοψηφία τους φορά παπούτσια Munich και φαρδιά ξεβαμμένα τζιν. Για κάθε έναν από αυτούς η Τζόρτζια έχει να πει κάτι: «Βλέπεις εκείνη την τύπισσα με τα μπλε μάτια; Τη λένε Βιρ. Είναι στην ομάδα που διαλέγει τους καλλιτέχνες που θα εμφανιστούν στο φεστιβάλ». «Θέλω να μιλήσω μαζί της», λέω. «ΟΚ, μισό λεπτό».

Η Βιρ μοιάζει με μπαρουτοκαπνισμένη κλάμπερ που δεν έχει πλέον όρεξη για άσκοπα ξενύχτια. Δουλειά της είναι να ακούει καλλιτέχνες δύο κατηγοριών. Εκείνους που στέλνουν demo ξανά και ξανά ελπίζοντας πως κάποια στιγμή θα την πείσουν





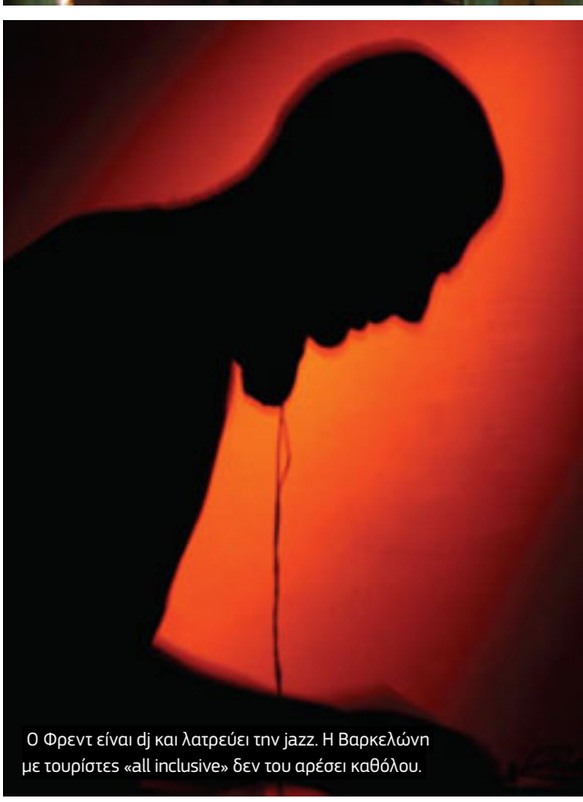

«Cafe Royale», η nu jazz εκκλησία της Βαρκελώνης.



Σαν σαρδέλες σε κονσέρβα. Στιγμιότυπο από όσα συμβαίνουν Σάββατο βράδυ στη «Sala Apolo», όταν φιλοξενεί το «Nitsa».



Η Τζόρτζια Ταλιέτι έχει αναλάβει τις δημόσιες σχέσεις του Sonar. Όσο πλησιάζουν οι μέρες του φεστιβάλ, τόσο λιγότερο απαντά σε τηλέφωνα και mail που ζητούν «ελεύθερη είσοδο» στο γεγονός που «τρέχει» την επικοινωνία του.



Ο Φρεντ είναι dj και λατρεύει την jazz. Η Βαρκελώνη με τουρίστες «all inclusive» δεν του αρέσει καθόλου.

να πάρουν χρόνο σε κάποια από τις σκηνές του φεστιβάλ και εκείνους που το ίδιο το Sonar επιλέγει να προσκαλέσει. Η Βιρ δηλώνει: «Βαρέθηκα το dubstep. Δεν ξέρω ποιο είναι το μέλλον της electro μουσικής. Ενδιαφέρουσες, αρκετά ενδιαφέρουσες είναι οι δουλειές της Ed Banger. Αυτές τις μέρες έχω κολλήσει με τη δουλειά ενός τύπου από την Ολλανδία. Του Munchi. Είναι από το Ρότερνταμ. Γουστάρω τον ήχο του πάρα πολύ».

Royale indie jazz

«Οι νύχτες που έπαιζα μουσική στο "Café Royale" και, όταν κοίταζα στην μπάρα, έβλεπα τους Kruder & Dorfmeister να πίνουν ποτά, είναι πλέον παρελθόν. Άνοιξα με δύο φίλους το κλαμπ το 2001. Το κλείσαμε επτά χρόνια αργότερα. Από τον περασμένο Σεπτέμβρη το ξαναλειτουργούμε. Πούλησα το ποσοστό μου στην "Carlitos Group". Εταιρία που διαχειρίζεται δεκάδες κλαμπ και εστιατόρια στην πόλη. Πλέον παίχω μουσική μόνο κάθε Σάββατο». Η Βαρκελώνη αναγνωρίζει τον Φρεντ Γκούτσο ως τον καλύτερο τζαζ dj της. Η καταγωγή του βαστά από Ιταλία και Γαλλία. Όταν τον ρωτώ «πώς "έκατσε" ο σταθμός Βαρκελώνη στη ζωή σου;», απαντά: «Δεν έχω ιδέα. Οι γονείς μου δεν έδωσαν απάντηση που θα μπορούσα να πάρω στα σοβαρά, όταν τους ρώτησα: "Γιατί μεγάλωσα εδώ;"».

Ο Φρεντ θεωρεί πως η λέξη «τζαζ» χωρά τα πάντα. Λέει: «Σκέψου το λίγο. Όλα είναι τζαζ. Στα κλαμπ η μουσική πρέπει να είναι ελεύθερη, όπως είναι η τζαζ. Τζαζ είναι να παίζεις ένα κομμάτι του Χέρμπι Χάνκοκ και να το μιξάρεις με disco ή με electro ή με ό,τι σου κάτσει στο κεφάλι». Ο Φρεντ φορά μαύρο παλτό, μαύρο παντελόνι. Από τον λαιμό του κρέμεται λευκό κασκόλ. Είναι ευγενικός. Έχει αέρα κοσμοπολίτη. Η άποψή του για τη Βαρκελώνη δεν ταιριάζει με εκείνη που έχουν τα τουριστικά γραφεία ή οι σοφιστικέ τουριστικοί οδηγοί. «Οι μέρες που αυτή η πόλη ήταν το "σπίτι" της νέας μουσικής έχουν περάσει. Για να πω την αλήθεια, δεν ξέρω αν υπήρξαν πραγματικά ποτέ. Οι καλλιτέχνες που είχαν διαλέξει την πόλη ως τόπο κατοικίας τους έφυγαν. Τώρα πρέπει να ζήσουμε με το πλήθος των τουριστών που έρχονται εδώ απλώς και μόνο για να πουν πως πέρασαν και από τη Βαρκελώνη. Δε μου αρέσει αυτό. Θέλω μια Βαρκελώνη των καλλιτεχνών, όχι των καταναλωτών». Έστω και «πρόσφατα ανακαινισμένο» το «Café Royale», στην Placa Reial, στον πεζόδρομο Nou de Zurbano 31, παραμένει μια πηγή αγνής indie jazz.

Music business

Στη Βαρκελώνη κυκλοφορεί το «Mondosonoro». Η free press εφημερίδα που περιέχει θέματα για τη μουσική σκηνή της Καταλονίας/Ισπανίας. Το «Mondosonoro» προσφέρεται και σαν οδηγός πόλης για τους ταξιδιώτες που θέλουν να δουν live στη Βαρκελώνη. Οι σελίδες του είναι πήχτρα στις ανακοινώσεις συναυλιών.

Τα καλύτερα δισκάδικά της Βαρκελώνης είναι μαζεμένα σε ένα σημείο. Την οδό Tallers (πολύ κοντά στην Placa Catalunya). Στο «Discos Revolver» (Tallers 13) βρίσκεις άλμπουμ (κυρίως indie pop, indie rock μουσικής) και εισιτήρια για όλα τα live που παίζουν στην πόλη. Στον ίδιο δρόμο (Tallers 7) είναι το «Discos Castello». Θα βρεις rock και indie rock άλμπουμ. Ένα ακόμα καλό δισκάδικο είναι το «Wah - Wah Records» στη Riera Baixa 14. Είναι μικρό. Μέσα του θα βρεις ό,τι πιο φρέσκο έχει να σου σερβίρει η electro και electronica.

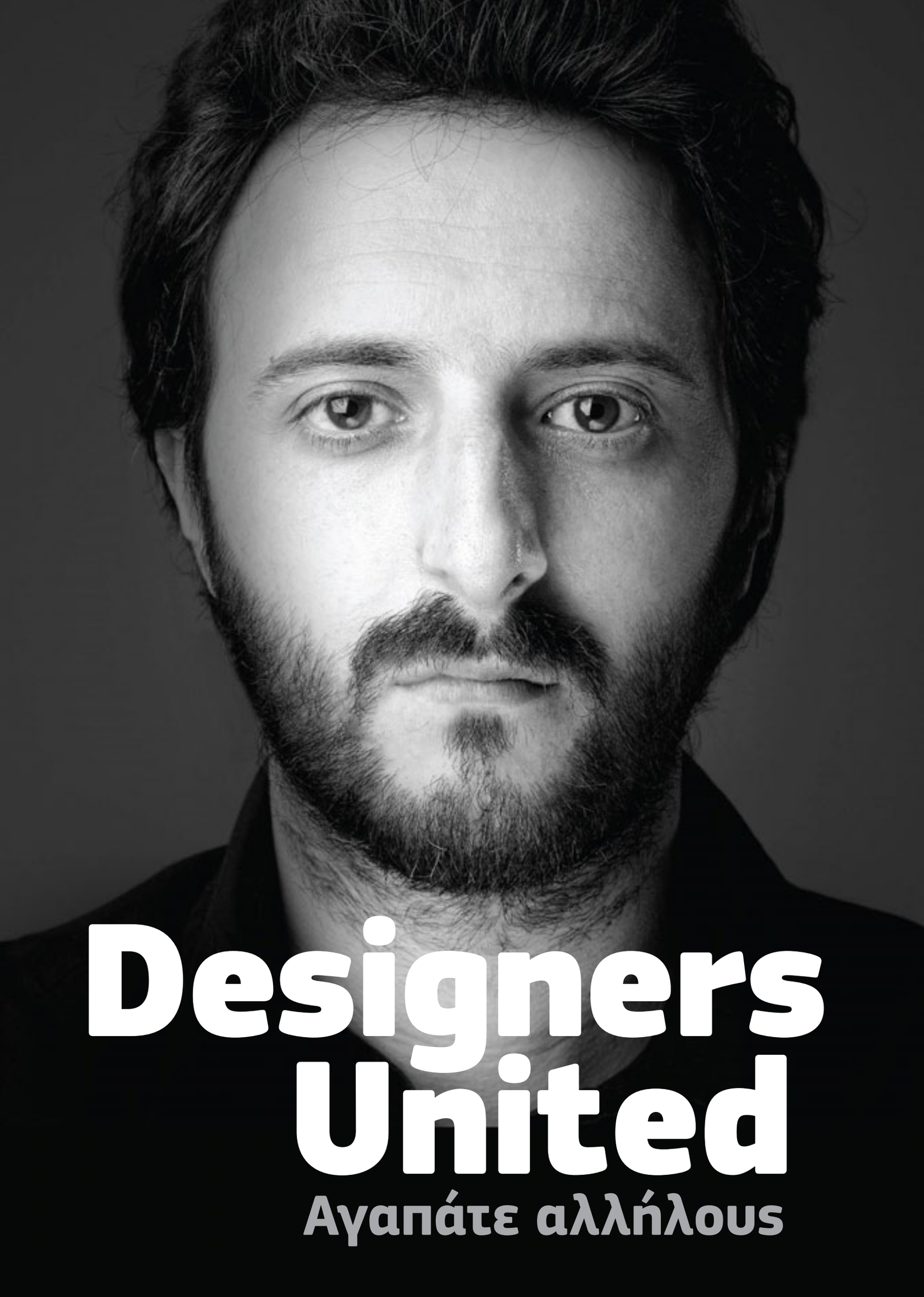
Όχι στο κέντρο της πόλης βρίσκεται το «Razzmatazz» (Almogavers 122). Είναι ένας τεράστιος χώρος που μέσα του ζουν πέντε διαφορετικά κλαμπ. Το καλό με την αφεντιά του είναι πως με ένα εισιτήριο έχεις την ευκαιρία να επισκεφτείς όλες τις σκηνές του κλαμπ. Εκεί θα πας για να ακούσεις από indie pop έως hip hop. Συνδυασμός που, από τη στιγμή που η indie Βίβλος «Pitchfork» ψήφισε το «My Beautiful Dark Twisted Fantasy» του Kanye West ως το καλύτερο του 2010, δεν ακούγεται ως φάλτσος.



UNCONVENTIONAL CHIC

LACOSTE L!VE

FIND SELECTED STORES AT
www.lacostelive.com



Designers United

Αγαπάτε αλλήλους



Συστάθηκαν το 2005 στη Θεσσαλονίκη, και έκτοτε ο Δημήτρης Κολιαδήμας και ο Δημήτρης Παπάζογλου εξελίχθηκαν στο μεγαλύτερο σχεδιαστικό δίδυμο της Ελλάδας. Η έκθεσή τους στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, η οποία ξεκινά στις 31 Μαΐου, συγκεντρώνει τις κυριότερες δουλειές τους, καθώς και αρκετά έργα που παρουσιάζονται για πρώτη φορά, αποτελώντας το σημαντικότερο εικαστικό γεγονός του graphic design.
Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος** Φωτογραφία **Κώστας Αμοιρίδης**



«On the Run», 2009. Τυπογραφική σύνθεση για το χοροθέατρο «On the Run» της κολεκτίβας Default Company. Εκτύπωση inkjet σε βαμβακερό χαρτί, 70 X 100 εκ.



«Πέντε Εποχές της Ρωσικής Πρωτοπορίας», 2008. Ξύλο, λάκα, 40 X 60 εκ., Δημήτρης Παπάζογλου.

Ενωμένοι Σχεδιαστές: μια από τις σπάνιες περιπτώσεις που μπορείς να αφήσεις το έργο να μιλήσει για τον δημιουργό του. Έχουμε και λέμε: περιοδικό SOUL, περιοδικό «Ε», εφημερίδα «Μακεδονία», βιβλιοπωλεία Παπασωτηρίου, Ίδρυμα Κωνσταντίνος Καραμανλής, Adidas Hellas, εταιρία Diathlasis, καταστήματα fenafresh, ΠΑΕ Ηρακλής, Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης, Μουσείο Κυκλαδίτικης Τέχνης, Τελλόγλειο Ίδρυμα, Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, Final Four Euroleague Basketball στη Βαρκελώνη, στούντιο La Surprise στο Παρίσι, Volvo Ocean Race στο Αλικάντε αποτελούν ορισμένα μονάχα από τα πρότζεκτ του Δημήτρη Κολιαδήμα και του Δημήτρη Παπάζογλου. Επιπλέον, αυτές τις ημέρες κατέκτησαν τις διακρίσεις Silver & Bronze στα European Design Awards.

Η έκθεσή τους στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης αποτελεί σταθμό για την ελληνική οπτική επικοινωνία, όχι μονάχα για τον πλούτο του υλικού και την παρουσίαση των εμπορικότερων πρότζεκτ τους, αλλά διότι ταυτόχρονα παρουσιάζει για πρώτη φορά τις καλλιτεχνικότερες, πιο προσωπικές εκφάνσεις τους, όπως αυτές εκφράζονται μέσα από εικονογραφήσεις διαφόρων format και τεχνοτροπιών. Τους συναντήσαμε, παραμονή των εγκαινίων.

Υπήρξατε επιστήθιοι φίλοι και διακεκριμένοι designers προτού αποφασίσετε να συστεγαστείτε. Κατά πόσο έχει αλλάξει η σχέση σας έκτοτε; Είναι ευκολότερο ή δυσκολότερο να κάνεις δουλειές με έναν κολλητό σου; Δημήτρης Κολιαδήμας: Η ανάγκη για τη δημιουργία αυτής της ομάδας καταρρίπτει κάθε εγωκεντρική προσέγγιση. Θεωρώ πως η απόφαση για νοητική, συναισθηματική και φυσική συνύπαρξη δύο ή περισσότερων ανθρώπων αποδεσμεύει μερικώς το «εγώ» κι επιβάλλει σε ποσοστό συμπληρωματικό της προηγούμενης αποδέσμευσης το «εμείς». Το όνειρο που έχουμε με τον Δημήτρη είναι η συλλογική πρόοδος μέσα από την ατομική εξέλιξη.
Δημήτρης Παπάζογλου: Ο Δημήτρης πέρα από φανταστική παρέα αποτελεί τον ιδανικό συνοδηγό για να ταξιδέψεις πέρα από το προφανές.

Ποια η δυναμική της προσωπικής σας σχέσης στο δημιουργικό επίπεδο; Πώς αλληλεπιδράτε μέσα από τις εκάστοτε καλλιτεχνικές επιδιώξεις και επιρροές σας; Η αλήθεια είναι πως υπάρχει αυτή η ψευδώς απόλυτη ελευθερία του καθενός να εκφραστεί μέσα σε ένα πεδίο που ορίζεται από τις ανάγκες και τις απαιτήσεις του κάθε έργου. Ο ρεαλισμός μας οδηγεί στο να απαντάμε σε ερωτήσεις τρίτων μέσα από τα δικά μας φίλτρα. Συχνά οι απαντήσεις μας ταυτίζονται φορμαλιστικά και εξατομικεύονται ιδεολη̱πτικά. Εισάγουμε ο ένας από τον άλλον εμπειρίες που μας βοηθούν να οπτικοποιούμε τις σκέψεις μας.

Έχοντας αποσπάσει σε διάστημα πενταετίας περισσότερες από 40 διακρίσεις, βραβεία και επαίνους, είστε αναμφίβολα ένα από τα επιτυχέστερα γραφεία της χώρας. Πού αποδίδετε την επιτυχία σας, πέρα από τη σκληρή δουλειά; Δε θεωρούμε πως η επιτυχία έρχεται μέσα από τα βραβεία. Επιτυχία, αυτή τη στιγμή, πιστεύουμε πως είναι η δυνατότητα που έχουμε να ονειρευόμαστε και να υλοποιούμε. Η δυνατότητα αυτή μας καθιστά ενεργούς. Νιώθουμε τυχεροί που πολλοί άνθρωποι μας δίνουν το βήμα να σχεδιάσουμε.

Τι το διαφορετικό έχετε κομίσει στην ελληνική οπτική επικοινωνία; Αποτιμώντας ψύχραιμα τη δουλειά σας, θα λέγατε πως έχετε προχωρήσει το εγχώριο graphic design ένα βήμα παραπέρα; Η ιστορία θα δείξει. Το θετικό στοιχείο της μέχρι τώρα πορείας μας είναι πως έχουμε ξεπεράσει τα όρια της πόλης μας και της χώρας μας. Είναι πολύ τιμητικό και συναρπαστικό να σχεδιάζεις για γεγονότα παγκόσμιας εμβέλειας. Αυτό που πιστεύουμε πως έχουμε καταφέρει, είναι να διατυπώνουμε μια

Volcom Brand Jeans
road-tested denim
More info: Boardsports ltd Koris 6 Alimos tel.: 210 9859685 email: info@boardsports.gr www.goodtimesmag.gr
Volcom Brand Jeans
road tested denim
by
Jennifer Herrema
JJ Collette Skinny Jean
GENUINE
VOLCOM
BRAND
JEANS
volcomeurope.com/jeans
Photo: Gary Copeland



«Σύνθεση», 2010. Εκτύπωση inkjet σε βαμβακερό χαρτί, 70 X100 εκ. Περιορισμένη έκδοση 10 αντιτύπων, Δημήτρης Κολιαδήμας.



«Fender Telecaster American Stantard '56», 2009. Εκτύπωση inkjet σε βαμβακερό χαρτί, 70 X 100 εκ. Περιορισμένη έκδοση 10 αντιτύπων, Δημήτρης Παπάζογλου.

οπτική γλώσσα που διέπεται από κοινές λογικές ανάπτυξης και διαφοροποιείται στοχευμένα σε ετερόκλητες εφαρμογές. Κοινός είναι ο τρόπος έκφρασης της φόρμας, της σύνθεσης και του χρώματος, ενώ η διαφοροποίηση έρχεται μέσα από την κάθε ξεχωριστή ιδεοληπτική και χειριστική διαδικασία.

Παρόλο που το πελατολόγιό σας περιλαμβάνει σημαντικές ελληνικές και διεθνείς εταιρίες, δίνετε ιδιαίτερη έμφαση και σε διάφορες εκφάνσεις της τέχνης, σχεδιάζοντας συνεχώς καταλόγους και πόστερ εκθέσεων. Είναι αυτός ένας τρόπος να ικανοποιείτε τις πιο περιπετειώδεις, δημιουργικές πλευρές σας; Αυτές που εκφράζονται καλύτερα έξω από τα εταιρικά πλαίσια; Δε θεωρούμε πως το εταιρικό πλαίσιο μας δεσμεύει στον τρόπο έκφρασης. Αντιθέτως, αποτελεί μεγαλύτερη πρόκληση να δημιουργήσεις τις προϋποθέσεις εκείνες που οδηγούν τη μη λεκτική επικοινωνία στην αμφισημία. Με τον όρο «αμφισημία» ορίζουμε την εικόνα εκείνη που περιέχει ένα δεύτερο επίπεδο ανάγνωσης, μια αναγνωστική ελευθερία που επιτρέπει τον θεατή να ερμηνεύσει σύμφωνα με τα δικά του φίλτρα. Σχετικά με τον σχεδιασμό της επικοινωνίας καλλιτεχνικών δραστηριοτήτων, το πεδίο δράσης μας συρρικνώνεται, καθώς στην απέναντι όχθη παραμονεύει το εκάστοτε καλλιτεχνικό έργο, το οποίο υπηρετούμε.

Ποια είναι η σχέση σας με τους πελάτες; Τους διαλέγετε ή σας διαλέγουν; Ο τρόπος με τον οποίο λειτουργούμε μέχρι τώρα σαν ομάδα είναι να δεχόμαστε προτάσεις συνεργασίας από πελάτες. Το πλεονέκτημα σε αυτή τη διαδικασία είναι ότι ήδη έχουν έρθει σε επαφή με τη δουλειά σου και έχουν αποδεχτεί τον τρόπο έκφρασής σου.

Αναλαμβάνετε δουλειές αφιλοκερδώς; Εάν ναι, με ποια κριτήρια; Δ. Π.: Σίγουρα είμαστε ευαισθητοποιημένοι απέναντι στους νέους ανθρώπους που ξεκινούν τη δικιά τους δουλειά, και προσπαθούμε να τους βοηθήσουμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Γενικότερα, αποφεύγουμε τη συνεργασιακή σχέση σε εταιρικό επίπεδο που δεν εμπεριέχει επαγγελματισμό. Ασφαλώς, σε πολλές περιπτώσεις που το έργο είναι φιλανθρωπικό, δίνουμε τον καλύτερό μας εαυτό.
Δ. Κ.: Έχουμε σχεδιάσει κατά καιρούς αφιλοκερδώς για να υποστηρίξουμε έναν ανώτερο σκοπό. Στηρίζουμε την προσπάθεια του Παιδικού Χωριού SOS στο Πλαγιάρι Θεσσαλονίκης, ενώ έχουμε συνεισφέρει και σε πολλές πολιτιστικές ενέργειες. Δεν είναι, βέβαια, και λίγες εκείνες οι φορές που έχουμε βοηθήσει και καλούς μας φίλους.

Τι προτιμάτε από τα δύο; Μια δουλειά που θα δώσει μεγάλα κέρδη άμεσα ή μια χρόνια συνεργασία που θα καλλιεργήσει ένα κλίμα εμπιστοσύνης και κοινής πορείας ανάμεσα σε εσάς και τον πελάτη, έστω και με χαμηλότερες απολαβές; Δ. Κ.: Προτίμησή μου είναι μια δουλειά που σαν αποτέλεσμα έχει ένα άρτιο παραγόμενο προϊόν. Δεν υπάρχει καμία εργασία με καλό αποτέλεσμα που να μην έχει προκύψει μέσα από μια ωραία σχέση με τον πελάτη.
Δ. Π.: Η συνάρτηση ενασχόλησης και αποτελεσματικότητας του έργου είναι, νομίζω, αυτό που μας απασχολεί τον περισσότερο καιρό.

Όλοι μιλάνε για το ψυχορράγημα του Τύπου και το μεγάλο ξεκαθάρισμα που γίνεται στον χώρο. Είναι μια καλή στιγμή για να επανεκτιμηθεί συνολικά το design των ελληνικών εντύπων ή πιστεύετε πως όσοι απομείνουν θα χαμηλώσουν περισσότερο την ποιότητα του σχεδιασμού των προϊόντων τους; Δ. Κ.: Ήρθε η ώρα να περάσουμε σε μια εποχή που το καλό περιεχόμενο αναδεικνύεται και γίνεται αντικείμενο υπεράσπισης μέσα από το design. Σε κάθε μορφή επικοινωνίας.
Δ. Π.: Το ξεκαθάρισμα δεν είναι απαραίτητα κάτι κακό. Όσοι παραμείνουν αναγνωρίζουν ή θα χρειαστεί να αναγνωρίσουν τη δύναμη του σχεδιασμού στον Τύπο.

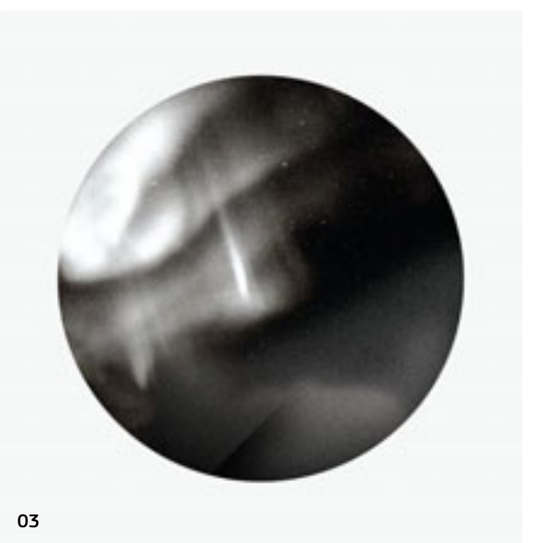

www.ale.com.gr
devalliy
A.L.E.
...through
my lens.



01



02



03



04

Θα επιφέρει η κρίση πλήγματα στην ποιότητα της δουλειάς που θα δούμε το επόμενο διάστημα;
Δ. Κ.: Το πάρτι τελείωσε. Όσοι ήπιαν πολύ, είναι μεθυσμένοι, και όσοι έφαγαν πολύ, δεν μπορούν να κοιμηθούν. Όσοι ήπιαν και οδήγησαν μετά, είναι επικίνδυνοι. Εάν οδήγησαν την Ελλάδα, ας αναλογιστούν μόνοι τους τις ευθύνες. Κάθε καλλιτεχνική πράξη που προκύπτει μέσα από τον προβληματισμό είναι βιωματική και εκφράζεται σε σχέση με τον περιβάλλοντα χώρο, δεν πιστεύω πως θα αντιμετωπίσει προβλήματα ως νοητικό αποτέλεσμα.
Δ. Π.: Μάλιστα στον αγώνα αυτό της επιβίωσης, θεωρώ ότι θα δούμε αξιότιμες και αξιόλογες προσπάθειες, εμπνευσμένες από προσωπικούς ή γενικότερους προβληματισμούς.

Θα συμβουλεύατε έναν νέο να ασχοληθεί με το graphic design; Υπάρχει μέλλον στον χώρο ή έχει κορεστεί ανεπανόρθωτα; Ας ασχοληθεί με ό,τι πραγματικά τον παρακινεί να είναι δημιουργικός και αποτελεσματικός.

Ακούτε μουσική δουλεύοντας; Και τι είδους;
Δ. Κ.: Φυσικά και ακούω. Την παλιά καλή σκηνή του Manchester. Και μόλις ανοίξω τα μάτια μου, προσγειώνομαι με ασφάλεια εκεί που ο όρος «κοινή λογική» μοιάζει ανεξερεύνητος. Από τους λίγους που εδώ και πολλά χρόνια φαίνεται να ασχολείται με την κοινή λογική είναι ο Κώστας Καββαθάς. Δυστυχώς, δεν μπορώ να τον ακούσω, αλλά μόνο να τον διαβάσω.
Δ. Π.: Επειδή στον ελεύθερό μου χρόνο γράφω μουσική, μπορεί να τύχουν στιγμές που ακούω τα πάντα. Για να γίνω πιο σαφής όμως, θα επιλέξω να πω τους μουσικούς Django Reinhardt και Stevie Ray Vaughan από τους παλαιότερους, ενώ από τους σύγχρονους τους A Place To Bury Strangers και τον Serj Tankian.

01. «Volvo Ocean Race», 2011.
Εφαρμογή γραφικού συστήματος στο Volvo XC60. Φωτογραφία ©Volvo Cars Corporation
02. «Adidas Techfit», 2008.
Καλλιτεχνική διεύθυνση και σχεδιασμός γραφικού περιβάλλοντος για την τεχνολογία Adidas Techfit, που βοηθά τις αθλητικές επιδόσεις. Φωτογραφία ©Adidas Germany
03. «Aurora», 2010.
Εκτύπωση inkjet, μολύβι, αερογράφος, glitter σε βαμβακερό χαρτί, 70 X 72 εκ., Δημήτρης Παπάζογλου.
04. «La Surprise», 2010.
Αφίσα έκθεσης. Εκτύπωση inkjet σε βαμβακερό χαρτί, 70 X 100 εκ., Δημήτρης Κολιαδήμας.

Συμβίωση; / Symbiosis?

15η Μπιενάλε Νέων Καλλιτεχνών της Ευρώπης & της Μεσογείου

Η **15η ΜΠΙΕΝΑΛΕ ΝΕΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ & ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ** επιστρέφει στην πόλη της Θεσσαλονίκης και καλεί όλους τους νέους και τις νέες δημιουργούς από 18 ως 30 ετών να **συμμετέχουν.**

Η πόλη της Θεσσαλονίκης συμμετέχει με όλο της το δυναμικό:
το **Δήμο** της - **Αντιδημαρχία Πολιτισμού, Παιδείας & Τουρισμού**,
το **Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης**,
την **Κίνηση των 5 Μουσείων**,
το **Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης** και τη **Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης - Ινστιτούτο Εκθεσιακών Ερευνών.**

Επισκεφθείτε την ιστοσελίδα της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς **http://www.neagenia.gr** όπου θα βρείτε την προκήρυξη, ενημερωθείτε για τους όρους συμμετοχής και συμπληρώστε στην ειδική φόρμα τα στοιχεία σας έως **31 Μαΐου 2011.**



Η προκήρυξη, που αναρτήθηκε στο Διαδίκτυο αφορά στην επιλογή καλλιτεχνών στους τομείς:

α. Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών (visual and applied arts) αλλά και των **παρεμβάσεων στην πόλη** (urban arts) καθώς και στη **Γαστρονομία** που θα φιλοξενήσει η πόλη της Θεσσαλονίκης **(από 7 Οκτωβρίου έως 6 Νοεμβρίου 2011).** Οι **140 καλλιτέχνες** που θα επιλεγούν από **30 χώρες** της Ευρώπης και της Μεσογείου θα έχουν την ευκαιρία να συμμετάσχουν σε ομαδικές εκθέσεις αλλά και σε επιμέρους δράσεις (σεμινάρια - εργαστήρια).

β. Κινηματογράφου και Σεναρίου που θα φιλοξενήσει **η Ρώμη (16 έως 19 Νοεμβρίου 2011).** Θα επιλεγούν 30 συνολικά νέοι καλλιτέχνες από **30 χώρες** της Ευρώπης και της Μεσογείου.

Συνδιοργανωτές:

ΔΗΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΝΤΙΔΗΜΑΡΧΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ & ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Vigeland

Ξυπόλητοι στο πάρκο

Γέννηση, έρωτας, ζωή, θάνατος. Τα γυμνά αγάλματα του πάρκου Βίγκελαντ, στο Όσλο, διηγούνται την ιστορία που λέγεται άνθρωπος. Παραδίπλα, οι Νορβηγοί κάνουν πικνίκ.

Κείμενο, Φωτογραφία **Ελισάβετ Αρκολάκη**

Γέλια και φωνές ανθρώπων αντηχούν στα αφτιά, γλάροι κρώζουν πάνω από κεφάλια, μυρωδιές ψητού λουκάνικου γαργαλάνε τη μύτη, ένα καταπράσινο αφράτο «πράσινο» ξεκουράζει τα μάτια. Βρισκόμαστε στο πάρκο Βίγκελαντ (Vigeland park), όπου καθημερινά δίνουν ραντεβού η τέχνη και η ζωή. Γιατί το Βίγκελαντ είναι το μεγαλύτερο παγκοσμίως πάρκο με αγάλματα που έχει φιλοτεχνηθεί και σχεδιαστεί αρχιτεκτονικά από έναν και μόνο καλλιτέχνη. Η είσοδος είναι ελεύθερη για το κοινό και οι πόρτες του ανοιχτές, κάθε μέρα, όλο το 24ωρο.

Το πρώτο άγαλμα που συναντά κανείς, στα δεξιά της εισόδου, είναι μια αναπαράσταση του Γκούσταβ Βίγκελαντ (Gustav Vigeland), μεγάλου νορβηγού γλύπτη, εμπνευστή και κύριου δημιουργού του πάρκου. Η ιστορία του πάρκου ξεκινάει τον Φεβρουάριο του 1921, όταν ο δήμος του Όσλο, αφού απαλλοτρίωσε το σπίτι του καλλιτέχνη, προκειμένου να χτίσει βιβλιοθήκη, πήρε την απόφαση να τον μεταφέρει σε













ένα νέο στούντιο, δίπλα στο πάρκο Φρόγκνερ, και να τον στηρίξει οικονομικά. Ως αντάλλαγμα ζήτησε όλα τα γλυπτά που θα δημιουργούσε ο Βίγκελαντ από τη στιγμή έναρξης της συνεργασίας τους. Μέχρι και το θάνατό του, στις 12 Μαρτίου του 1943, ο καλλιτέχνης δούλευε για την ολοκλήρωση του σχεδίου, αφήνοντας πίσω του πάνω από 200 αγάλματα και μια μοναδική στον κόσμο υπαίθρια γκαλερί.

Κεντρική ιδέα και πηγή έμπνευσης του Βίγκελαντ υπήρξε ο άνθρωπος και η πορεία του μέσα στον χρόνο: γέννηση, θάνατος και στο ενδιάμεσο ζωή. Κάθε άγαλμα ή σύμπλεγμα αναπαριστά κάποια ιδιωτική στιγμή ή κάποια συγκεκριμένη φάση της ανθρώπινης ζωής ή κάποια κατάσταση συναισθήματος. Όλα του τα αγάλματα είναι γυμνά, με αποτέλεσμα να μην μπορούν να «παγιδευτούν» σε συγκεκριμένη εποχή. Ο Βίγκελαντ καταφέρνει να μιλήσει διαχρονικά για την εξέλιξη του ανθρώπινου είδους. Η επιθυμία του να εξασφαλίσει τη συναισθηματική ταύτιση των θεατών με τα έργα του είναι δεδομένη. Εντυπωσιακές λεπτομέρειες και ρεαλιστικές εκφράσεις σχεδόν τρομάζουν τον επισκέπτη, ο οποίος συνειδητοποιεί πόσο αναλλοίωτα διατρέχουν τους αιώνες τα συναισθήματα και το εύρος τους, οι ανθρώπινοι δεσμοί και ο κύκλος της ζωής.

Όπως τα αγάλματα, έτσι και το πάρκο Βίγκελαντ σφύζει από ζωή και ανθρώπους. Κόσμος χαζεύει και φωτογραφίζει, παιδιά σκαρφαλώνουν στα αγάλματα, αθλητικοί τύποι κάνουν τζόκινγκ και ποδήλατο, παρέες παίζουν πίνε-σπίλε ή πίνουν μπίρες, οικογένειες στήνουν πικνίκ και μπάρμπεκιου στο γρασίδι, χομπίστες ψαρεύουν στη λίμνη ή ταΐζουν τις πάπιες, κάποιοι απλώς αναζητούν λίγη ηρεμία και απομόνωση έχοντας για συντροφιά τους κάποιο βιβλίο. Στο πάρκο οι Νορβηγοί χαίρονται, κλαίνε, γελάνε, πονάνε, αγωνιούν, αγαπούν, μισούν, θυμώνουν και κάτω από τα ρούχα τους δε διαφέρουν και πολύ από τα αγάλματα του Βίγκελαντ.



Γιάννης Καρανταλής

Πράσινη δύναμη, Ι.Ε.Κ. ΔΕΛΤΑ

Η «Εβδομάδα Οικολογικής Ευαισθητοποίησης» ήταν μια δράση που σύζευξε ιδανικά το περιβάλλον του πλανήτη με το περιβάλλον της εκπαίδευσης. Ζητήσαμε από τον διευθύνοντα σύμβουλο του Ι.Ε.Κ. ΔΕΛΤΑ να αναλύσει το πράσινο σκεπτικό αλλά και το τοπίο γνώσης του οργανισμού του. Συνέντευξη **Δημήτρης Αθανασιάδης**

Ποιο ήταν το σκεπτικό σας ως εκπαιδευτικού φορέα σχετικά με την «Εβδομάδα Οικολογικής Ευαισθητοποίησης»; Είναι η τρίτη συνεχής χρονιά που προχωρήσαμε στη διοργάνωση της «Εβδομάδας Οικολογικής Ευαισθητοποίησης» με στόχο την ενημέρωση και ευαισθητοποίηση των νέων σχετικά με ζητήματα που αφορούν στο περιβάλλον. Σύμφωνα με τη φιλοσοφία που έχουμε αναπτύξει, στο Ι.Ε.Κ ΔΕΛΤΑ δεν αρκούμαστε στην εκπαίδευση αυτή καθ' εαυτή. Προσφέρουμε παράλληλα έναν σύγχρονο τρόπο ζωής. Το concept μας περιλαμβάνει σπουδές, κοινωνικές δραστηριότητες, εκδηλώσεις και διαρκή ενασχόληση με ό,τι αγαπάμε. Το ζήτημα της προστασίας του περιβάλλοντος είναι μείζονος σημασίας σήμερα και δε θα μπορούσαμε παρά να το εντάξουμε στο πρόγραμμα Εταιρικής Κοινωνικής Ευθύνης που διατηρούμε.

Πώς μπορούν οι εκπαιδευτικοί οργανισμοί να συμβάλουν στην περιβαλλοντική αφύπνιση των νέων ανθρώπων; Ο σεβασμός προς το περιβάλλον αποτελεί ζήτημα παιδείας. Είναι κάτι που δε μαθαίνεται στα πλαίσια του μαθήματος ή κατά τη διάρκεια της επαγγελματικής κατάρτισης, αλλά αφομοιώνεται με τα χρόνια, με την ενημέρωση και τη συμμετοχή σε δραστηριότητες. Στο Ι.Ε.Κ. ΔΕΛΤΑ έχουμε κατανοήσει ότι πέρα από την κατάρτιση είμαστε επιφορτισμένοι και με το σημαντικό αυτό ρόλο: να διευρύνουμε την παιδεία των σπουδαστών. Να δημιουργούμε ολοκληρωμένους ανθρώπους, όχι μόνο επαγγελματίες.

Πώς ανταποκρίθηκε ο κόσμος στην προτροπή σας για «πράσινη» δράση; Τα μηνύματα που λαμβάνουμε είναι αισιόδοξα από όλες τις πλευρές. Οι εταιρίες στις οποίες απευθυνθήκαμε δέχθηκαν με μεγάλη χαρά να παρουσιάσουν τις ιδέες και τις πράξεις τους για ένα πιο καθαρό περιβάλλον. Μη κυβερνητικές οργανώσεις και οργανισμοί κλήθηκαν να παρουσιάσουν το έργο τους και την εθελοντική τους δραστηριότητα. Η συμμετοχή της σπουδαστικής κοινότητας και φίλων του Ι.Ε.Κ ΔΕΛΤΑ, από την άλλη, είναι κάθε χρόνο μαζική, τόσο στις διαλέξεις όσο και στις εξωτερικές δράσεις που πραγματοποιούνται. Όλα αυτά συγκλίνουν στο να γίνει η «Εβδομάδα Οικολογικής Ευαισθητοποίησης» ένας θεσμός για την πόλη.

Τι αντιπροσωπεύει σήμερα στον εκπαιδευτικό χάρτη το Ι.Ε.Κ. ΔΕΛΤΑ και τι προτείνει στους νέους δεδομένων των υψηλών ποσοστών ανεργίας; Το Ι.Ε.Κ. ΔΕΛΤΑ αποτελεί τον μεγαλύτερο εκπαιδευτικό φορέα επαγγελματικής κατάρτισης στην Ελλάδα, με εμπειρία 40 χρόνων. Προσφέρει αναγνωρισμένες σπουδές σε 49 ειδικότητες, που έχουν επιλεγεί πολύ προσεκτικά με βάση τις τάσεις και τις ανάγκες της αγοράς εργασίας. Η επαγγελματική αποκατάσταση μετά τις σπουδές είναι μία από τις κύριες μέριμνές μας. Για τον λόγο αυτό, λειτουργεί οργανωμένο Γραφείο Σταδιοδρομίας, που αναπτύσσει συνεργασίες με εταιρίες, φέρνει σπουδαστές και αποφοίτους σε άμεση επαφή με την αγορά και διοργανώνει τις καθιερωμένες «Ημέρες Καριέρας». Επιπλέον, από το 2008 πρώτο το Ι.Ε.Κ. ΔΕΛΤΑ δημιούργησε το site ευρέσεως εργασίας www.iekdeltajobs.gr, στο οποίο ανακοινώνονται όλες οι νέες θέσεις εργασίας και πρακτικής εξάσκησης. Οι σπουδές στο Ι.Ε.Κ. ΔΕΛΤΑ οδηγούν σε αναγνωρισμένο Κρατικό Δίπλωμα του Υπουργείου Παιδείας, κατόπιν εξετάσεων Πιστοποίησης. Με το δίπλωμα αυτό ο απόφοιτος μπορεί να εργαστεί στον ιδιωτικό τομέα, να διεκδικήσει πρόσληψη σε θέσεις του δημοσίου και να αποκτήσει επαγγελματικά δικαιώματα, ανάλογα με την ειδικότητα που επιλέγει. Παράλληλα, φροντίζουμε για την επιμόρφωση, με πρόγραμμα επιπλέον σεμιναρίων, κατάρτιση στις ξένες γλώσσες και τους Η/Υ. Τέλος, φροντίζουμε οι σπουδές να παραμένουν σύγχρονες και updated σύμφωνα με τις εξελίξεις κάθε επαγγέλματος. Για να το πετύχουμε επενδύουμε συνεχώς σε σύγχρονους εξοπλισμούς και εγκαταστάσεις. Επιλέγουμε προσεκτικά το διδακτικό προσωπικό, ώστε να προσεγγίζουμε το παρόν της κάθε ειδικότητας, ενώ μια σειρά από συνεργασίες με εταιρίες - ηγέτες της αγοράς επιμορφώνουν τους σπουδαστές για όλες τις τρέχουσες εξελίξεις.

Πώς λειτουργείτε ως διευθύνων σύμβουλος του Ι.Ε.Κ. ΔΕΛΤΑ και πώς αισθάνεστε για την ευθύνη των αρμοδιοτήτων σας; Το αίσθημα ευθύνης είναι πολύ υψηλό, καθώς οι νέοι που μας επιλέγουν για τις σπουδές τους, μας εμπιστεύονται στην πραγματικότητα το μέλλον τους. Η ευθύνη, ωστόσο, λειτουργεί ευεργετικά και έχει ως αποτέλεσμα τη συνέπεια και την προσήλωση στους στόχους μας, που δεν είναι άλλοι από την ακόμα μεγαλύτερη ανάπτυξη και την άριστη παροχή υπηρεσιών στους χιλιάδες νέους που σπουδάζουν κάποια από τις ειδικότητές μας. Σήμερα, το Ι.Ε.Κ. ΔΕΛΤΑ έχει επικρατήσει στη συνείδηση του κοινού ως το κορυφαίο ΙΕΚ σε επίπεδο εκπαίδευσης και επαγγελματικής αποκατάστασης. Δεν είναι τυχαίο πως οι παλιοί απόφοιτοί μας εμπιστεύονται σε μας το μέλλον των παιδιών τους!



THE SHOPRANOS

Επιμέλεια **Λίνα Μανδράκου**

01





04



02

05





06

03



07



01 Παπούτσι **Chuck Tailor, Converse**
02 Πόλο **Lacoste, Notos Com**
03 Ανδρική βερμούδα **Gas, FF Group**
04 Βεντάλια της **Αλεξάνδρας Ισακίδη, Ianos Art**
05 Φουλάρια **Lacoste, Notos Com**
06 Τσάντα, **Diesel**
07 Limited edition S/S 11 Nail Colour, ΚΟΡΡΕΣ
08 T-shirt **Carhartt, Boardsports**
09 Ανδρικό παντελόνι **Carhartt, Boardsports**
10 Ρολόι από τη συλλογή **Animal Collection, Swatch**
11 Φόρεμα, **A.L.E.**

08





10

11



09



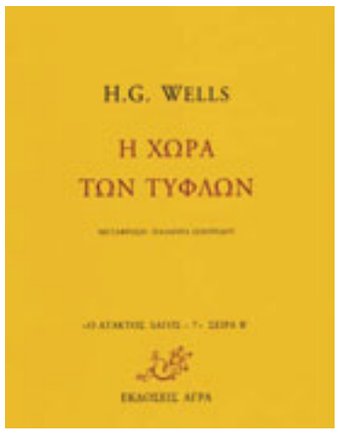


Silk-épil 7 Dual Epilator: Silk summer bodies

Φέτος το καλοκαίρι η νέα καινοτόμος μέθοδος αποτρίχωσης της Braun σου χαρίζει πραγματικά άψογα απαλό δέρμα. Η πρώτη αποτριχωτική συσκευή διπλής δράσης Silk-épil 7 Dual Epilator, σε συνδυασμό με την τεχνολογία Gillette Venus, προσφέρει ένα μεταξένιο αποτέλεσμα που διαρκεί. Με μια αποτριχωτική κεφαλή που αφαιρεί ακόμα και τρίχες μεγέθους κόκκου άμμου και μια αποτριχωτική λεπίδα που απομακρύνει εύκολα και τις πιο επίμονες τρίχες, το Silk-épil 7 Dual Epilator και το τζελ Venus SatinCare της Gillette συνθέτουν το συντακτικό του τέλειου δέρματος.
T: 210 6784 361, 210 6784 352

01 Προστατευτικό για τα χείλη **Chapsticks, Pfizer**
02 **«Η χώρα των τυφλών»** του **H. G. Wells, Εκδόσεις Άγρα**
03 Αθλητικά παπούτσια **Mega, adidas Originals**
04 Φόρεμα **C1RCA, microXtreme**
05 Αθλητικά παπούτσια, **Nike**
06 Ανδρικό t-shirt **Wrangler, VF Hellas**
07 Ανδρικό εσώρουχο, **Intimissimi**
08 Γυναικείο πουκάμισο **Lee, VF Hellas**
09 Τζιν φούστα, **attr@ttivo**
10 Ρολόι από τη συλλογή **Animal Collection Part II, Swatch**
11 Γυναικεία εσώρουχα, **Intimissimi**

02





06



01

03





07



Advancis® SMART: Play it... Smart!

Έχεις εξεταστική, αλλά δεν μπορείς να συγκεντρωθείς; Ξεχνάς συνεχώς το κινητό σου; Νιώθεις πνευματική εξάντληση; Πριν απογοητευτείς από τις εγκεφαλικής σου επιδόσεις, μάθε πως το Advancis® SMART είναι ένα συμπλήρωμα διατροφής που ενισχύει τη μνήμη και τη συγκέντρωση, βελτιώνει την ικανότητα εκμάθησης, μειώνει την πνευματική κούραση. Με εκχύλισμα Bacopa Monnieri, γνωστό και ως το «ευφυές» φυτό, αλλά και σύμπλεγμα βιταμινών Β, συμβάλλει στην καλύτερη λειτουργία του εγκεφάλου, μειώνει το στρες και δημιουργεί αίσθημα ευεξίας. Μήπως ο δρόμος για το πτυχίο περνάει από το φαρμακείο;
Τ: 210 8194 553, 8194 200



04



08



05





09



10



11



Beauty

01 Γυναικείο eau de toilette **Saharienne** by **Yves Saint Laurent.**
02 Γυναικείο άρωμα **Un Jardin Sur Le Toit** by **Hermes.**
03 Γυναικείο άρωμα **Life Threads Gold Sheer** by **La Prairie.**
04 Γυναικείο άρωμα **Eternity limited edition** by **Calvin Klein.**
05 Ανδρικό άρωμα **Only The Brave** by **Diesel.**
06 Eau de toilette spray **CK One Summer** συλλεκτικής έκδοσης by **CK.**
07 Ανδρικό άρωμα **Moschino Forever** by **Moschino.**









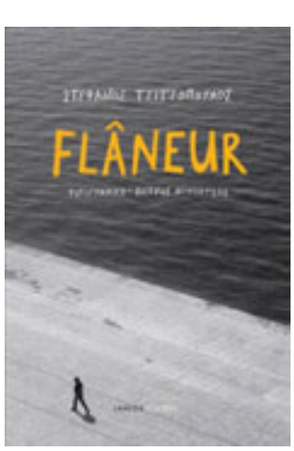


Ξενοδοχείο Αύγουστος, Θεσσαλονίκη 2005

ΠΕΤΡΟΣ ΝΙΚΟΛΤΣΟΣ

FLÂNEUR X

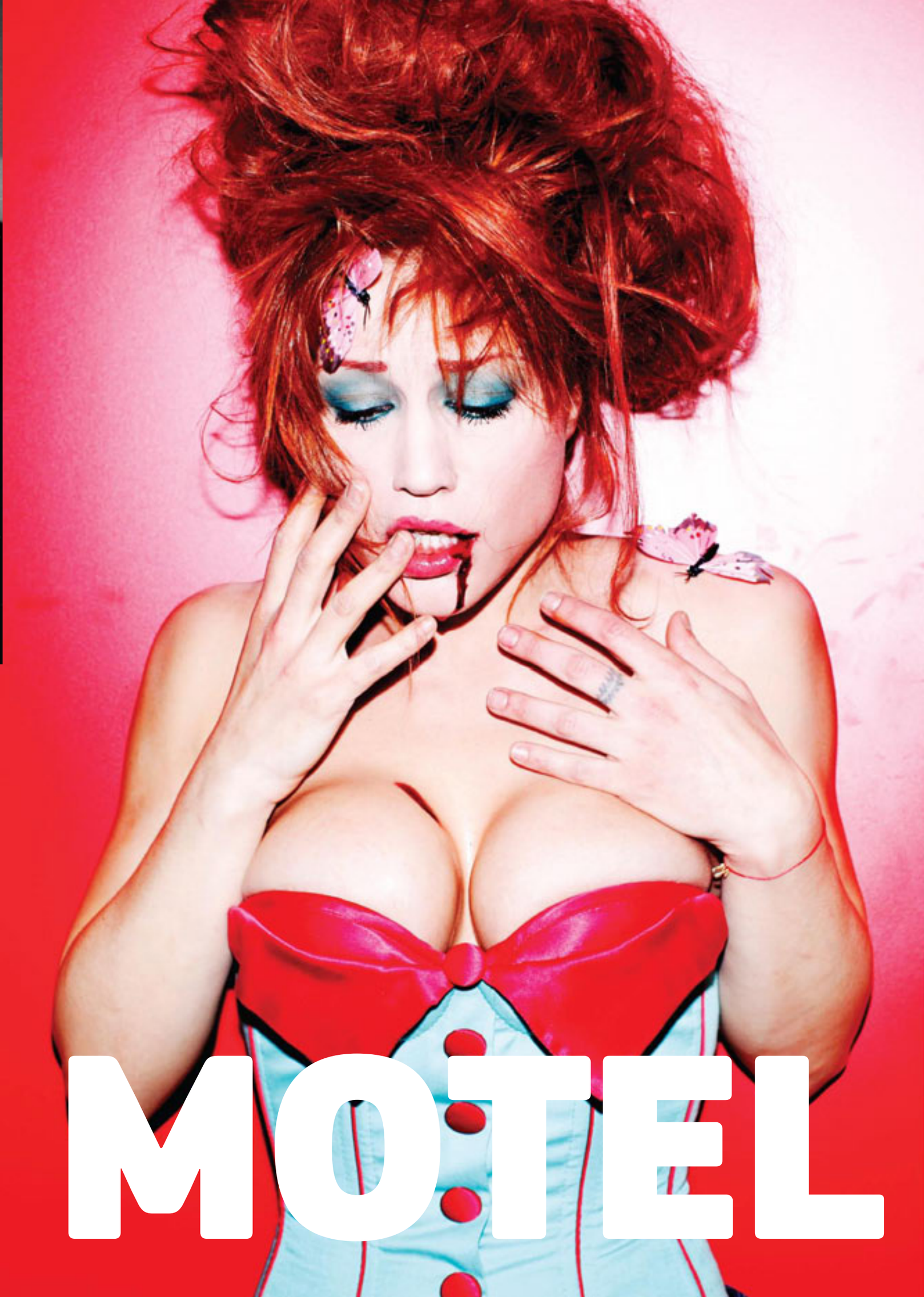
Kalos & Klio Showroom, 8/6/2011 έως 8/7/2011



Εγκαίνια **Τετάρτη 8 Ιουνίου, 19:00**

Με αφορμή την έκδοση του βιβλίου του Στέφανου Τσιτσόπουλου **Flâneur** από τις εκδόσεις ΙΑΝΟΣ, το περιοδικό SOUL και οι Kalos & Klio παρουσιάζουν την έκθεση **Flâneur X** με ανέκδοτες φωτογραφίες του Πέτρου Νικόλτσου. Στο πνεύμα του βιβλίου, οι εικόνες είναι παρατηρήσεις πάνω στον ταραγμένο κόσμο των πόλεων της Ελλάδας και του κόσμου.

Kalos & Klio Showroom, Τσιμισκή 96, 2ος όροφος
Δε.-Πα.: 17:00 - 21:00 Σα.: 11:00 - 14:00


MOTEL

Mamacita on Fire

Πηνελόπη Αναστασοπούλου

Θέατρο, τηλεόραση, γράψιμο, μπάντα. Οι Mamacita on Fire είναι η τελευταία τρέλα της Πηνελόπης Αναστασοπούλου! Συνέντευξη **Μάκης Παπασημακόπουλος** Φωτογραφία **Τάσος Βρεττός** Επιμέλεια Παραγωγής, Styling **Χρήστος Καλλιαρέκος, Κατερίνα Μανωλαράκη**

Make up Αχιλλέας Χαρίτος Hair Styling Μιχαηλίδης Χρήστος Βοηθός φωτογράφου Κωνσταντίνος Γκίκας

Μπούστο κορσές Theia

Παρακολουθώντας την πορεία της, διακρίνεις μια τάση της να μην παίρνει τον εύκολο δρόμο. Με αυτό δεν εννοώ κάτι γελοιωδώς βαρύγδουπο τύπου, αντί να πηγαίνει για τα μισθά της, πάει και μοιράζει κοτοπουλοπόδαρα στους πεινασμένοι της Αφρικής, αλλά εννοώ πως πάνω που το κοινό νομίζει ότι την καταλαβαίνει, άρα τη χωνεύει, άρα την περνάει στα «μόνιμα», αλλάζει φορεσιά και ιδιότητα και το μοιράζει αλλιώς το χαρτί. Η τωρινή της αρρώστια ακούει στο όνομα Mamacita on Fire (η φλεγόμενη κοπελάρα ένα πράμα, highly apt if I may say) και είναι ένα μπαντικό, το οποίο δουλεύει και στρώνει κομμάτι όπως του έρχεται. Την πετυχαίνω στο τελέφωνο, να σουτάρει προτάσεις πιο γρήγορα και από ό,τι ο Ράμπο σουτάρει βέλη.

Η νεότερη γενιά ανθρώπων που ασχολούνται με τις τέχνες γίνονται, αναγκαστικά και μη, λίγο από όλα, δραστηριοποιούμενοι σε παραπάνω από έναν χώρο, πέρα από αυτόν στον οποίο ξεκίνησαν. Έχεις εντοπίσει γιατί αυτό γίνεται με τόσο μεγάλη συχνότητα εδώ χάμω; Μπορώ να σου πω τι κάνω εγώ. Θεωρώ ότι ο άνθρωπος μπορεί να κάνει ό,τι του καπνίσει ανά πάσα στιγμή και άρα δεν είναι κανείς ικανός να κρίνει κανέναν. Δεν είμαι υποχρεωμένη, λοιπόν, να εξηγώ γιατί μου την έδωσε τώρα να κάνω μουσική, γιατί εγώ μπορεί να κάνω μουσική όλα μου τα χρόνια με τους φίλους μου και στη δεδομένη στιγμή να θεώρησα ότι όλα δένουν καλά και τέλεια και το βγάζω προς τα έξω. Από εκεί και πέρα, εγώ κάνω πολλά πράγματα, επειδή δεν μπορώ να κάτσω ήσυχη. Θα μπορούσα να κάθομαι σπίτι και να βλέπω τηλεόραση τις ώρες που δε δουλεύω, αλλά προτιμώ να κάνω μουσική, να γράφω, να ανεβαίνω στο βουνό...

Έχεις βάλει στο μάτι κάποιο συγκεκριμένο βουνό ή δεν έχεις τέτοιο θέμα; Θα πήγαινα έναν Όλυμπο, είναι κοντά στη Θεσσαλονίκη, γουστάρω.

Δεν πας σε μια Πάρνηθα δηλαδή; Όχι, δε μου αρέσει, γιατί έχει πολλά κρέατα στην πορεία και μου μυρίζουν, δεν τρώω κρέας.

Όταν ξεκίνησες την μπάντα, την ξεκίνησες ως μια άσκηση «και βλέπουμε» ή σκεπτόμενη «αυτό μου κάνει μακροπρόθεσμα»; Πώς έκατσε τελικά; Όταν άρχισα να το δουλεύω, δεν ήξερα τι θα γίνει, αλλά όλα έγιναν πολύ γρήγορα τελικά και έγιναν και αναπάντεχα. Πλέον, όλος μας ο ελεύθερος χρόνος είναι αφιερωμένος σε αυτό, άρα σίγουρα θα βγουν πράγματα, απλώς δεν ξέρω το πότε.

Άρα συμμορίζετε; Βεβαίως. Πιο πολύ, πεθαίνεις.

Κουβαλάτε και λεπίδια στις μπότες, τσατσάρες στις κωλότσεπες; Ναι, ναι, είμαστε fully loaded.

Κρίνοντας από το παρουσιαστικό της μπάντας, δεν είστε κομμωτικά ομοιόμορφοι, άρα κάποιοι δεν είναι για τσατσάρες, έχουν πιο πολύ μαλλί. Ξέρεις, είμαι και λίγο παλαιομοδίτης εγώ, τις συμμορίες τις φαντάζομαι με τσατσάρες στην κωλότσεπη... Α, κακώς. Εμείς είμαστε λίγο mix and match, όπως μας βγαίνει. Εμένα, ας πούμε, ο κιθαρίστας μου με λέει Γωγώ Σαπουντζάκη καμιά φορά.

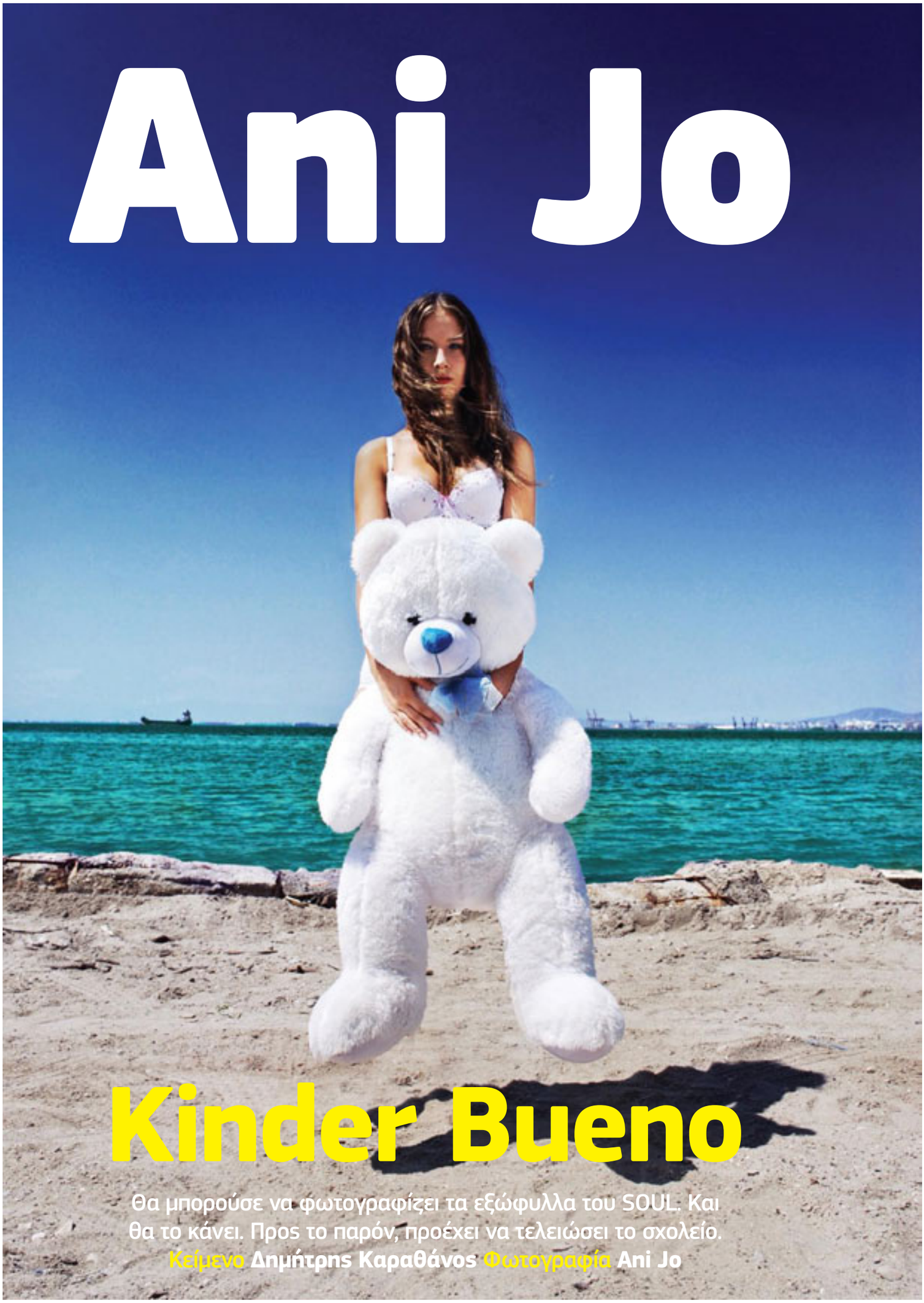
Το «Villa Mercedes» στο οποίο εμφανίζεστε διακρίνεται για έναν casual καθωσπρεπισμό, για να το θέσω όσο πιο κόσμια μπορώ. Πώς αντιμετωπίζετε τον χώρο ως μπάντα; Τα πάντα είναι θέμα οπτικής. Ένα κουτάκι αναψυκτικού, ας πούμε, από μπροστά σου λέει ποιο είναι και από πίσω τι έχει μέσα. Εμένα μου δόθηκε η ευκαιρία να παίξω σε έναν χώρο, δε με αφορά ποιος χώρος είναι αυτός. Ως μπάντα σκεφτόμαστε ότι υπάρχει ένας χώρος μέσα στον οποίο μπορούμε να κάνουμε πράγματα, δηλαδή θα δώσουμε μέσα από αυτά που θέλουμε εμείς και κάποια που αρέσουν στον κόσμο. Αλλά και σε εμάς ταυτόχρονα.

Όταν εκφράζεσαι καλλιτεχνικά, πολλές φορές αυτό που γίνεται μέσα σου ως διεργασία είναι διαφορετικό από αυτό που βγαίνει προς τα έξω. Πώς βλέπεις αυτήν την αντίθεση; Τη βιώνεις; Επειδή αισθάνομαι άσχημα να μιλάω για τον εαυτό μου, προσπαθώ αυτά που κάνω να τα βλέπω απέξω, σαν θεατής. Οπότε με τον ίδιο τρόπο που θα πω κάτι άσχημο, δε θα διστάσω να πω και κάτι καλό. Θέλω να πω, δηλαδή, ότι από τη στιγμή που προσπαθώ να βλέπω αυτό που κάνω ως θεατής, αναλόγως θα το κρίνω κιόλας.

Guilty pleasures μουσικά έχεις; Τον Ρουβά εννοείται! Είναι πολύ ένοχη απόλαυση ο Σάκης. Η μουσική που κάνει δε μου αρέσει, δε θα την ακούσω σπίτι μου, αλλά, όταν τον ακούσω σε κανένα ραδιόφωνο στο αμάξι και έχω κέφια, θα τον βάλω λίγο τσίτα, να πω ένα «όλα σου γυρίζουν»!



Ani Jo



Kinder Bueno

Θα μπορούσε να φωτογραφίζει τα εξώφυλλα του SOUL. Και θα το κάνει. Προς το παρόν, προέχει να τελειώσει το σχολείο.

Κείμενο **Δημήτρης Καραθάνος** Φωτογραφία **Ani Jo**



Παρασκευή απόγευμα προς βραδάκι, μετά τη δουλειά. Μια ολιγομελής αντιπροσωπεία soulsters καταφτάνουμε στο Κέντρο Ιστορίας του Δήμου Θεσσαλονίκης. Στην είσοδο του κτηρίου, γονείς αδημονούντες, ανήλικοι μαλλιάδες με hoodies που σουλατσάρουν, κάποια μέλη του Φωτογραφικού Κέντρου Θεσσαλονίκης, το οποίο επιμελείται τη διοργάνωση, όλοι τους εδώ για τα εγκαίνια της 16ης Έκθεσης Μαθητικής Φωτογραφίας. Παρά την εξαιρετική διάθεση ανάμεσα στους παρευρισκόμενους, κάνοντας ένα βήμα μέσα, ο στείρος ιδρυματισμός του χώρου σε αρπάζει από τον λαιμό. Χαμηλά ταβάνια. Σιδηροκατασκευές. Λάμπες φθορίου. Ένα τραπέζι από συνθετικό ξύλο, κόκα κόλες, πορτοκαλάδες, πλαστικά ποτήρια. Θα ήμασταν διατεθειμένοι να τα προσπεράσουμε όλα, αν δεν ήταν εξίσου λυπηρή η άτακτη, κακοτυπωμένη, στριμόκωλη παρουσίαση των εκθεμάτων. Είναι προφανές πως ο καθένας τύπωσε και καδράρισε το έργο του ανάλογα με τα όποια τεχνικά μέσα και το κονδύλιο που μπορούσε να διαθέσει.

Έστω και έτσι, είναι αδύνατο να υποκύψεις στην περιρρέουσα μιζέρια. Η ουσία είναι πως εδώ μέσα υπάρχει τέχνη. Επεξεργασμένες ή ανεπεξέργαστες, έγχρωμες ή ασπρόμαυρες, λυρικές ή ρεαλιστικές, οι φωτογραφίες αυτές είναι οι άγουρες απόπειρες παιδιών ηλικίας από 16 ώς 18 προς τη δημιουργικότητα. Αρκεί να πλησιάσεις, να σταθείς μπροστά τους, και η μαγεία ξεδιπλώνεται σαν ανοιξιάτικο λουλούδι. Μια σιλουέτα κόντρα στο φως ενός παραθύρου. Κατάρτια πλοίων στο πλιόφως. Ψαράδες, λουλούδια, αποτσίγαρα στο τσιμέντο, πανοραμικά πλάνα της Άνω Πόλης, του θαλάσσιου μετώπου, βλέμματα που διασταυρώνονται σε διαλείμματα μαθημάτων, τατουάζ και κουρέματα, σύμβολα ατομικότητας, εφηβικά φετίχ. Υπάρχουν εκθέματα από 32 σχολεία. Από τη Σταυρούπολη και τους Αμπελόκηπους ώς τον Χορτιάτη, τη Θέρμη, τη Χαριλάου, την Καλαμαριά.

Τέλος, υπάρχει η Ani Jo. Η Ani, η οποία έκλεισε τα 18 φέτος τον Απρίλιο, είναι παλιά μας φίλη. Σταθερή αναγνώστρια του περιοδικού, έχει συνεισφέρει πλειστάκις στη σελίδα των γραμμάτων με φωτογραφίες άρτιες με τεχνικούς όρους, σκηνοθετημένες, επεξεργασμένες, που απεικονίζουν την ίδια ή το προσφιλέστερο μοντέλο της, την αδερφή της Μιράντα. Η Ani φωτογραφίζει με κινητό από τα 13. Στα 15 απέκτησε την πρώτη της επαγγελματική μηχανή, μια Nikon D60. Έχει κερδίσει το δεύτερο βραβείο στον Ευρωπαϊκό Διαγωνισμό Αφίσας 2009/10, ενώ στη 16η Έκθεση Μαθητικής Φωτογραφίας κατέκτησε το πρώτο. Πλην της φωτογραφίας, ζωγραφίζει, σκηνοθετεί βίντεο τα οποία ανεβάζει στο YouTube, ενώ ταυτόχρονα φοιτά στο 8ο ΓΕΛ Θεσσαλονίκης. Λατρεύει τον David LaChapelle, τον Mario Testino, τον Terry Richardson, τους Mert Alas και Marcus Piggot, επιρροές που φαίνονται στη δουλειά της και μάλλον εξηγούν την έφεσή της προς το SOUL.

Τι άλλο για την Ani; Την αγαπάμε. Έχει τη στόφα μεγάλου ταλέντου και κανείς μας δεν αμφιβάλλει πως θα διαπρέψει στο μέλλον. Οπότε ευχόμαστε «και εις ανώτερα» στους γονείς της, συγχαίρουμε τον γλυκύτατο Θανάση Ράπτη, μέλος της καλλιτεχνικής επιτροπής του Φωτογραφικού Κέντρου που επιμελήθηκε την έκθεση, χαχανίζουμε για λίγο με τα λεγόμενα των πιτσιρικάδων καλλιτεχνών, («Καλά, ρε συ, το δάχτυλό του γιατί το έφαγες;», «Μα ακριβώς αυτό ήθελα να δείξω!»), και αποχωρούμε από αυτή τη θαυμάσια έκθεση που κακόπεσε σε τέτοιο περιβάλλον.

anijo.tumblr.com



Σάκης Στριτσίδης

Farewell to the world we knew

Θεσσαλονικιός graphic designer κατεβαίνει Αθήνα, ψάχνει και βρίσκει την τύχη του. Ξεκινά από τις εκδόσεις Futura και πολλούς Μάιους μετά τον βρίσκουμε να εκθέτει τέχνη για το Terra Nueva Project. Αυτή είναι η ιστορία του. Συνέντευξη **Βάγια Ματζάρογλου**



«Life», digital print σε matt χαρτί πάνω σε ξύλο, τετράπτυχο (οριζόντιο ή κάθετο) 56 X 14 X 4,5 cm.



«Save», digital print σε matt χαρτί πάνω σε ξύλο, 14 X 14 X 4,5 cm.



«Restart», digital print σε matt χαρτί πάνω σε ξύλο, 14 X 14 X 4,5 cm.



«Utopia or oblivion», digital print σε matt χαρτί πάνω σε ξύλο, τρίπτυχο (οριζόντιο ή κάθετο), 42 X 14 X 4,5 cm.

Τελετή Έναρξης των Ολυμπιακών του 2004, θεατρικά προγράμματα για το Εθνικό, το Αμόρε και το θέατρο Πόρτα, εξώφυλλα βιβλίων με τους Οξύ, αφίσες για τις Νύχτες Πρεμιέρας, βραβεία ΕΒΓΕ, εφημερίδες, περιοδικά αλλά και limited edition αντικείμενα. Ο Σάκης Στριτσίδης, ψυχή του δημιουργικού γραφείου Front, είναι ένας graphic designer με ευρύτερες καλλιτεχνικές ανησυχίες, που αποδεικνύει πως η γραφιστική, εκτός από εφαρμοσμένη, μπορεί να είναι και ατόφια τέχνη.

Γιατί δεν γίνατε εξαρχής καλλιτέχνης; Designer είμαι, απλώς έχω διευρύνει λίγο τα όρια που κινούμαι σε σχέση με κάποια χρόνια πριν. Η γραφιστική και οι γνώσεις που μου έχει δώσει αυτή, η μελέτη, η έρευνα και η ενασχόληση με δημιουργικές διαδικασίες, μου δίνουν την ευκαιρία να πειραματίζομαι όσο μπορώ και με άλλα πράγματα πέραν της «δουλειάς για πελάτες».

Ποια είναι τα υλικά και ποια τα μέσα που προτιμάτε για να εκφραστείτε; Κυρίως με ενδιαφέρει το χαρτί, το μελάνι και το τύπωμα, σε όλες τις πιθανές εκδοχές και με όλους τους τρόπους. Περνάω μια φάση που πειραματίζομαι με διαφορετικά τυπώματα και η μεγάλη μου επιθυμία εδώ και χρόνια είναι να ασχοληθώ με τη μεταξοτυπία. Επίσης, με ενδιαφέρει το κολάζ, ψηφιακό ή αναλογικό. Είμαι, κατά βάση, αναλογικός τύπος, που όμως θα κάνει τη βασική δουλειά στον υπολογιστή! Ή ψηφιακός, που δεν μπορεί να απαρνηθεί το χαρτί... Με τίποτα όμως!

Ποιες οι επιρροές σας; Από το Bauhaus μέχρι τους Young British Artists, από το «Émigré» μέχρι το «Juxtapose», από τον Allan Fletcher μέχρι τον James Victore, από τους Eames μέχρι τον (άγνωστο) σχεδιαστή που επινόησε το γνωστό και χρήσιμο σε όλους μανταλάκι (που απλώνουμε την μπουγάδα)...

Τα έργα της έκθεσης στο Boozemarket κόστιζαν από 3 έως 60 ευρώ. Γιατί; Το Boozemarket ήταν για μένα μια δοκιμή, ένα πείραμα. Βγήκαν για πρώτη φορά στη διάθεση κάποια προϊόντα που έχω σχεδιάσει ή και έχω φτιάξει ο ίδιος σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων, από κάποια σημειωματάρια, που ξεκινούσαν στα 3 ευρώ, μέχρι κάποια handmade prints, που έφταναν στα 60. Αρχή μου είναι ότι κάτι το οποίο είναι πολύτιμο δεν είναι απαραίτητα και ακριβό. Είναι η λογική του Allen Lane, ιδρυτή του εκδοτικού οίκου Penguin, ο οποίος το 1935 έβγαλε στην αγορά για πρώτη φορά λογοτεχνία σε paperback στην τιμή ενός πακέτου τσιγάρα.

Σχεδιάζετε βιβλία, λογότυπα, αφίσες, περιοδικά, γραμματοσειρές, καταλόγους... Τι προτιμάτε από όλα; Τα προτιμώ... όλα! Σε εναλλαγές, και μάλιστα, με μεγάλη συχνότητα! Η μεγάλη μου αγάπη, πάντως, είναι τα εξώφυλλα βιβλίων. Ίσως γιατί σε εκδοτικό οίκο «ανδρώθηκα», ίσως γιατί είμαι άρρωστος booklover και συλλέκτης παλιών βιβλίων...

Μπορεί το design να αλλάξει τον κόσμο; Γύρω μας, αν κοιτάξουμε καλά, θα δούμε ότι το design είναι πανταχού παρών. Η καρέκλα που κάθομαι, ο υπολογιστής, το αυτοκίνητο, το περιοδικό, το σπίτι, η κούπα που πίνω τον καφέ μου, η συσκευασία του φαρμάκου, το ηλεκτρονικό σύστημα κατάθεσης φορολογικής δήλωσης, το πάρκο, ο δρόμος, όλα έχουν σχεδιαστεί. Στην Ελλάδα ο ρόλος του designer είναι υποτιμημένος. Τα τελευταία χρόνια φαίνεται ότι κάτι αλλάζει και γίνεται αντιληπτή η δύναμη και η χρησιμότητα του σωστού design. Ο προβληματισμός μου είναι στο αν θα δοθεί ο χώρος και η πρέπουσα σημασία. Το design είναι ανάγκη, δεν είναι πολυτέλεια. Το καλό design είναι πολύτιμος σύμμαχος.

Γεννηθήκατε στη Θεσσαλονίκη, αλλά ζείτε στην Αθήνα. Γιατί φύγατε; Θα γυρίζατε πίσω; Γεννήθηκα, μεγάλωσα και σπούδασα στη Θεσσαλονίκη, αλλά τα επαγγελματικά μου αδιέξοδα στα βόρεια με οδήγησαν στην Αθήνα. Οι εκδόσεις Futura είχαν τότε τα γραφεία τους σε ένα υπέροχο νεοκλασικό στα Εξάρχεια και η μετακόμισή μου έγινε αμέσως μόλις μου προσφέρθηκε δουλειά. Έχουν περάσει 12 χρόνια από τότε και πολλά έχουν αλλάξει στη ζωή μου. Όμως, ακόμα «επάνω» είναι η οικογένειά μου, το πατρικό και κάποιοι πολύ αγαπημένοι φίλοι, ενώ «κάτω» πλέον είναι το δικό μου γραφείο, η Βάσω και ο μικρός μας γιος ο Χάρης, και οι φίλοι μας... Κάτω είναι το «πεδίο δράσης» και πάνω είναι το «καταφύγιό» μου... Θα ήθελα να μπορώ να ανεβαίνω πιο συχνά. Ήταν ο προσωπικός στόχος που έβαλα για το 2011 και μέχρι στιγμής τα πάω εξαιρετικά χάλια!

Ποιος ο έλληνας γραφίστας/γραφείο που εκτιμάτε; Σε τυχαία σειρά: Κουρούδης, Καρλόπουλος, Αρβανίτης, Χαρατζόπουλος, MnP, Κούτσικος, Λιάλιος, G, Designers United, Γεωργίου, Indivisuals, Radial, Καραΐσκος είναι κάποιοι από αυτούς που μου έρχονται στο μυαλό αυτή τη στιγμή.

Ο Σάκης Στριτσίδης συμμετέχει με το project «Farewell to the world we knew» στο Terra Nueva Project στον πολυχώρο Terra Petra. Στην Πετρούπολη, έως τις 29 Μαΐου.





Θα μπορούσε να είναι τραγούδι του Ζαμπέτα και να συνοδεύεται με το απαραίτητο «α λα, άνοιξε κι άλλη μπουκάλα». «Στου Χωμενίδη τα μπουζούκια να με πας κι, αφού χορέψουμε και πάψει ο σαματάς, 16 διηγήματα θα σου πω, για να διαλέξεις τον σκοπό, για να μου πεις, για να σου πω το σ' αγαπώ».
Κείμενο **Στέφανος Τσιτσόπουλος** Φωτογραφία **Ασπασία Κουλούρα**

Χρήστος Χωμενίδης

Στη Δευτέρα Παρουσία ας μας βάλουν απουσία!

«Ελάτε, φίλοι, τη σειρά σας πάρτε: Είναι η ζωή comedia del arte». Μια σοφή ατάκα, δανεισμένη από την Αγαθή Δημητρούκα, σε βάζει αμέσως στο κόλπο. Δεκάξι διηγήματα που ακροβατούν μεταξύ σουρεαλισμού και οικονομικής κρίσης, μεταφυσικού πένθους και κωμικοτραγικής χαράς, με πρωταγωνιστές κλέφτες, ξενοδόχους, συνδικαλιστές, δημοσιογράφους, θανατοποινίτες, πρώην αστέρια του μπάσκετ, φοιτηταράδες ρέμπελους του εξωτερικού, χήρες εργοστασιαρχών, λειτουργούς του ελληνικού δημοσίου που προσομοιάζουν στο καφκικό σύμπαν, τσαρλατάνους συγγραφείς και κλωνοποιημένα παιδιά από ένα απώτερο μέλλον.

Παίξε, Χρήστο, επειγόντως εκείνο τον σκοπό

«Στη Δευτέρα Παρουσία ας μας βάλουν απουσία». Το πρώτο διήγημα είναι ένα κατσάκι, μια κοπάνα, ένα ρουχουχού, όπως λέγαμε κάθε φορά στο Α' Γυμνάσιο Ξάνθης, όταν δραπετεύοντας από το μάθημα και τους καθηγητές μας ξαμολιόμασταν στην πόλη. Αυτό κάνει και ο ήρωας του διηγήματος, όταν επέρχεται η ανάσταση των νεκρών και εις το Σύνταγμα ο Κύριος θα αποφασίσει ποιος θα καεί στην Κόλαση και ποιος θα σαπίσει από τη ρέκλα και τα μέλια του Παραδείσου. Μόνο που αυτός αρνείται να κριθεί. Αρνείται να του βάλουν βαθμό και νέτα σκέτα αποφασίζει την περιπλάνηση εις το αστικό διηνεκές. Ποιος τη γαμεί τη Δευτέρα Παρουσία! Μια ζωή την έχουμε κι, αν δεν τη γλεντήσουμε, τι θα καταλάβουμε, τι θα καζαντίσουμε.

«Φρενάρουμε και πισωπατάμε. Από την παράλληλη πραγματικότητα μας χωρίζει μονάχα μια μεμβράνη, η οποία ώρες ώρες γίνεται διαφανής και λεπτότατη. Δε βρίσκουμε το κουράγιο ούτε και το λόγο να την ξύσουμε ακόμα με το νύχι μας!» Στο δεύτερο διήγημα με τίτλο «Όλη η αλήθεια για την άνοιξη του 1978», η ηρωίδα βλέπει τον νεκρό της πατέρα να περιφέρεται στην Αθήνα, να διαβάζει εφημερίδα, να πίνει καφέ. «Μόλις κοντεύω να τον ξεχάσω, να τος πάλι κοντά μου. Να μου υπενθυμίζει απλώς την ύπαρξή του. Ξεχειλίζω μετά από τύψεις. Σάμπως να φταίω εγώ».

Χαμένες πατρίδες

«Η οικογένειά μου ήταν το πουλί μου!» διατείνεται ο ήρωας του τρίτου διηγήματος, καθώς απεγνωσμένα ψάχνει να βρει το απολεσθέν πέος του, που ένα πρωί διάλεξε να αποκολληθεί εκ του σαρκίου και να βγει έξω στους δρόμους. Το διήγημα λέγεται «Χωρίς οικογένεια». Μόνο που δεν έχει καμία σχέση με το ομώνυμο του Έκτορος Μαλό. Αντίθετα, ο Χωμενίδης ως ντετέκτιβ Έκτορας Καυλό παρακολουθεί τον τυπάρα να αναζητεί τον ανδρισμό του. Τι σχέση έχουν τα μέλη του Σωματείου Απανταχού Αϊβαλιωτών με τα χαμένα πέη; Ο συγγραφέας δίνει ρέστα. Ο ανδρισμός, το άγχος πως τα αγοράκια δεν υπάρχουν χωρίς το πουλί τους, ένα ξεκαρδιστικό αφήγημα, που όμως επιγραμματικά καταλήγει σε ένα μότο ζωής. Ένα ουμανιστικό μανιφέστο: «Η χαρά των άλλων σπανίως αποτελεί το πρώτο μας μέλημα, πάντοτε όμως παραμένει το τελευταίο μας καταφύγιο».

Το βιβλίο τρέχει. Η παρέλαση ζωών, στιγμών, ανδρών, γυναικών και σπαραγμάτων εφορμά ακάθεκτη. Μια μαμά θρηνεί το νεκρό παιδί της, διαθέτει όμως το κατεψυγμένο σπέρμα του μέσω του οποίου θα γίνει γιαγιά, αρκεί να βρει την κατάλληλη παρένθετη μητέρα. Μια μαμά, ψυχομαμά. Που, όπως κάθε μαμά, θεωρεί ότι καμία δεν είναι άξια για τον κανακάρη της. Γι' αυτό και παρένθετη μητέρα γίνεται η ίδια. Σαρκασμός, οιδιπόδεια, χωμενίδεια σύμπαντα που εκρήγνυνται, όπως πάντα, μετά περισσού χιούμορ και άγριας πλάκας. «Οι ψυχικές διαθέσεις είναι όπως τα ρούχα: σε άλλους ταιριάζουν και σε άλλους όχι».

Ζωή είναι αυτό που συμβαίνει ανάμεσα στις παύσεις της δράσης

Τα διηγήματα του «Στη Δευτέρα Παρουσία ας μας βάλουν απουσία» έχουν γράψιμο δεινό και μερακλίδικο, παρατηρούν και καταγράφουν με διεστραμμένο σχεδόν τρόπο και με λοξή, πλην όμως φλογοβόλα ευθύβολη, ματιά το νεοελληνικό σύμπαν που μας περιβάλλει.

«Και η επιβλητικότερη βροντή μπορεί να εξελιχθεί σε μια τζούφια πορδή. Και η σπουδαιότερη ιδέα μπορεί να οδηγήσει σε θλιβερά αποτελέσματα. Αρκεί να αναλάβουν την υλοποίησή της λάθος άνθρωποι». Τι γκαγκάν, τι σοφός, τι γκαζάτος αυτός ο πρόλογος με τον οποίο ξεκινά η ιστορία του «Τελευταίου τσιγάρου» που κάνει στην ταράτσα της φυλακής ο θανατοποινίτης με το ψευδώνυμο «Μαύρος Αϊ-Βασίλης»! «Να ακουμπάει ράθυμα στον τοίχο της ταράτσας, να κοιτάζει κατάματα τον ήλιο που ανέτελλε μέσα από τη θάλασσα και να χαμογελάει με μιαν αλλόκοτη και ακαταμάχητη περηφάνια, σαν να τον είχε ο ίδιος ανάψει τον ήλιο αγγίζοντάς τον με την καύτρα του τσιγάρου του».

Γράψιμο μαγκιόρικο, αλήτικο, μόρτικο, αλλά και ευπατρίδες. Οξεία παρατήρηση του σύμπαντος που μας περιβάλλει, αλλά και νουνεχής κατασκευή αλλόκοτων φαντασιακών συμβάντων που μπορεί να πλάσσει μόνο το μυαλό αυτού του ανθρώπου, που οι θεοί βάφτισαν Χρήστο Χωμενίδη, για να θυμηθούμε και τον ραψωδό Τήνελλο, ήρωα του προηγούμενού του βιβλίου.

Σαν κρυστάλλινοι ήχοι που ακούγονται, σαν να γίνεται ο κόσμος όχι θρύψαλα, αλλά εκατομμύρια πολύεδρα γυαλάκια που θα μπορούσες να τα περάσεις και για διαμάντια. Ο Χωμενίδης ξέρει πως η ζωή δεν είναι μυθιστόρημα ή ταινία, για να συμβαίνει κάθε στιγμή κάτι καινούργιο και συναρπαστικό. Έμαθε να απολαμβάνει τα κενά της δράσης και από το τίποτα να ανορθώνει κελαρυστά διηγηματικά σύμπαντα. Αυτό είναι το μεγαλείο του, η ευστροφία του και το συγγραφικό του ταλέντο. Να πλάθει ιστορίες με απλή αφετηρία ή να διηγείται με τον τρόπο του ό,τι του έχει στην πραγματικότητα συμβεί.





Βιολιστής και μαθηματικός, απόφοιτος του Yale. Λίγο μετά τα 30 του χρόνια, ο Σίμος Παπάνας είναι κορυφαίος σολίστας και μόνιμος εξάρχων της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης. **Συνέντευξη Ναυσικά Γκράτσιου**
Φωτογραφία Γιώργος Παπαδόπουλος

Σίμος Παπάνας

«Πήγα στο Ωδείο για να μάθω τα βασικά της μουσικής και να κοινωνικοποιηθώ. Νομίζω ότι είμαι τυχερός που βρήκα από νωρίς το πεδίο όπου θα μπορούσα να κάνω ενδιαφέροντα πράγματα. Μετά την αποφοίτησή μου από το Yale στα 23 μου, επέστρεψα στη Θεσσαλονίκη, όπου αποφάσισα να εγκατασταθώ. Κι από εκεί και πέρα, άρχισα να επενδύω στον χώρο, όπου επέλεξα να μείνω. Ο χρόνος μου διαμορφώνεται σύμφωνα με τον εκάστοτε στόχο που βάζω. Κάνω μόνο πράγματα που με ενδιαφέρουν και που θα μου εμπνεύσουν καινούργια ενδιαφέροντα. Αν καθίσω να γράψω ένα κομμάτι, θα ασχοληθώ με αυτό επί μήνες. Ή θα μελετήσω όσον καιρό χρειάζεται ένα κοντσέρτο, το οποίο αργότερα θα παρουσιάσω. Σκοπός μου είναι όχι τόσο να κάνω μια εντυπωσιακή καριέρα. όσο να ασχοληθώ με πράγματα που αρέσουν, τόσο σε μένα όσο και στον κόσμο που θέλει να με ακούσει».

«Η τέχνη θα μπορούσε να λειτουργήσει σαν παράγοντας κοινωνικής συνοχής κι ευαισθησίας. Σε μια κοινωνία που έχει ταϊστεί επί χρόνια με τα ιδεώδη της κατανάλωσης, όταν της το κόψεις αυτό, πρέπει κάπου να στηριχθεί. Ανακαλύπτει ότι μια συναυλία μπορεί να κάνει τον άνθρωπο πολύ πιο ευτυχισμένο από ένα πολυτελές αυτοκίνητο. Μπορεί να έχει μια πολύ ποιοτική ζωή, η οποία να κοστίζει ελάχιστα».

«Μετά το κραχ του 1929 στην Αμερική, ο πρόεδρος Ρούσβελτ είχε κάνει το "New Deal", που περιελάμβανε μια πολύ επιθετική πολιτική στις τέχνες και τα γράμματα, ιδρύοντας όλες τις μεγάλες ορχήστρες της Αμερικής. Απασχολήθηκαν 16.000 μουσικοί, που απέκτησαν ένα κοινό άνω των 5.000.000 ακροατών την εβδομάδα! Και τα αντίστοιχα έκανε και σε όλες τις υπόλοιπες τέχνες. Δηλαδή, τον κόσμο που δεν είχε να φάει τον βομβάρδισε με τέχνη. Κι αυτό στήριξε την κοινωνία».

«Η τέχνη δεν είναι μόνο παρηγοριά, είναι κι ανάγκη! Μια κυβέρνηση με σοβαρό πολιτικό πρόσωπο θα έπρεπε να το αναγνωρίσει αυτό και να επενδύσει. Και στην εκπαίδευση, βέβαια, που είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την τέχνη».

«Χαίρομαι πολύ που βλέπω πολλούς νέους στις συναυλίες της Κ.Ο.Θ., που έρχονται με τα τζιν τους και τις σχολικές τσάντες. Άλλωστε, η κλασική μουσική δε γράφτηκε για την ελίτ, γράφτηκε για όλους. Προτιμώ τους ανθρώπους που έρχονται απλώς για να ακούσουν μουσική από αυτούς που έρχονται για να επιδείξουν... τις γούνες τους! Επίσης, βλέπω ότι δημιουργείται μια καινούργια κατηγορία μουσικών που τείνει να γίνει όλο και καλύτερη. Κι αυτό με χαροποιεί ιδιαίτερα! Πιστεύω πως κάθε παιδί αξίζει να σπουδάσει μουσική, γιατί ακόμη κι αν δε γίνει μουσικός, θα γίνει ένας πολύ καλός ακροατής. Και η μουσική μπορεί να οδηγήσει τον καθένα μας σε μια καινούργια θεώρηση της ζωής μας. Αυτό που δεν είναι καθόλου ενθαρρυντικό είναι η επικράτηση της καταναλωτικής μουσικής, δηλαδή των τραγουδιών που προορίζονται για να γίνουν σουξέ και οδηγούν τον ακροατή σε αδράνεια και σε φθορά της νοημοσύνης του».

«Ασχολούμαι και με άλλα πράγματα. Μου αρέσει πολύ να ταξιδεύω και να διαβάζω τα πάντα: ποίηση, ανθρωπογεωγραφία, ιστορία των πολιτισμών, μπορεί και τυχαίες πληροφορίες. Ταυτόχρονα, έγραψα μουσική για ένα γιαπωνέζικο χοροθέατρο, το οποίο παρουσιάστηκε στην Ουάσινγκτον τον Απρίλιο».

«Χαίρομαι που η μπαρόκ μουσική παρουσιάζει πρόοδο και στην Ελλάδα, όπου πριν λίγα χρόνια ήταν τελείως άγνωστη. Τώρα πλέον έχουμε ένα μικρό αλλά πολύ καλό ορχηστρικό σύνολο μπαρόκ. Πάντως, είμαι πεπεισμένος ότι κάτι που έχει ποιότητα πάντα επιβιώνει, έστω και δύσκολα. Όταν κάποιος συνειδητοποιήσει τη ματαιότητα των εγκοσμίων, μοιραία θα καταφύγει στην ποιότητα. Έτσι, πάντα θα υπάρχει χώρος για μας!»

aNiMaL

Ξυπνάς μέσα μου το ζώο

Μια έκθεση στην Donopoulos International Fine Arts με κεντρικό θέμα τα ζώα έδωσε την ευκαιρία σε μερικούς έλληνες αλλά και ξένους καλλιτέχνες να πιάσουν τον ταύρο από τα κέρατα. Κείμενο **Ρουβίμ Γρηγοριάδης** Φωτογραφία **Χριστόφορος Δουλγέρης**


01


02


03





01 Μαργαρίτα Μποφίλου, «Torture Garden»
02 Tanja Hudson, «Pussy»
03 Tanja Hudson, «Empathy»
04 Philip Tsiaras, «Horses 5»
05 Philip Tsiaras, «Horses»
06 Angelos Gavrias, «Feed Me Kill Me Eat Me»
07 Νίκος Βαρυτιμιάδης, «Calling»





Angelos Gavrias
Δύο εικόνες παράλληλες, ιστορίες με ένα κοινό γνώρισμα, το μοιρολατρικό βλέμμα μπροστά στα θέλω της ανθρώπινης ματαιοδοξίας. Εκεί που η ωμότητα μετατρέπεται είτε σε γκουρμέ πιάτο για απαιτητικούς ουρανίσκους είτε σε αναλώσιμο γκάτζετ για τα ζωοφιλικά τσαλίμια της υψηλής κοινωνίας, εκεί η λεία ποζάρει στωικά υποκύπτοντας στις απαιτήσεις της haute couture.

Νίκος Τρανός
Στις σελίδες ενός σπιράλ τετραδίου, ο Νίκος Τρανός αποτυπώνει με τη μελάνη του τα δικά του σχέδια μιας συγκινητικής αναδρομής στη δαρβινική εκδοχή του ζεύγους των πρωτόπλαστων. Εκείνος, ανέμελος μάγκας, εκείνη, μαζεμένη και σκεπτική, το τριχωτό της στήθος ασπίδα προστασίας για το αδύναμο βρέφος που κουρνιάζει πάνω της. Στα οπισθόφυλλα, σκόρπιες σημειώσεις της σύγχρονης παρανοϊκής πολυπραγμοσύνης, ο τσαμπουκάς αποκτά τη δική του αλφάβητο, ποιοι είναι τελικά οι πραγματικοί γορίλες-νταήδες; Ο Αδάμ και η Εύα, η καθαρότητα των μορφών τους απαντά στο ερώτημα: τότε άνθρωποι μα και ζώα.

Aljoscha
Το σύμπαν του ουκρανικής καταγωγής Aljoscha κατοικείται από φουτουριστικά πρωτόζωα, προικισμένα με τη δυνατότητα να τρέφονται από τη δική τους ενέργεια, χωρίς να αναμασούν τη ζωή που τα περιβάλλει. Η ουτοπία της αυτάρκειας αποκτά κυριολεκτικό νόημα, το πρακτικό μότο μιας ισοπεδωτικά ειρηνικής επανάστασης.

Νίκος Βαρυτιμιάδης
Μια αγέλη λύκων, πειθαρχικά χορογραφημένη από τον Νίκο Βαρυτιμιάδη, και στο μέσο της νυχτερινής περιπολίας της, σκανάρει την περιοχή με τη βεβαιότητα της υπεροχής. Παγανιστικά σύμβολα μιας μπρουτάλ μυθολογίας, τα αιμοβόρικα τοτέμ καθηλώνουν με την ωμή, ωστόσο βαθιά ευγενική αλήθεια τους. Ο νόμος του ισχυρού, το δίκαιο που προστάζει το ένστικτο, εδώ βρίσκουν τον λυτρωτικό τους προορισμό.

Philip Tsiaras
Οι καμβάδες στους οποίους κοντοστέκονται τα άλογα του Philip Tsiaras μοιάζουν με μετόπες ενός αρχαιοελληνικού ναού που οι αρχαιολογικές σκαπάνες εντόπισαν στα έγκατα της Time Square. Ημίθεοι, που οι ένδοξοι άθλοι τους, το περήφανο ανάστημά τους και η ζεστή, μεσογειακή ομορφιά τους περιγράφονται με την κοσμοπολίτικη πληθωρικότητα που διέπει και τον ίδιο τον Tsiaras, όπως και με μια σαγηνευτική ευθύτητα, εφάμιλλη εκείνης που χαρακτηρίζει τις περισσότερες από τις πτυχές της αμερικανικής κουλτούρας.

Tanja Hudson
Έχοντας διανύσει χιλιόμετρα στις πασαρέλες του Μεγάλου Μήλου, η Tanja Hudson απηύδησε από τη ματαιοδοξία, κλώτσησε τα ψηλοτάκουνά της και μετακόμισε σε μια φάρμα στην ύπαιθρο του New Jersey, έχοντας συντροφιά τσούρμο κατοικίδιων, εναλλακτικών και μη. Στιγμιότυπα που εντείνουν το άβατο του ιδιωτικού χώρου, χωρίς όμως να το καταπατούν, συνεπαίρνουν με το κάλλος της σχέσης ζώου και ανθρώπου αποφεύγοντας να το εκχυδαΐζουν κάτω από συνθήκες κλειδαρότρυπας. Στα τρυφερά εικαστικά παραμύθια της Hudson ξεδιπλώνεται μια ανέμελη ουτοπία, μια κιβωτός όπου η διαφορετικότητα γίνεται προαπαιτούμενο για το σύμφωνο συμβίωσης.

Νίκος Ασλανίδης
Καθώς πλησιάζει κανείς το επιβλητικό, αγέρωχο άλογο που δεσπόζει στη μεγάλη επιφάνεια του καμβά, διαπιστώνει πως η ανάγνωσή του γίνεται όλο και πιο περίπλοκη προκαλώντας σχεδόν ένα συγκεχυμένο άβολο συναίσθημα. Με το συναρπαστικό φως που αγκαλιάζει τη φιγούρα του ο μασκαρεμένος νεαρός αναβάτης ανοίγει ένα παράθυρο εισόδου στον χώρο του έργου. Είναι ο μικρόσωμος ιππέας εκείνος που κρατά τα νηία ή μήπως ο άυλος, μα ταυτόχρονα στιβαρός όγκος του αγέρωχου ζώου που τελικά λειτουργεί καταπραϋντικά στην ένταση της στιγμής; Για τον Νίκο Ασλανίδη, το παιχνίδι της σχέσης τους ισοδυναμεί με ακροβατική άσκηση, έναν πεισματικό βηματισμό πάνω σε τεντωμένο σχοινί χωρίς δίχτυ ασφαλείας.

Μαργαρίτα Μποφιλίου
Οι μολυβιές της Μαργαρίτας Μποφιλίου αποκαλύπτουν ένα βραχώδες, σχεδόν ονειρικό τοπίο που διασχίζεται από άλογα νομάδες - στο προσκήνιο μια αυστηρή, αλλά συγχρόνως πράα προτομή ενός τράγου-τραγοβοσκού, ο αρχηγικός του ρόλος δεν αφήνει κανένα περιθώριο αμφισβήτησης. Τετράποδα που παίζουν με τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά, είτε δανείζοντάς τα είτε υπενθυμίζοντας τις αρχέγονες καταβολές τους, παντρεύουν το ένστικτο με την ευαισθησία, η αγνότητά τους περικλείει την ειρωνεία της ζωής απέναντι στην ολιγοψυχία των πλασματικών επιθυμιών.

Αλεξία Ζωίδου
Όταν τις νύχτες κάποιοι μετρούν πρόβατα και άλλοι τα άστρα, η Αλεξία Ζωίδου απαριθμεί τις τίγρεις που σκάνε μύτη στα όνειρά της. Από ένα τέτοιο όνειρο ξεπηδάει μια τίγρη πάνω στο ζωγραφικό πανί, ντυμένη με τα πιο έντονα ακρυλικά χρώματα, ενδείξεις και αυτά της ναρκισσιστικής της υπεροχής. Αντλημένη από το υποσυνείδητο, η δυναμική της σιωπηλής συνομιλίας γεννά ένα ηλεκτρισμένο πεδίο, μια αγκαλιά που διώχνει τους δαίμονες των σκέψεων τρίβοντας τρυφερά ένα μάτσο κοφτερά νύχια στην πλάτη.



Γιώργος Παπαγεωργίου

Θ' ανατέλλω



Η παράσταση «I will survive» ήταν το γκραν σουξέ του θεατρικού θεσσαλονικιώτικου χειμώνα. Συνέγραψε, συμπρωταγωνίστησε, συζητήθηκε. Ποιο είναι το αγόρι που κάνει τα κορίτσια να παραμιλούν, τους θεατρόφιλους να υμνούν το παίξιμό του και το μέλλον του να διαγράφεται υπέρλαμπρο; Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος** Φωτογραφία **Τάσος Βρεττός** Επιμέλεια και παραγωγή **Χρήστος Καλλιαρέκος, Κατερίνα Μανωλαράκη** Μακιγιάζ **Αχιλλέας Χαρίτος**

Suede, «The Beautiful Ones»
Όλο αυτό το κομπλεξάκι το ξεπέρασα πάρα πολύ γρήγορα, γιατί ήταν και ένα δικό μου θέλω να κυνηγάω δουλειές στις οποίες θα καλούμαι να τσαλακώσω την ταμπέλα του ωραίου. Δε θα ήθελα να κάνω τέτοιου τύπου δουλειά στη ζωή μου: να γίνω ένας επαγγελματίας όμορφος.

Χειμωνιάτικες αναμνήσεις:
«I will survive» στο Θέατρο Σοφούλη
Το όλο πράγμα ξεκίνησε από την ορμή τη δική μου και του Αντίνοου (Αλμπάνη) να παίξουμε μαζί σε μια παράσταση. Στη συνέχεια, ο Γιάννης Σαρακατσάνης μας έδωσε την ιδέα να δουλέψουμε ένα θέμα που θα είχε σχέση με το τέλος του κόσμου. Καταλήξαμε ότι θέλαμε να λειτουργήσουμε και σε ένα αλληγορικό επίπεδο, γι' αυτό και το «Θα επιβιώσω» ήρθε και «κούμπωσε» με μια εποχή που αισθανόμασταν πως είχε αρχίσει να αλλάζει, να καταρρέει κάτι παλιό, να αναφαίνεται κάτι καινούργιο...

Κάποια στιγμή, όταν άρχισε να σχηματίζεται το υλικό και η αισθητική της παράστασης, σκέφτηκα το ντίσκο στοιχείο, που δεν είναι και τόσο έντονο στην παράσταση, αλλά υπάρχουν αναφορές. Όταν όλα γκρεμίζονται γύρω σου, όπως συμβαίνει με την Ελλάδα της οικονομικής κρίσης, έχεις ανάγκη να πιαστείς από μια ντισκομπάλα. Αυτή η εικόνα, σαν κόμικ, μου είχε έρθει στο μυαλό: τα πάντα γύρω σου καταστρέφονται, πέφτουν τα πατώματα και τα ταβάνια, κι εσύ κρατιέσαι από την ντισκομπάλα. Η συγκεκριμένη σκηνή μου φάνηκε σουρεαλιστική και αστεία, και κάπως έτσι γεννήθηκε η παράσταση ως σουρεαλιστική κωμωδία.

Ο κόσμος καταρρέει, αλλά...
Ίσως να υπάρχει και κάτι καλό στην κρίση. Η τέχνη μετά από ένα μεγάλο στραπάτσο συνήθως ανθίζει. Ιστορικά αυτό αποδεικνύεται. Το θέατρο έδειξε πως σε σχέση με την τηλεόραση ήταν πιο δυνατό απέναντι σε ό,τι ήρθε με την κρίση. Ίσως επειδή ως είδος και ως συνήθεια του κόσμου έχει πιο γερά θεμέλια. Επίσης, δεν εξαρτάσαι από πολλούς για να κάνεις μια παράσταση. Μπορείς να την ανεβάσεις με έναν φίλο σου στον δρόμο, αν έχεις την ορμή να το κάνεις.

Παρατηρώντας τον πόνο των άλλων
Ζούμε σε μια εποχή πάρα πολύ άγρια, και σε τέτοιες εποχές βγαίνουν στη φόρα άγρια ένστικτα και άγριες συμπεριφορές. Έχω παρατηρήσει στην Αθήνα πως μέσα στον τελευταίο χρόνο οι συμπεριφορές και η ενέργεια των ανθρώπων έχει αλλάξει πολύ. Παλιότερα, κάποια πράγματα θα σε άφηναν σύξυλο, σήμερα, τα θεωρείς δεδομένα. Βλέπεις άνθρωπο πεσμένο στον δρόμο και τον προσπερνάς. Θεωρείς πως είναι μια εικόνα που την έχεις ξαναδεί και θα την ξαναδείς. Θέλω όμως γράφοντας να ταρακουνήσω τον εαυτό μου. Πάντα ξεκινάς από μια προσωπική ανάγκη, να πάρεις την μπάλα στα χέρια σου, λέγοντας: «Τι μου συμβαίνει; Εγώ δε θέλω να μεγαλώσω έτσι και να αποκτηνωθώ σιγά σιγά». Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο ανέβηκα στις πρόσφατες δημοτικές εκλογές να ψηφίσω. Γι' αυτό τον λόγο πίστευα πως το «I will survive» έπρεπε να παιχτεί πρώτα στη Θεσσαλονίκη.

Θεσσαλονίκη, γενέθλια πόλη
Σαν να ήρθε το τέλος μιας εποχής που είχε δείξει τα δόντια της και την παρακμή της και άρχισε να ξημερώνει κάτι διαφορετικό. Ο Μπουτάρης εξέφρασε μια μερίδα ανθρώπων που ένιωσαν πως δεν πάει άλλο, πως δεν είναι δυνατόν να εκφράζονται από τους υπάρχοντες άρχοντες. Είχαμε λίγο υπνωτιστεί, είχαμε πιστέψει πως θα είμαστε η πόλη των παπάδων, του φραπέ, του σκυλά, ήταν σαν να είχαμε αποδεχτεί την ήττα. Και ξαφνικά, φέτος τον χειμώνα είδα ότι δεν είναι τόσο χάλια τα πράγματα, είδα ανθρώπους που εκτιμώ, όπως ο Γιάννης Αγγελάκας, να λένε πως φτάσαμε στον πάτο, αλλά μπορεί να αλλάξει κάτι. Τον είδα στην παραλία για την υποψηφιότητα του Youth European Capital, και τραγούδησε το «Θα ανατέλλω», και είπε «αυτό να κάνεις, Θεσσαλονίκη, να ανατείλεις». Νομίζω πως οι προοδευτικοί άνθρωποι αυτής της πόλης ξέρουν πως πλέον υπάρχουν οι προοπτικές να αλλάξει η Θεσσαλονίκη.

Ρούφηξα το βιβλίο του Θωμά Κοροβίνη «Ο γύρος του θανάτου» εν μία νυκτί. Αγάπησα τον πρωταγωνιστή, τον Αριστείδη Παγκρατίδη. Ένα αγρίμι που έγινε θύμα μιας εποχής και κάποιων συνθηκών που δεν του επέτρεψαν να ζήσει μια φυσιολογική ζωή. Επίσης, μέσα από το βιβλίο περνάει η ιστορία μιας underground Θεσσαλονίκης, κι έτσι γνωρίζεις τον τόπο σου. Μου θύμισε και τον «Φοίνικα» στην Τούμπα, ένα θερινό σινεμά, όπου βρίσκεται το σπίτι της γιαγιάς μου. Και πάντα αναρωτιόμουν γιατί η πολυκατοικία έχει μόλις τρεις ορόφους, αλλά πάρα πολλά διαμερίσματα· είναι πολύ μακρόστενη! Από το βιβλίο κατάλαβα ότι το οικόπεδο στο οποίο χτίστηκε φιλοξενούσε σινεμά.

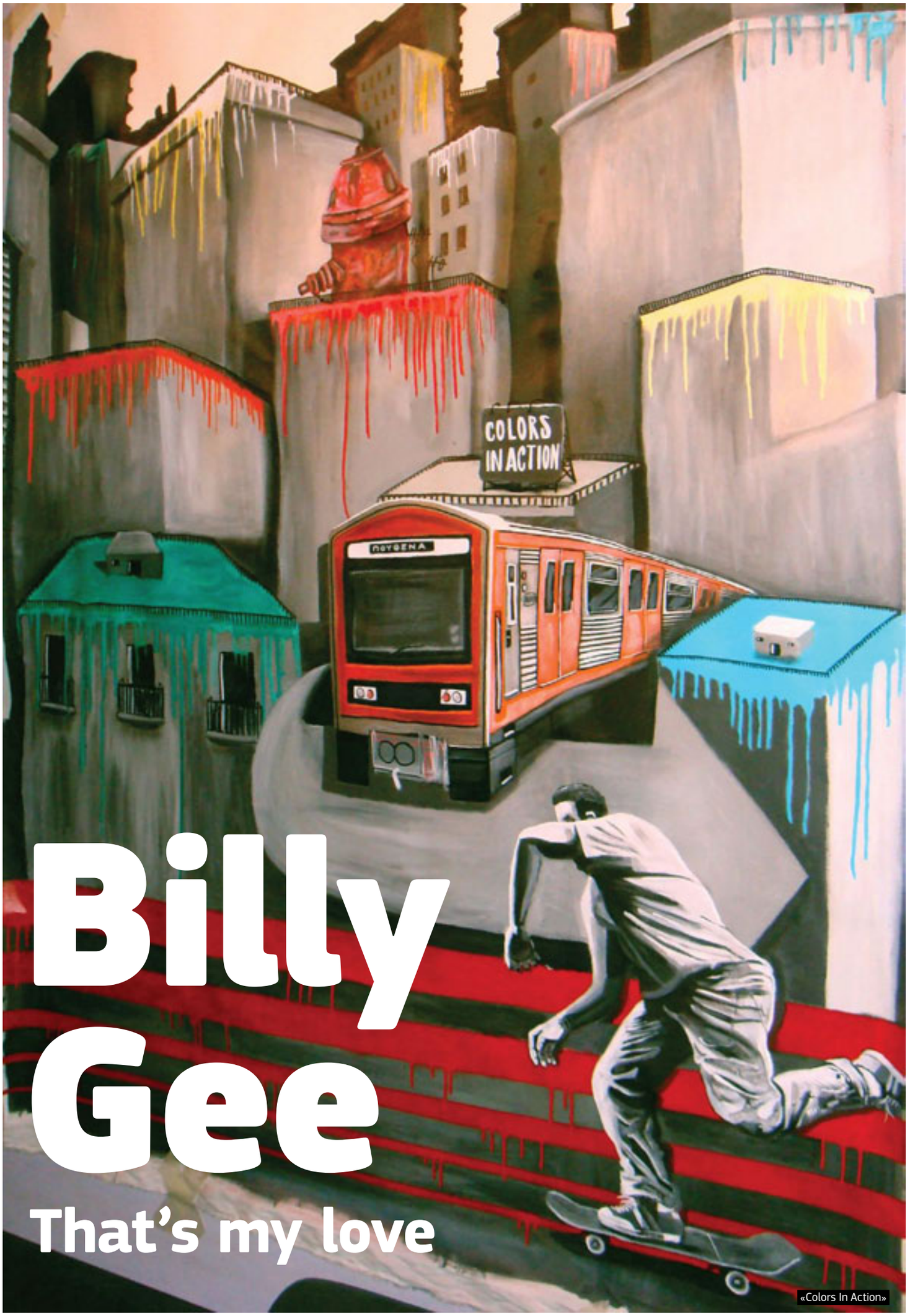
While my guitar gently weeps
Μικρός, ασχολούμουν πολύ με τη μουσική. Έπαιζα ροκιές στο σχολείο, σε γκρουπάκια, με φίλους... Στη Βαλαωρίτου πριν από χρόνια, όταν ακόμα εκεί υπήρχαν μπουρδέλα, είχαμε στούντιο και παίζαμε μουσικές. Έχει τύχει να κάνουμε πρόβα, να χτυπάει η πόρτα, να εμφανίζονται δύο τύποι και να μας ρωτάνε «πού είναι τα κορίτσια». Το συγκινητικό είναι ότι φέτος όλοι αυτοί οι φίλοι του τότε είδαν την παράστασή μας.

Δε θα σου κρύψω πως οι Τρύπες ήταν και είναι το αγαπημένο μου συγκρότημα. Αγαπούσα πολύ και τους Ziggy Was, που δυστυχώς διαλύθηκαν. Εκρηκτική σκηνική παρουσία! Επίσης, Rage Against The Machine. Θεωρώ ότι είναι θεοί, εξαιρετικά μυαλά, οι Radiohead, δε με ενδιαφέρει αν έχουν γίνει mainstream, τους αγαπώ. Μου αρέσουν, τέλος, ο δυναμισμός των Muse και ο Ντίλαν.

Το διαδραστικό θέατρο: Εγώ, εσύ, όλοι μαζί
Είναι μόδα που ήρθε από έξω. Είναι μια ανάγκη και του κοινού και των ανθρώπων του θεάτρου να σπάσουν τη σύμβαση του τέταρτου τοίχου. Να υπάρχει ανάμεσά τους μια πιο ειλικρινής σχέση, μια σχέση που θα παρέχει την ελευθερία να μιλάς στα ίσα στον ηθοποιό. Να μπορείς ως θεατής να σηκωθείς από την καρέκλα, να πας κάπου αλλού. Εμείς βάζουμε τον θεατή να μας πετάξει κάλτσες, να πετάξει κάλτσες στον διπλανό του, να φωνάξει... Εκτός από θεατρική, αυτή μπορεί να είναι και η στάση σου ως άνθρωπος, να μην παίρνεις δηλαδή τον εαυτό σου στα σοβαρά. Αν πιστεύεις πως αυτό που κάνεις είναι άκρως σημαντικό, τότε δε δέχεσαι καμία κάλτσα να σου έρθει στο κεφάλι. Εμείς δε νιώθουμε ότι κάνουμε κάτι τόσο σημαντικό, γιατί δεν είναι σημαντικό.

Η πιο μεγάλη ώρα είναι τώρα
Πιστεύω πως στην τηλεόραση, στο σινεμά, στο θέατρο σημασία έχει ο ηθοποιός. Τι θέλω να πω; Θα σου αναφέρω το παράδειγμα του «Κυνόδοντα». Οι επιλογές των πρωταγωνιστών δεν έγιναν με βάση το star system της τηλεόρασης, δεν επιλέχτηκαν «διάσημοι». Ήταν παιδιά από την ομάδα Blitz, που έχουν γίνει γνωστοί από τη δουλειά τους στο θέατρο. Δε νομίζω πως η επιτυχία του «Κυνόδοντα» είναι ασύνδετη με την επιλογή των ηθοποιών. Πρέπει οι παραγωγοί και οι σκηνοθέτες να επενδύσουν στην ουσία, στο σωστό κάστινγκ, όπως γίνεται χρόνια στην Αμερική. Στην Ελλάδα επιλέγεται κάποιος για να φέρει κόσμο και νούμερα, άσχετα με το αν είναι καλός ηθοποιός για έναν ρόλο ή όχι. Νομίζω όμως πως ο κόσμος είναι ώριμος για να δει και να εκτιμήσει τον κατάλληλο άνθρωπο στην κατάλληλη δουλειά.





Billy Gee

That’s my love

«Colors In Action»



Billy Γρυπάρης

Η αγάπη για την πόλη, η τρέλα για το skateboarding, ο έρωτας για την urbania, τα χρώματα, τους ήρωες, τους δρόμους, τους τοίχους, τις ανάσες. Μέχρι 13 Ιουνίου στο «La Dose» της Βαλαωρίτου, ο Billy Γρυπάρης, της οικογενείας Athens Voice και SOUL, εκθέτει τη μυστήρια αστική ζωγραφική του. Yo, bro! Συνέντευξη Στέφανος Τσιτσόπουλος



«China Motobike»



«Action In The City»



«Berlin Roni»

Λένε πως η οικονομική κρίση τσάκισε την Αθήνα. Σκουπίδια, βία στο κέντρο, απελπισία, άστεγοι. Παρ' όλα αυτά, στους πίνακές σου αυτό που βγαίνει είναι ένα σχόλιο στα όρια του ρομαντισμού. Πώς αντλείς έμπνευση; Η έμπνευση των έργων μου γεννιέται από την καθημερινότητά μου, τα πράγματα και τις καταστάσεις που βιώνω και ζω, οποιαδήποτε και αν είναι αυτά (αρνητικά-θετικά). Η απελπισία του κέντρου, η βία και οι άστεγοι δεν είναι κάτι καινούργιο στο οπτικό μου πεδίο, που εμφανίστηκε μέσα από την κρίση. Πιστεύω ότι κάθε τι που δείχνει άσχημο αφήνοντας σφραγίδα σιχαμάρας και κατάντιας επηρεάζει τον καθένα μας, γιατί αυτό είναι η πραγματικότητα που συμβαίνει σε κάθε μεγάλη πόλη του κόσμου, και όχι αυτό που προβάλλουν τα ΜΜΕ. Από μικρή ηλικία, που περπατώ ή τσουλώ στους δρόμους της πόλης μου, έχω έναν δικό μου ρομαντισμό μέσα από τα βιώματά μου. Εδώ και χρόνια προσπαθώ να τον αποτυπώσω στα έργα μου.

Έρχεσαι από τη σκηνή του skateboarding, που είναι ευθέως συνδεδεμένη με τη street art. Στον τοίχο ή στην γκαλερί είναι ο καμβάς που προτιμάς; Βρίσκομαι στη συγκεκριμένη σκηνή περίπου 20 χρόνια, το skateboarding είναι ό,τι καλύτερο εμφανίστηκε στη ζωή μου μέχρι σήμερα. Μου έχει προσφέρει αρκετούς θησαυρούς εμπειριών, ώστε να βλέπω τη ζωή χωρίς περιτύλιγμα. Η συγκεκριμένη κουλτούρα συνδέεται άμεσα με την τέχνη, το ένα αλληλοσυμπληρώνει το άλλο, δημιουργώντας κάτι μαγικό που με κρατά εδώ και χρόνια σε έξαψη και ζωντάνια. Είναι γνωστό ότι το μεγαλύτερο ποσοστό καλλιτεχνών παγκοσμίως συνεργάζονται με τη skate industry, αρκετά χρόνια άπειρες εικαστικές πληροφορίες σε σανίδια και ρούχα πυροβολούν τον εγκέφαλό μου μέχρι σήμερα, μεταφέροντάς μου ερεθίσματα που με κάνουν να εξελίσσομαι. Σίγουρα, ο καμβάς που προτιμώ είναι ένας εξωτερικός τοίχος: το εικαστικό που θα δημιουργήσεις θα το δουν άνθρωποι που δεν μπαίνουν σε γκαλερί, άνθρωποι καθημερινοί που θα το κρίνουν με τον χειρότερο ή τον καλύτερο τρόπο - υπάρχει μεγάλη πιθανότητα κάποιοι να το χαλάσουν. Σίγουρα, θα έχεις καταφέρει να τραβήξεις το ενδιαφέρον με οποιονδήποτε τρόπο. Στο τέλος πάντα μένει η φωτογραφία!

Υπάρχουν κάποιοι artists, Έλληνες και ξένοι, που τους παρακολουθείς ή σε εμπνέουν; Από ξένους καλλιτέχνες είμαι λάτρης του Μιχαήλ Άγγελου και του Νταλί. Οι συγκεκριμένοι άνθρωποι ήταν μοναδικοί, γεννήθηκαν για κάποιον συγκεκριμένο λόγο, σαν να ήταν αποστολή τους να στιγματίσουν τον χώρο της τέχνης. Από πιο νέους, εκτιμώ τη δουλειά των Andy Howell, Evan Hecox, Twister, macleim. Όσον αφορά τους καλλιτέχνες της χώρας μου, θα αναφέρω παιδικούς μου φίλους, όπως οι Αλέξανδρος Βασμουλάκης, Γιάννης Καραμπέτσος (Sake), Moka, icnoc, Λεωνίδας Σοφιανός (spark), Στέλιος Φαιτάκης (bizarre), INO. Φίλοι με τους οποίους έχουμε περπατήσει παρέα όλη την πόλη και με τη μοναδικότητά τους κατάφεραν να ξεχωρίσουν. Είμαι πολύ περήφανος για αυτούς. Το ταλέντο τους μου μεταφέρει αρκετή δύναμη για πρόοδο.

Τι είναι τέχνη για σένα, αγόρι; Δώσε μας τον προσωπικό σου ορισμό. Η Τέχνη, για μένα, είναι ένα φυσικό φαινόμενο, είναι ένας ατελείωτος έρωτας με όλη τη σημασία της λέξης. Πρόκειται για το ξεχείλισμα μιας πληρότητας και προσωπικής έκφρασης. Έχει δική της λογική και στην πραγματικότητα δεν ερμηνεύεται με λόγια, δεν έχει συγκεκριμένη παρουσία, άλλοτε είναι άγρια και άλλοτε γαλήνια. Δεν έχει επιμορφωτικό χαρακτήρα, αλλά έχει τη δυνατότητα να σε συνδέει με το μυστήριο της ύπαρξης. Δεν υπάρχει μάρκετινγκ και τιμές πραγματικά για την Τέχνη, γιατί απλώς η Τέχνη ερμηνεύεται με Τέχνη!

Αστέρης Κούτουλας

Καλή πατρίδα, σύντροφε!

Ελληνική ρίζα, διαπλανητική εμβέλεια. Στον παγκόσμιο χάρτη της μουσικής και της τέχνης, το όνομά του δε χρήζει συστάσεων. Σε αυτή τη χώρα όμως που τρώει τα παιδιά της, για πρώτη φορά της δίνεται και σας δίνεται η ευκαιρία να γνωρίσετε τη ζωή ενός μεγάλου Έλληνα.
Συνέντευξη, Φωτογραφία **Στέλιος Βακαλούδης**





Τον γνώρισα με αφορμή την παρουσίαση του ντοκιμαντέρ «Mikis Theodorakis, Composer» στο Film Music Marathon, ένα φεστιβάλ όπου προβλήθηκαν 40 ταινίες με θέμα τη μουσική, ενώ μία βραδιά ήταν αφιερωμένη στην Ελλάδα. Ο σκηνοθέτης Αστέρης Κούτουλας έζησε μια ζωή γεμάτη συγκλονιστικές εμπειρίες. Σε συνεργασία με τον Γερμανό Klaus Salge, συγκέντρωσαν σε 52 λεπτά τη ζωή του Μίκη, εστιάζοντας πλήρως στη μουσική πλευρά του. Δείχνοντας όλη του την πορεία, αφήνουν τον Μίκη να αναλύσει τις εμπνεύσεις του αλλά και να μιλήσει για το πώς τον επηρέαζε το εκάστοτε περιβάλλον όπου ζούσε: από την Κρήτη με τα αρώματα και τα χρώματά της μέχρι την γκρίζα Αθήνα και από την απελπισία της Μακρονήσου στην ελευθερία του Παρισιού.

Το ντοκιμαντέρ γυρίστηκε παράλληλα με το τελευταίο βιβλίο του Αστέρη με τίτλο «Mikis Theodorakis, Ein leben in Bildern» (Μια ζωή σε εικόνες). Πολλές φωτογραφίες του εμφανίζονται στην ταινία και πολλά αποσπάσματα από συνεντεύξεις έχουν συμπεριληφθεί στο βιβλίο. Το συγκεκριμένο βιβλίο είναι το πρώτο πράγμα που μου δίνει να διαβάσω, όταν μπαίνω στο πανέμορφό του σπίτι στην Prenzlauerberg. Πρόκειται για ένα λεύκωμα από σπάνιες και ακυκλοφόρητες φωτογραφίες του Μίκη που συνοδεύονται από μια μικρή ιστορία σχετικά με τη ζωή του εκείνη την περίοδο. Δυστυχώς, τα κείμενα είναι γραμμένα μόνο στα γερμανικά, ενώ το άλμπουμ διατίθεται μόνο στα γερμανικά βιβλιοπωλεία.

Εκτός από μεταφράσεις σημαντικών ελλήνων συγγραφέων και ποιητών, όπως του Καβάφη, του Σεφέρη, του Ρίτσου και του Ελύτη, ο Αστέρης έχει κάνει την παραγωγή σε περισσότερους από 30 δίσκους μεταξύ των οποίων οι περισσότεροι του Θεοδωράκη. Μου εξηγεί πως ο ρόλος του παραγωγού είναι να «εξισώσει» τα θέλω του καλλιτέχνη με τα θέλω της δισκογραφικής. Όταν υπάρχει περιθώριο, καθοδηγεί και το τελικό αποτέλεσμα, όπως έκανε στην τελευταία του συνεργασία με τον Francesco Diaz («Timeless»).

Από το 1999 μέχρι πέρσι ήταν υπεύθυνος για την διοργάνωση σημαντικών μουσικών εκδηλώσεων. Τότε σταμάτησε για να ασχοληθεί με την ταινία και το βιβλίο του Θεωδοράκη, καθώς επίσης και με τη συγγραφή του πρώτου του μυθιστορήματος. Με αυτήν την ιδιότητα γύρισε ξανά όλο τον κόσμο βάζοντας το όνομά του στα Millennium Events της Ακρόπολης και του Βερολίνου, σε ένα γιγαντιαίο event για τον Σουλτάνο του Ομάν, σε συναυλία στην Κόκκινη Πλατεία για λογαριασμό της Μόσχας, σε event για την κινεζική κυβέρνηση που παρακολουθήθηκε ζωντανά από 1,5 δισεκατομμύρια κόσμου και πολλά άλλα.

Την πιο ενδιαφέρουσα περίοδο της ζωής του μου τη διηγείται προς το τέλος της συνάντησής μας. Τη δεκαετία του ’80, ως κάτοικος του Ανατολικού Βερολίνου, εξέδιδε ένα από τα μεγαλύτερα underground παράνομα περιοδικά. Τα τεύχη του «Bizarre Städte» φιλοξενούσαν έργα μεγάλων πνευματικών ανθρώπων, όπως του Heiner Müller, νέων ποιητών, συγγραφέων, φωτογράφων και ζωγράφων. Όλα τα εικαστικά ήταν φτιαγμένα στο χέρι κι έτσι κάθε «αντίτυπο» ήταν διαφορετικό. Ένα τεύχος κρατούσε ο κάθε καλλιτέχνης, ένα ο Αστέρης ως εκδότης και τα υπόλοιπα πωλούνταν ώστε να βγαίνουν (μετά βίας) τα έξοδα.

«Αυτά ήταν η ζωή μας!» μου λέει κρατώντας ένα τεύχος στην αγκαλιά του και μου διηγείται την περιπέτεια του να γίνεσαι «παράνομος» προς χάριν της τέχνης. Αρχικά, γράφονταν τα κείμενα. Στη συνέχεια, ο ίδιος και κάποιοι φίλοι του, που είχαν το προνόμιο της μετακίνησης στο Δυτικό Βερολίνο, περνούσαν κάτω από τα ρούχα τους τις σελίδες, τύπωναν το περιοδικό και επέστρεφαν με τα τεύχη στο Ανατολικό Βερολίνο για να τα μοιράσουν. Ελάχιστα από τα κείμενα είχαν πολιτικό χαρακτήρα, όμως και πάλι «ενοχλούσαν» την τότε κυβέρνηση, που έστειλε στο σπίτι του τη Στάζι τέσσερις φορές. Το περιοδικό εκδιδόταν μέχρι το ’89, όταν πλέον χωρίς Τείχος και χωρίς Στάζι τα πράγματα είχαν γίνει πιο φυσιολογικά. Εκείνα τα χρόνια ο Αστέρης ήταν στενός φίλος με τον Γιάννη Ρίτσο και τον Ελύτη, και συνεργαζόταν με τον Μίκη. Ταυτόχρονα, μέσω του περιοδικού είχε την ευκαιρία να γνωρίσει όλους τους γερμανούς καλλιτέχνες της εποχής.

Για το ντοκιμαντέρ του πήρε βοήθεια από δύο μεγάλα γερμανικά κανάλια, όμως καμία απάντηση από την ΕΡΤ. Το βιβλίο του κυκλοφόρησε τον Αύγουστο από τον παγκόσμιο εκδοτικό οίκο Schott-Music και έχει πάρει εξαιρετικές κριτικές, όχι όμως και απαντήσεις από ελληνικούς εκδοτικούς οίκους. Ο Αστέρης Κούτουλας προβάλλει συνεχώς εδώ και 3 δεκαετίες την ελληνική πνευματική και καλλιτεχνική δημιουργία στη Γερμανία χωρίς να έχει ίχνος βοήθειας από την πατρίδα του και χωρίς την ανάλογη αναγνώριση για το έργο του. Δεν παραπονιέται.

Dasho Kurti

One-man band

Μαγικά δάκτυλα, βιρτουόζος ακορντεονίστας. Από το Ελμπασάν στην Αθήνα και από τους βαλκανικούς ήχους στα όνειρα πως ακομπανιάρει τον Τομ Γουέιτς. Ένας σπάνιος μουσικός σε μια τρυφερή εξομολόγηση. Συνέντευξη **Karina Ruby** Φωτογραφία **Χριστίνα Γεωργιάδου**

«Οι μίξεις των ακουσμάτων που έχω, από τζαζ και ροκ μέχρι τα παραδοσιακά, με προσδιορίζουν ως μουσικό. Μόνο με το ακορντεόν μου νιώθω ασφάλεια και ψάχνομαι συνεχώς, γράφω μουσική, διαβάζω, ασχολούμαι με τα παιδιά μου. Επιλέγω τους συνεργάτες μου με βάση το ρεπερτόριο που κουβαλάνε. Σοφία Παπάζογλου, Γεράσιμος Ανδρεάτος, Αλκίνοος Ιωαννίδης, Χαρούλα Αλεξίου, Δήμητρα Γαλάνη, Ντούλτσε Πόντες, Γιώργος Νταλάρας, Γλυκερία, Ζυλφύ Λιβανελί, Μανώλης Λιδάκης, Έντυ Νάπολι, Πίτσα Παπαδοπούλου, Ντέιβιντ Λυντς, Δημήτρης Παπαδημητρίου είναι μόνο μερικά από τα ονόματα με τα οποία έχω συνεργαστεί. Προσωπική μου δουλειά είναι "Τα Έρημα Χωριά", που ερμηνεύει ο Γιώργος Νταλάρας, το σάουντρακ της ταινίας "Το Βουνό Μπροστά" του Βασίλη Δούρου και έχω συμμετάσχει σε αμέτρητα σχήματα, σε live εμφανίσεις εδώ και στο εξωτερικό».

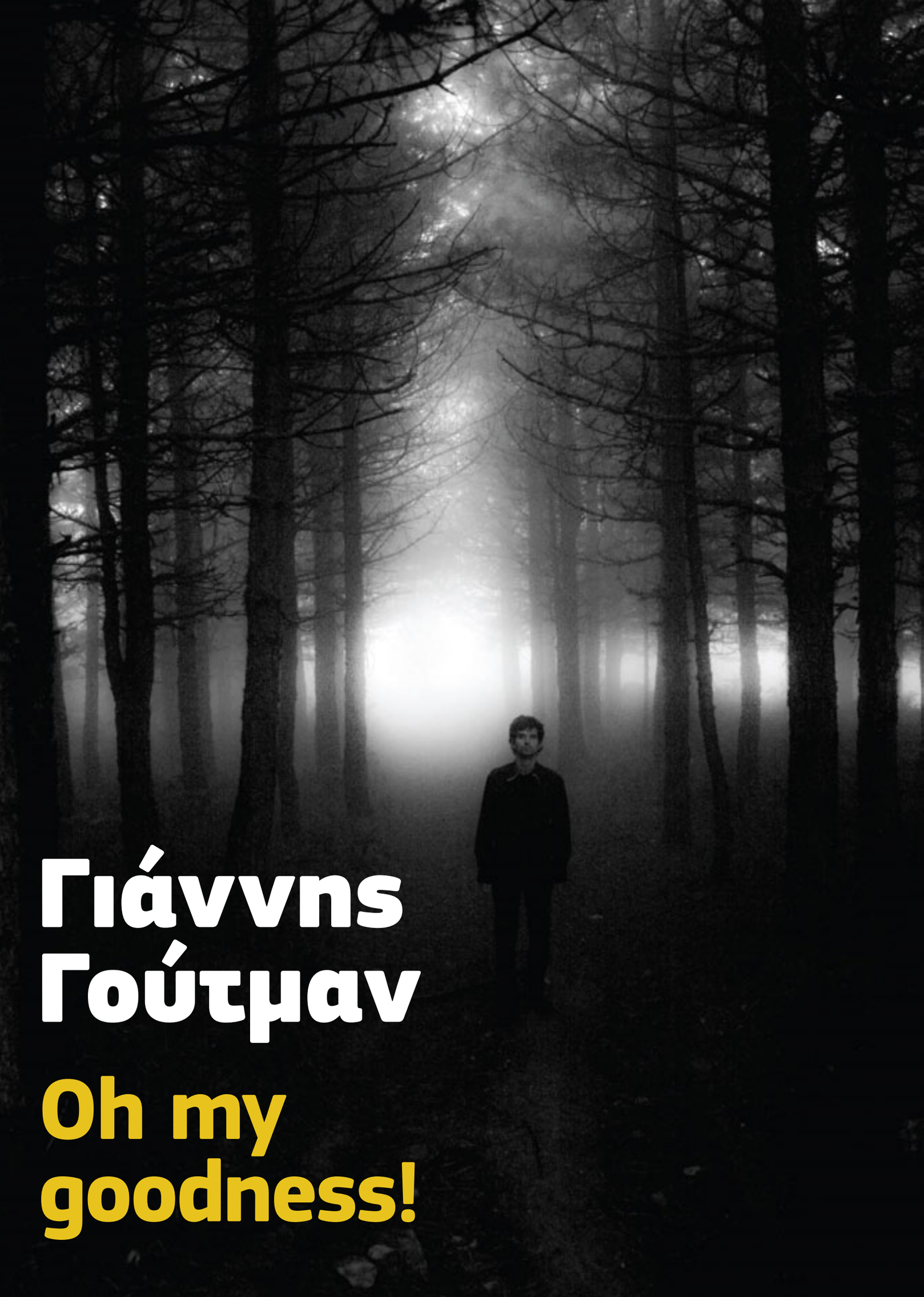
«Σαφώς, δεν μπορώ να αγγίξω όλους τους ανθρώπους, με γνωρίζουν μόνον εκείνοι που τους ενδιαφέρει να με γνωρίσουν. Προσπαθώ να είμαι χρήσιμος σε άτομα που είναι κοντά μου. Ανήκω σε μια κοινωνία που ψάχνεται και είναι ανήσυχη. Και είμαι αισιόδοξος. Στα Βαλκάνια υπάρχουν ωραία μουσικά πράγματα, και με συγκινεί όλο αυτό που γίνεται γύρω μας. Υπάρχουν τόσα πράγματα που μπορούμε να μοιραστούμε! Χαίρομαι όταν ανακαλύπτουμε ωραία μουσικά και συναισθηματικά πράγματα. Δεν τελειώνει ποτέ το ωραίο και το όμορφο. Όνειρό μου είναι να συνεργαστώ με τον Τομ Γουέιτς, γιατί αυτός πραγματικά με έχει αγγίξει. Με επηρεάζει ο στίχος και εκφράζομαι παίζοντας. Όταν παίζω, δε σκέφτομαι τίποτε άλλο. "Εισχωρώ" σε αυτό που παίζω. Με βοηθάει η ψυχή μου και η γαλήνη για να προσφέρω με την τέχνη μου».

«Με προτροπή του πατέρα μου ξεκίνησα κλασικές μουσικές σπουδές και βιολί, όταν ήμουν 6 ετών, στο Ελμπασάν. Από 15 ετών, παίζω ακορντεόν. Μου έλειπαν τα παιγνίδια, άκουγα τις φωνές των παιδιών που έπαιζαν και ζήλευα. Συνειδητά όμως αφιέρωνα όλο μου τον χρόνο στη μουσική. Είμαι Βαλκάνιος. Δεν είμαι εθνικιστής, δε θεωρώ ότι κάποιος είναι καλύτερος, επειδή κατάγεται από ένα άλλο μέρος. Δεν είμαι ξεχωριστός, δεν είμαι ανώτερος από κανέναν. Η ανωτερότητα ενός ανθρώπου είναι στη γνώση, στην ψυχή, στο συναίσθημα».

«Οι μουσικές σε κάθε τόπο εκφράζουν το πρόσωπο της δικής του κοινωνίας. Ως μουσικοί, έχουμε καταργήσει τα σύνορα. Μοιραζόμαστε την ψυχή, την τέχνη και την παράδοση. Σεβόμαστε τον απέναντι. Αυτό που πρέπει να περάσει στον άλλον είναι η αισιοδοξία. Πρέπει να διώξουμε τη μιζέρια. Αν μιλάς για το παρελθόν ως παράπονο, δεν προσφέρεις τίποτα. Αν όμως μιλάς για το παρελθόν ως κακό παράδειγμα, ώστε να μην ξανασυμβεί, τότε προσφέρεις. Δε γίνεται να αναλώνουμε τη ζωή μας ψάχνοντας τους ενόχους».

«Οι συμβουλές που θα έδινα σε έναν νέο μουσικό είναι: πρέπει να έχει "αφτί", να αφιερώσει πολύ χρόνο, να έχει θέληση και να αγαπήσει το όργανο».





Γιάννης Γούτμαν

Oh my goodness!





Ένα θαυμάσιο πρότζεκτ, πολλές χιλιάδες συμμετοχών, ένα σπουδαίο βραβείο. Ο διαγωνισμός φωτογραφίας «Θεσσαλονίκη 2012», που διοργανώθηκε από τον Ιανό, με το SOUL να φιγουράρει στην τριμερή κριτική επιτροπή, διέκρινε τον νικητή του στις εικόνες του Γιάννη Γούτμαν. Ποιος είναι αυτός ο ταλαντούχος νέος;
Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος**







Πότε πληροφορήθηκες για τον διαγωνισμό φωτογραφίας και τι σε προσέλκυσε να συμμετάσχεις; Το buzz αλλά και οι αγχωμένοι τύποι με τις μηχανές που ξεχύθηκαν ξαφνικά στη Θεσσαλονίκη φωτογραφίζοντας τον Λευκό Πύργο και τις ομπρέλες του Ζογγολόπουλου.

Εξεπλάγης με την επιτυχία σου; Λιγάκι, αν και αυτό το λέω για να γίνω συμπαθής.

Ποια ήταν η σχέση σου με τη φωτογραφία ώς τότε; Έχεις λάβει κάποιου είδους τεχνική παιδεία ή χαρακτηρίζεις εαυτόν αυτοδίδακτο; Φωτογραφίζω αρκετά τα τελευταία χρόνια. Η τεχνική μου παιδεία εξαντλείται σε έναν καφέ με τον φίλο μου και εξαιρετικό φωτογράφο, Μηνά Παπαδόπουλο, όπου μου εξήγησε πώς λειτουργεί μια μηχανή SLR. Οποιαδήποτε φωτογραφική τεχνική παιδεία διαρκεί παραπάνω από έναν καφέ, κατά τη γνώμη μου, είναι άχρηστη και υπερβολική. Τα περισσότερα μαθαίνονται με περπάτημα, εξάσκηση και αισθητική.

Έχεις συμμετάσχει σε άλλους διαγωνισμούς; Έχουν δημοσιευτεί δουλειές σου; Έχω κάνει δύο εξώφυλλα βιβλίων, αρκετές αφίσες συναυλιών και κάνα-δυο αφιερώματα σε free press περιοδικά.

Ποιες είναι οι σημαντικότερες επιρροές σου; Ο Brett Walker, ένας υπέροχος άνθρωπος και φωτογράφος με τον οποίο έχω την τιμή να πίνω καφέ πού και πού στο Portobello Road, μάλλον είναι η μεγαλύτερη επιρροή μου. Μου δίδαξε την ομορφιά του ανθρώπινου προσώπου και την αξία της αστραπιαίας κίνησης. Κατά τα άλλα, θαυμάζω πολύ κόσμο, και ιδιαίτερα τους φωτογράφους του Magnum.

Δουλεύεις ταυτόχρονα με φιλμ και ψηφιακή μηχανή. Τι προτιμάς; Θα προτιμούσα να έχω αρκετά λεφτά να φωτογραφίζω σε φιλμ συνεχώς, και να διαθέτω αρκετό χρόνο για να τυπώνω σε σκοτεινό θάλαμο. Μέχρι να γίνει αυτό, θα συνεχίζω να γεμίζω τις κάρτες της ψηφιακής μου.

Υπάρχει κάποια συγκεκριμένη αισθητική προσέγγιση πίσω από τις εικόνες σου; Προσπαθώ να προλάβω την ομορφιά που εμφανίζεται σε απίθανα σημεία, πριν εξαφανιστεί. Με ενδιαφέρει μόνο η ποιητική διάσταση της φωτογραφίας και επιδιώκω εντυπωσιακές εικόνες για τις οποίες θα θέλει κανείς να μιλάει λίγο πριν φάει ή πάει για ύπνο.

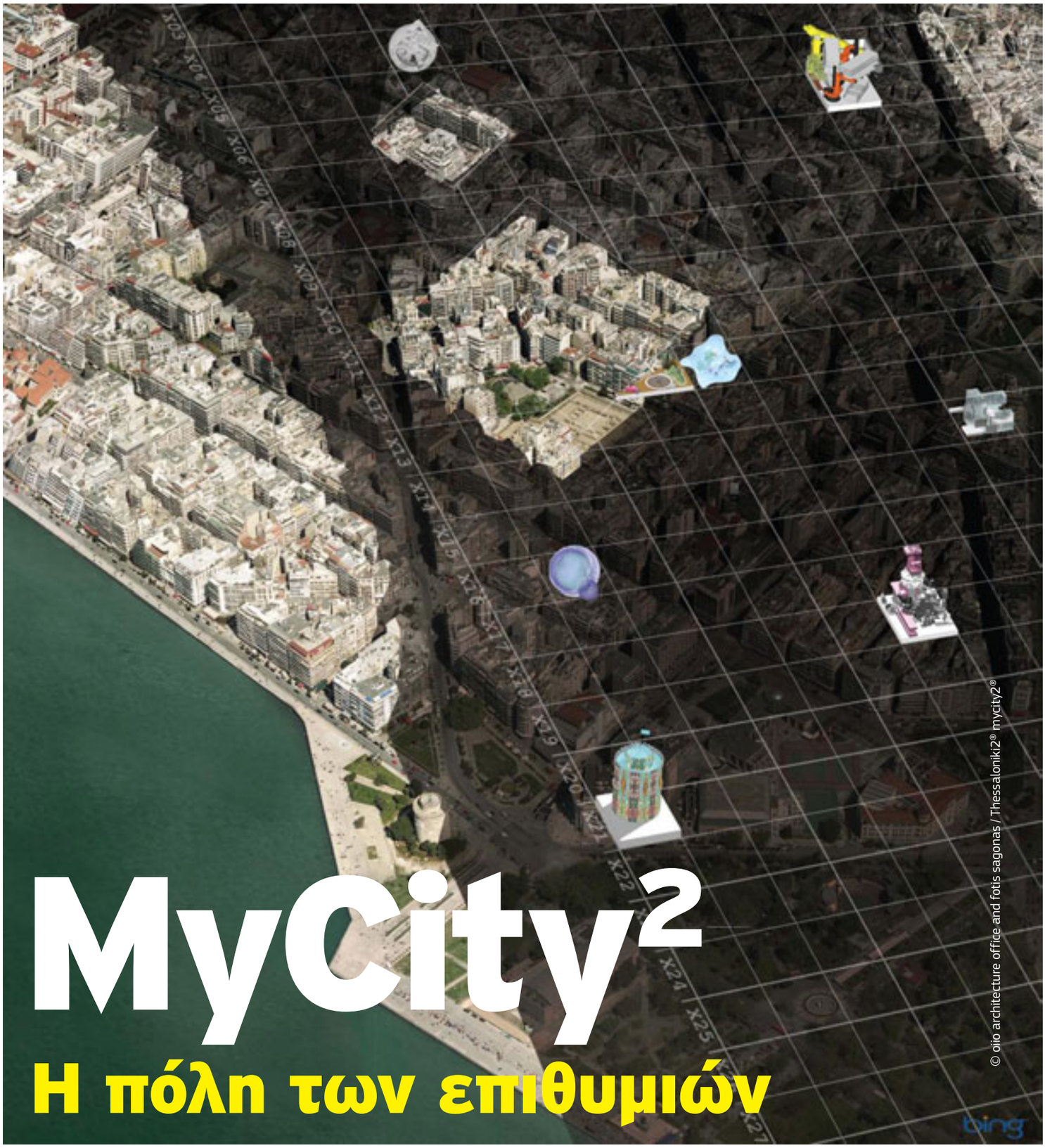
Πιστεύεις πως η Θεσσαλονίκη είναι μια πόλη φιλική προς τον φωτογράφο; Ότι διαθέτει την επάρκεια για να εμπνεύσει έναν καλλιτέχνη; Η Θεσσαλονίκη βοηθάει ελάχιστα, και μόνο στα κατάλληλα σημεία. Η παραλία έχει γίνει κλισέ και ό,τι και να φωτογραφίσει κανείς εκεί θυμίζει 100 φωτογραφίες άλλων. Εγώ πάντως προσπαθώ να εστιάζω στους κατοίκους της.

Σε ποιο μέρος του πλανήτη θα επιθυμούσες ιδεωδώς να φωτογραφίζεις; Σε κάποιο σπίτι στην εξοχή.

Τι άλλο κάνεις με τη ζωή σου; Είμαι μουσικός κατά βάση, σπουδάζω πιάνο. Ασχολούμαι με το κλασικό πιάνο, την τζαζ και τον αυτοσχεδιασμό.

Και πώς βλέπεις το μέλλον σου σε σχέση με τη φωτογραφία; Ήδη φωτογραφίζω επαγγελματικά και σκοπεύω να κυνηγήσω περαιτέρω αυτή την κατεύθυνση.

www.photo2012.gr
www.flickr.com/photos/yannaras

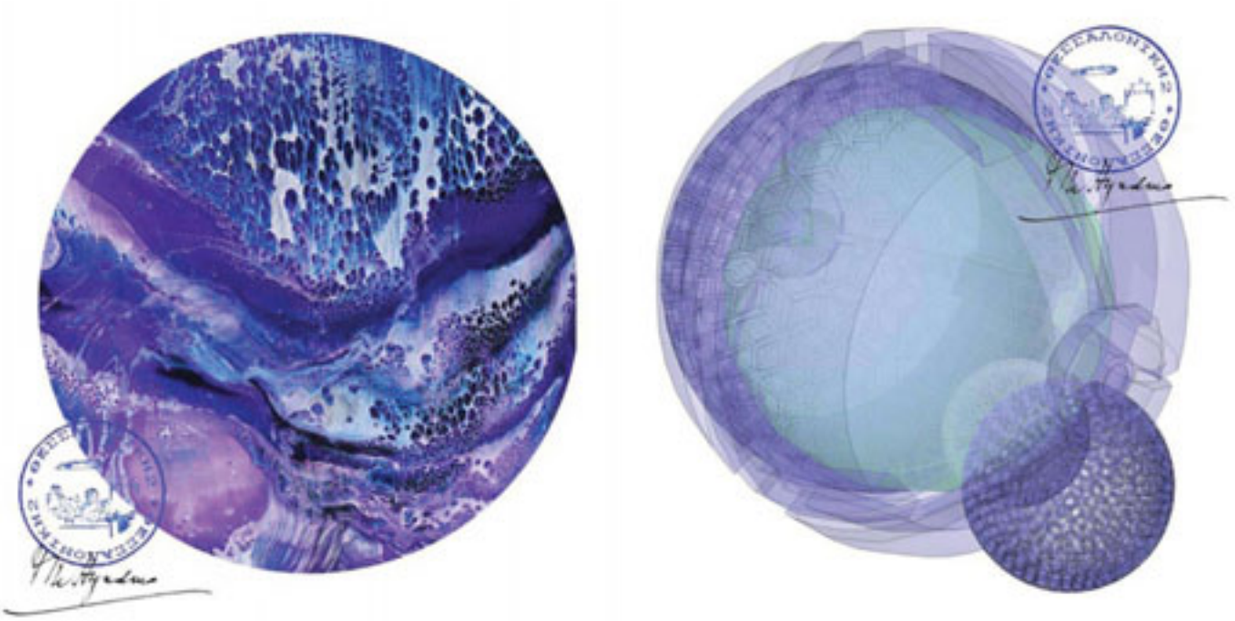


MyCity²

Η πόλη των επιθυμιών

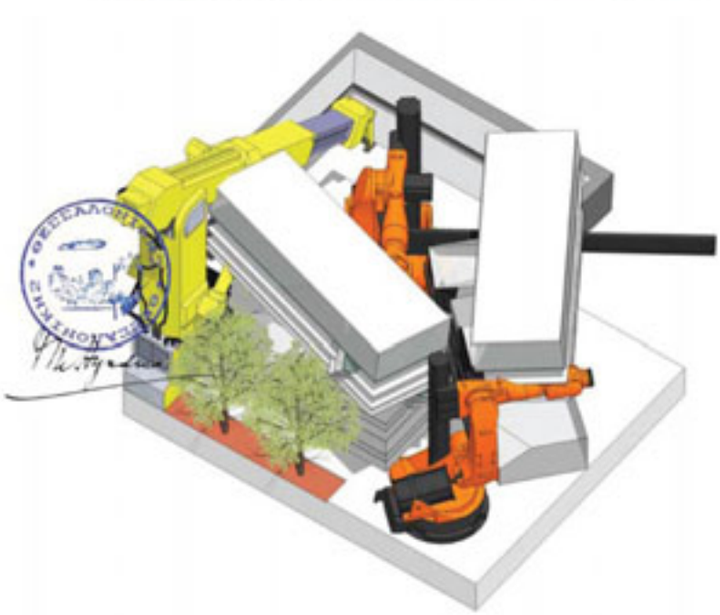
Ιωάννης Οικονόμου + Φώτης Σαγώνας

Ο Ιωάννης Οικονόμου, ιδρυτής του oiio architecture studio, και ο Φώτης Σαγώνας, αρχιτέκτονας-καλλιτέχνης, είναι οι εμπνευστές της mycity2, μιας προσπάθειας εναλλακτικής ανάγνωσης της οικείας πόλης μέσα από την αρχειοθέτηση των πρωταρχικών επιθυμιών των κατοίκων της. Συνέντευξη **Τζίνα Σωτηροπούλου**



Κοτσίκου Ελεάννα, Αρχιτέκτονας - Πολεοδόμος / Επιθυμία: Παρατηρητήριο της Παλιάς Πόλης «Κτήριο δημόσιας χρήσης που να αναπτύσσεται κατακόρυφα αλλά προς τα κάτω... Θα μπορούσε να έχει μορφή σταγόνας, αλλά δεν είναι περιοριστικό. Η διαφάνεια απαραίτητη» © oiio architecture office and fotis sagonas / Thessaloniki2® mycity2®





Κωνσταντίνος Στεφανίδης, Φοιτητής Αρχιτεκτονικής / Επιθυμία: Υπαίθρια Κινηματογραφική Πραγματικότητα «...Προτείνεται όγκος του οποίου οι εξωτερικές επιφάνειες είναι διαφορετικά πάνελς σε διάφορα επίπεδα, που προβάλλουν ταυτόχρονα αριθμό ταινιών για τους κατοίκους της περιοχής χωρίς αντίτιμο και με ελεύθερη είσοδο και πρόσβαση. Η επιλογή των ταινιών γίνεται από τους ίδιους τους πολίτες...» © oiio architecture office and fotis sagonas / Thessaloniki2® mycity2®

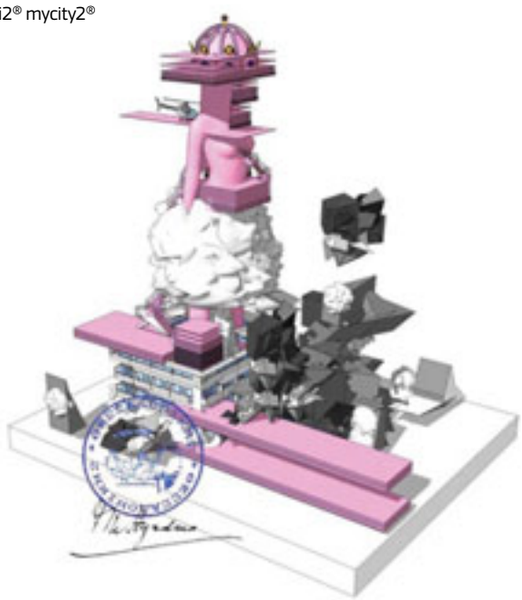
Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Ναύπλιο, Χανιά, Βόλος. Οι «Αόρατες Πόλεις» του Ίταλο Καλβίνο συναντούν την «Ηλεκτρονική Πολεοδομία» του Τάκη Ζενέτου και οριοθετούν μια αρχιτεκτονική του γεγονότος, καλώντας ξεχωριστά τον κάθε κάτοικο της πόλης να πει τη δική του ιστορία, να κατοικήσει τον χώρο με τον δικό του τρόπο, να μεταμορφώσει το τοπίο αναπτύσσοντας έναν ενεργό διάλογο και μια διαδραστική σχέση με τον δημόσιο χώρο. Η mycity2 μεταμορφώνεται σε μια ιπτάμενη πλατφόρμα που σε καλεί να ανοίξεις τον χάρτη, να επιλέξεις το «οικοδομικό» σου τετράγωνο και να στείλεις την επιθυμία σου σε ένα δίκτυο αρχιτεκτόνων, οι οποίοι με τη σειρά τους καλούνται να «υλοποιήσουν» αυτήν σου την επιθυμία.

Πώς προέκυψε αυτή η πρωτοβουλία; Από πού αντλείτε την έμπνευσή σας και ποιες είναι οι επιρροές σας; Μια από τις αφετηρίες της mycity2 θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι η απόπειρα σχηματισμού μιας πολεοδομίας «σε πραγματικό χρόνο», δομημένη μέσα από το συλλογικό φαντασιακό της πόλης. Ως σκοπός έτσι της απόπειρας προκύπτει ο σχηματισμός μιας δεξαμενής γονιδίων, τα οποία θα ορίσουν τον χαρακτήρα ενός alter ego για την ελληνική αστική πραγματικότητα. Παίρνοντας απόσταση, αποδεσμευμένοι από νόρμες και ηθικολογίες, μπορούμε να φαντασιωθούμε το «άλλο», μια πράξη που η ελληνική κοινωνία αρνείται να αναγνωρίσει στον οποιονδήποτε, μια πράξη τομής σε αυτό το ά-μορφο συνεχές που μας περιβάλλει. Δεν έχουμε ίσως παρά να θυμηθούμε τον Rem Koolhas, ο οποίος μιλώντας για την ιδέα της Γενικής Πόλης αναφέρει: «...δεν είναι παρά μια αντανάκλαση της παρούσας ανάγκης και της παρούσας ικανότητας. Είναι αρκετά μεγάλη για όλους. Είναι εύκολη. Αν γίνει πολύ μικρή, απλώς επεκτείνεται. Αν παλιώσει, απλώς αυτοκαταστρέφεται και ανανεώνεται. Είναι το ίδιο συναρπαστική -ή βαρετή- παντού[...], μπορεί να παράγει μια νέα ταυτότητα κάθε Δευτέρα πρωί».

Η mycity2 χρησιμοποιεί μια πλατφόρμα επιθυμιών που αιωρείται πάνω από τις πόλεις, αποδεσμευμένη από τους περιορισμούς του συμβατικού αστικού ιστού, εγκαινιάζοντας έναν νέο νοηματικό χάρτη, έναν χωρο-κάναβο πάνω στον οποίο οικοδομούνται οι «επιθυμητοί» αλντοροσσιανοί αστικοί συντελεστές. Πιστεύετε πως η σύνθεση αυτών των ετερόκλητων επιθυμιών θα δημιουργήσει μια νέα πραγματικότητα αποκωδικοποιώντας στερεότυπα και δημιουργώντας καταστάσεις που θα ταρακουνήσουν την υπάρχουσα ψυχολογία του χώρου; Κατά πόσο μια τόσο ουτοπική

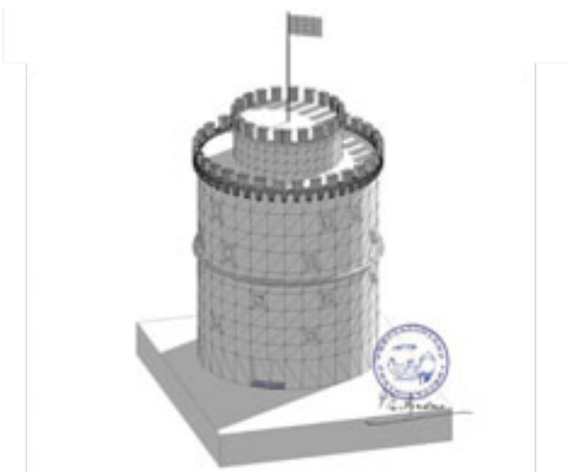


Σοφία, Αρχιτέκτων Μηχανικός / Επιθυμία: Σκόνη και Θρύψαλα/μνημείο/highrise
«Το τετράγωνο που διάλεξα περιλαμβάνει κυρίως μια πολυκατοικία η οποία βρίσκεται Εθνικής Αμύνης με Μανουσογιαννάκη γωνία. ΘΕΛΩ να βομβαρδιστεί η εν λόγω πολυκατοικία. Θα ήθελα μέσα από τα χαλάσματα να αναδύεται ένα μνημείο προς τιμή μου. Προτείνω μια δεκαόροφη προσθήκη στην αμέσως διπλανή πολυκατοικία. Το μόνο που ΘΕΛΩ είναι να είναι ΡΟΖ...» © oiio architecture office and fotis sagonas / Thessaloniki2® mycity2®





Kalos&Klio Showroom / Επιθυμία: Λευκός Πύργος
«Επιθυμούμε να υλοποιηθεί το πρότζεκτ...»
© oiio architecture office and fotis sagonas / Thessaloniki2® mycity2®



προσέγγιση για την πόλη θα μπορούσε να βοηθήσει το υπάρχον πολεοδομικό χάος; Η πόλη δε συνιστά μια αυθύπαρκτη έννοια. Η πόλη είναι οι άνθρωποί της. Είναι οι ατομικές και συλλογικές εμπειρίες τους μαζί της. Είναι επίσης και τα όνειρά τους γι' αυτή. Μέσα από την άρθρωση χωρικών επιθυμιών σε ένα εύγλωττο σχήμα δεν επιχειρούμε τελικά την απεικόνιση μιας εναλλακτικής εκδοχής της ελληνικής πόλης, αλλά την οργάνωση μιας δημιουργικής ονειροπόλησης για την υπάρχουσα. Η πόλη ως ένα χαοτικό συνεχές στρώμα κτισμένου καλύπτει αδιάκριτα τη φυσική τοπογραφία, αφήνοντας εκτεθειμένους τόπους που σημαίνουν για τη συνείδηση της πόλης τόπους κατασκευασμένους (φορείς ιστορίας), καθώς και φυσικούς. Η παραγωγή και η σύνθεση των επιθυμιών ξεκινά από αυτή τη βιωμένη έντονα παρούσα πραγματικότητα επιχειρώντας την κατασκευή μιας νέας αστικής συνείδησης ικανής να επινοήσει εκ νέου τη σχέση της με την ιστορία και το κατασκευασμένο αστικό τοπίο.

Η πόλη αποτελείται από συρραφές μύθων, συμβόλων και εικόνων που, όταν τέμνονται, εικονογραφούν τη συμβολική της ταυτότητα και επανερμηνεύουν την πολυπλοκότητα του ιστού της. Η mycity2 επιχειρεί μια πλατφόρμα συζήτησης για την πόλη που στόχο έχει να μετασχηματίσει την υπάρχουσα πραγματικότητα μέσα από μια σειρά αρχιτεκτονικών προτάσεων και δράσεων, κάτι μεταξύ υπεραστικής φαντασίωσης και φουτουριστικού οράματος. Ποιες είναι μέχρι στιγμής οι επιθυμίες των κατοίκων; Μέχρι στιγμής οι επιθυμίες των κατοίκων αφορούν στη χωρική μετάφραση προσωπικών αφηγήσεων. Δε συνιστούν προτάσεις, αλλά ιστορίες, οι οποίες ντύνουν την πόλη με σενάρια. Μέσα από τη χωρική διατύπωση και διαπλοκή των σεναρίων αυτών σχηματίζεται τελικά ένα σύνολο απρόβλεπτων προοπτικών για την πόλη. Ένα είδος αστικής **pulp «λογοτεχνίας» μοιάζει να αναδύεται** εκμεταλλευόμενο επιμέρους σπονδυλωτές χωρικές αφηγήσεις με άμεσο στόχο τη δημιουργία ενός αποθέματος ικανού να αποτελέσει κοινό τόπο σε κάθε περίπτωση για συζήτηση και δράση. Πρόκειται για αφηγήσεις αποσπασματικές τις περισσότερες φορές οι οποίες σε αρκετές περιπτώσεις διακρίνονται από έντονη διάθεση για το καινούργιο, έστω και αν αυτό δεν αποσαφηνίζεται επαρκώς.

Η πόλη παρέχει τη δυνατότητα να ελιχθείς σε ένα περιβάλλον αυστηρής χάραξης αλλά και απεριόριστης αταξίας. Ο Krzysztof Wodiczko σε μια συνέντευξή του είπε κάτι που με εκφράζει απόλυτα: «Τα κέντρα των πόλεων είναι πολιτικές γκαλερί τέχνης». Η mycity2 είναι ένας τρόπος διεκδίκησης του συμβατικού ιστού της πόλης μέσω μιας εναλλακτικής πλατφόρμας αξιοποίησης του αστικού περιβάλλοντος. Ποια είναι τα στοιχεία εκείνα που συνθέτουν τη δική σας ιδανική πόλη; Ως ένα θεμελιώδες συστατικό μιας «ιδανικής» πόλης θα μπορούσαμε να αναγνωρίσουμε τον συνεχή επαναπροσδιορισμό των ποιοτήτων της, χωρίς αυτός να μετατίθεται στο παρελθόν και το μέλλον της. Είναι πράγματι χρήσιμο να είμαστε σε θέση ανά πάσα στιγμή να προσαρμόζουμε τα δεδομένα της πόλης σε ό,τι κάθε φορά αναγνωρίζουμε ως ανάγκες. Μια διαρκής πολιτική εγρήγορσης η οποία είναι σε θέση να διερευνά εκείνο που κάθε φορά της διαφεύγει.

Η τεχνολογία μπαίνει δυναμικά στο παιχνίδι, μιας και μια εφαρμογή για smartphones θα επιτρέψει την πλοήγηση σε πραγματικό χρόνο μέσα στις νέες πόλεις. Έχετε πει, άλλωστε, πως το διαδίκτυο συνιστά το νέο, αλληλεπιδραστικό ριζόχαρτο της αρχιτεκτονικής δημιουργίας. Θα μπορούσε η εικονική πραγματικότητα να υποκαταστήσει την αντίληψή μας για το υπάρχον αστικό περιβάλλον; Στα όρια της mycity2 η τεχνολογία μετατρέπεται σε ένα εργαλείο απαγκίστρωσης από τη γερασμένη αντίληψη αναπαραγωγής της πόλης. Οι νέοι τρόποι επικοινωνίας συνιστούν τελικά ένα εξελιγμένο μέσο πλοήγησης, μια πυξίδα έτοιμη να μας καθοδηγήσει στις κρυμμένες αφηγήσεις της ελληνικής πόλης. Δεν τίθεται τόσο ζήτημα υποκατάστασης όσο διεύρυνσης της αντίληψης που έχουμε για την πραγματικότητα. Η τεχνολογία της εικονικής πραγματικότητας μας επιτρέπει να σταθούμε σε μια διαφορετική «θέση», να παρατηρήσουμε και να φαντασιωθούμε ένα νέο αστικό περιβάλλον με τρόπο που ποτέ δεν το είχαμε κάνει ώς τώρα.

www.mycity2.com
Η mycity2 καλεί κατοίκους και αρχιτέκτονες να συμμετέχουν στον σχεδιασμό της νέας πόλης. Θα πραγματοποιηθεί έκθεση και παρουσίαση όλων των υλοποιημένων επιθυμιών.



ΠΕΤΑΞΤΕ ΑΠΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΜΕ RYANAIR ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΓΓΥΗΜΕΝΑ ΧΑΜΗΛΟΤΕΡΟΥΣ ΝΑΥΛΟΥΣ



RYANAIR

www.Ryanair.com

Sonic

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ
Τάσος Βρεττός
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΩΓΗ
Χρήστος Καλλιαρέκος, Κατερίνα Μανωλαράκη
ΜΑΚΙΓΙΑΖ
Αχιλλέας Χαρίτος
ΜΑΛΛΙΑ
Χρήστος Μιχαηλίδης (D-tales)
ΜΟΝΤΕΛΑ
Melinda Rader, Joseph Hartl (Ace)

T-shirt **NCAA, Sublime.** Βερμούδα **Converse, FF Group.** Επικαλαμίδες και γάντια, **Intersport.**

Δίπλά T-shirt, **A.L.E.** Πλέκο φορεμένο ανάποδα, **Ioanna Kourbela.** Πόρπη βερμούδα, **Remember.**

Τζιν φορτς **Wrangler, VF Hellas.** Ζώνη Polo Jeans, **Notos Com.**
T-shirt **Lee, VF Hellas.** Μπλούζα στολής ποδοσφαίρου και χαρτιέρες από προσωπική συλλογή.

Ζακέτα, Jeremy Scott for **adidas.** T-shirt JOOP!, **Mah Jong.**
Ποδηλατική βερμούδα, **Remember.**

Youth



Τζιν σορτς, **attr@ttivo.** Τοπ, **A.L.E.** Κορμάκι, **Remember.** Βραχιόλια, **Swatch.** Πέδιλα, **Ioanna Kourbela.** Κολιέ από προσωπική συλλογή.



Biker παντελόνι, Jeremy Scott for **adidas.**
Κάλτσες και μπαστούνι του baseball, **Intersport.**



Polo shirt **Lacoste, Notos Com.** Τζιν βερμούδα **Gas, FF Group.** Δερμάτινα παπούτσια, **Camper.** Ποδηλατική βερμούδα και T-shirt, **Remember.**



T-shirt, **Diesel.** Εσώρουχο από προσωπική συλλογή. Κάλτσες, επικαλαμίδες και μπάλα, **Intersport.**



T-shirt Harley **Davidson, FF Group.** Ριγέ παντελόνα, **DonDup.** Δερμάτινα παπούτσια, **Camper.** Επικαλαμίδες, **Nike.** Γάντι του baseball από προσωπική συλλογή.



Σορτς **UCLA**, **Sublime.** T-shirt **JOOP!**, **Mah Jong.** Καλσόν, **Calzedonia.** Αθλητικό παπούτσι, Jeremy Scott for **adidas.** Ρολόι, **Swatch.** Επικαλαμίδες, **Nike.** Skate, **Intersport.** Μπλούζα στολής ποδοσφαίρου από προσωπική συλλογή.

Soulpedia
Spring trends and latest flower tips

Της Λίνας Μανδράκου



Converse: Desire

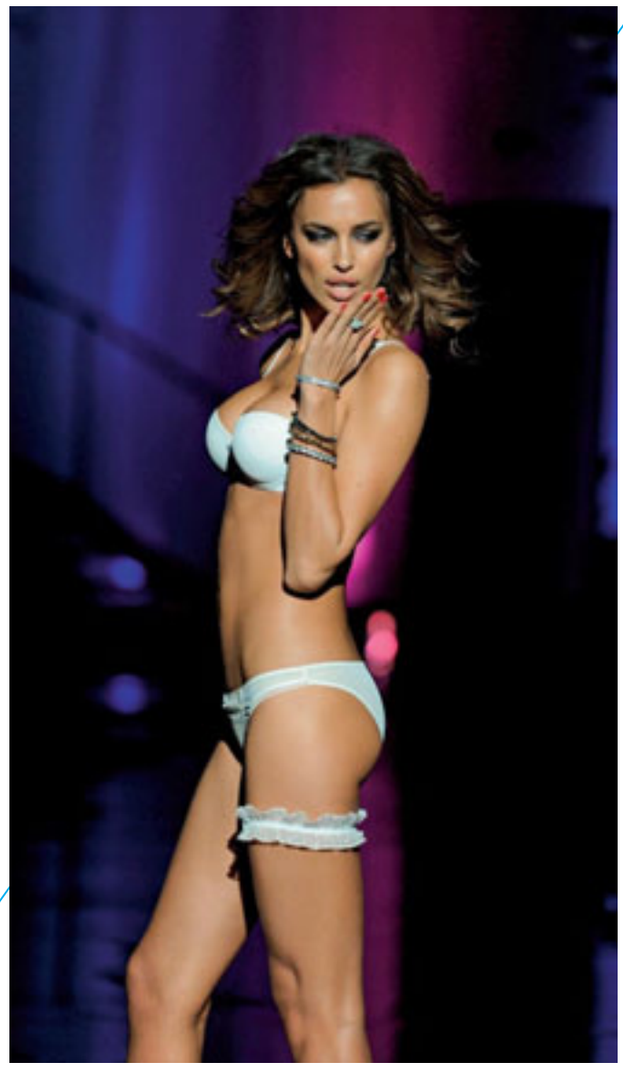
Paloma Faith: τσαμπουκάς του Hackney, μόνιμη στο UK top, ιδιοσυγκρασιακή και με μοναδική χροιά, η καλύτερη neo soul τραγουδίστρια. Graham Coxon: τραγουδιστής, συνθέτης, ζωγράφος, ο πιο cool τύπος του Κάμντεν, ο καλύτερος κιθαρίστας της γενιάς του, το πιο ιδιόρρυθμο μέλος της πιο ιδιόρρυθμης βρετανικής μπάντας, των Blur, αλλά και με μια λαμπρή σόλο καριέρα. Bill Ryder-Jones: κιθαρίστας και αρχηγός των Coral, του σεξτέτου από το Λιμάνι που ανέπτυξε μουσικά υβρίδια και πάτησε μουσικά μονοπάτια που κανείς στο παρελθόν δεν είχε ονειρευτεί. Το βαρύ πυροβολικό της βρετανικής μουσικής ένωσε τις δυνάμεις του με πρωτοβουλία της Converse προσφέροντας ένα original track υψηλών προδιαγραφών. Το «Desire» είναι μια υποδειγματική κιθαριστική δημιουργία, μια άψογα δομημένη σύνθεση που πάλλεται από οργιαστικά ξεσπάσματα αποτελώντας ύμνο στη Βρετανική Μουσική Σκηνή, όπως άλλωστε όλη η καμπάνια της Converse Connectivity αυτή τη σεζόν. Άκουσέ το και κατέβασέ το από το www.converse.co.uk. Τα σπάει!

T: 210 9119 109



Cocktail Jane by Alex'o'Right

Εικαστικός, εικονογράφος, μουσικός, dj, πολυτεχνίτης και προσφάτως σχεδιαστής παπουτσιών. Ο Alex'o'Right, κατά κόσμον Αλέξανδρος Νικολαΐδης, υπογράφει πλέον ζόρικα γυναικεία πατούμενα, φορτισμένα με όλες τις τρέλες και τις καλλιτεχνικές εμμονές του. Τα Cocktail Jane του Alex είναι ό,τι και ο ίδιος. Μοναδικά, ροκ εν ρολ, ρετρό, χαρούμενα, φινετσάτα, νοσταλγούν την ποπ αθωότητα των 60s και είναι έτοιμα να λικνιστούν στις πίστες. Εκατό τοις εκατό χειροποίητα και από ατόφιο δέρμα, απευθύνονται μόνο σε ανέμελα κορίτσια που πιστεύουν στον προσωπικό ενδυματολογικό κώδικα αλλά και στον ρομαντισμό της μαργαρίτας. Αν ανήκεις σε αυτή την κατηγορία, μπορείς να τα παραγγείλεις στο facebook και στο mail (skinar1969@yahoo.gr) του Alex.



Intimissimi: Chic retro

Ψηλόμεσα ρούχα, κορσάζ, απαλά chemise και νεγκλιζέ. Παλιομοδίτικες δαντέλες, λεπτά κεντήματα, παστέλ χρώματα, λουλουδάτα σχέδια. Ντελικάτα υφάσματα, τέλεια ποιότητα, απαράμιλλη εφαρμογή. Chic ρετρό εντυπωσιακού σχεδιασμού, art nouveau, προηγμένη τεχνολογία. Η νέα συλλογή Intimissimi αποθεώνει τον ρομαντισμό, το vintage, τη νοσταλγία για ένα αθώο, αγνό και σίγουρα όμορφο στιλιστικό παρελθόν. Η επιτομή της σικ τρυφερότητας, την άνοιξη και το καλοκαίρι του 2011 θα γίνουν το φετίχ για όλα τα ονειροπόλα θηλυκά.

www.intimissimi.com
T: 210 6840 005



Red Bull Cliff Diving World Series: Dive, baby, dive!

Κορυφαίοι αθλητές με εξαιρετικές πνευματικές και σωματικές ικανότητες που διεκδικούν τον τίτλο του παγκόσμιου πρωταθλητή. Περίτεχνες καταδύσεις που συνδυάζουν τις ακροβατικές κινήσεις με την απίστευτη φυσική κατάσταση. Εκπληκτικού κάλλους προορισμοί, όπως η «ανθρωποφάγος» σπηλιά του Mataveri Otai Bay στο Νησί του Πάσχα ή το ιερό πηγάδι (cenote) Ik Kil στον αρχαιολογικό χώρο των Μάγιας Chichen Itza του Μεξικού. Είναι το τρίτο πρωτάθλημα Red Bull Cliff Diving World Series, που ξεκίνησε τον Μάρτιο, πέρασε από την Αθήνα στις 22 Μαΐου και ολοκληρώνεται τον Σεπτέμβριο του 2011 στην Ουκρανία.
Επτά αναμετρήσεις, οι πιο δυνατές συγκινήσεις για τους λάτρεις της κατάδυσης από βράχο! Cliff diving σημαίνει πως έχεις μόλις τρία δευτερόλεπτα για να απογειωθείς από πλατφόρμα 27 μέτρων (οκταόροφο κτήριο, για να συνεννοούμαστε), να αναπτύξεις ταχύτητα που ξεπερνά τα 85 χιλιόμετρα και να εκτελέσεις μια κατάδυση που απαιτεί δεξιοτεχνία, αυτοσυγκέντρωση και απόλυτο έλεγχο σώματος.

Αποτελώντας την παγκόσμια πλατφόρμα των καλύτερων, εμπειρότερων και δημιουργικότερων αθλητών, στο φετινό πρωτάθλημα Red Bull Cliff Diving World Series συμμετέχουν οι 12 καλύτεροι του κόσμου. Την κριτική επιτροπή απαρτίζουν διεθνείς κορυφαίοι πρώην αθλητές κατάδυσης (όπως ο χρυσός Ολυμπιονίκης Greg Louganis), οι οποίοι βαθμολογούν με άριστα το 10 την απογείωση, τη θέση του σώματος στον αέρα και τη βύθιση στο νερό. Το πρωτάθλημα Red Bull Cliff Diving World Series είναι ένα εργοστάσιο παραγωγής αδρεναλίνης, ένα συναρπαστικό αθλητικό γεγονός. Συνεχίζεται, παρακολούθησέ το!

www.redbullcliffdiving.com



Simply Burgers: Simply delicious

«Όσο πιο φρέσκα υλικά, τόσο πιο καλή γεύση»: είναι η φιλοσοφία των Simply Burgers, είναι η συνταγή που έκανε τη διαφορά στο γαστριμαργικό burger σύμπαν τα τελευταία επτά χρόνια. Επτά είναι και οι αυθεντικές συνταγές Simply Burger που θα σε βάλουν σε μεγάλα διλήμματα επιλογής. The Godfather (διπλό τυρί, μπέικον, μανιτάρια σοτέ), The Rodeo (σος BBQ, μπέικον, τυρί τσένταρ, τραγανά onion rings) ή μήπως El Diablo (διπλό τυρί έμενταλ, μανιτάρια σοτέ, Hot Pepper Relish, Tabasco σος) για πιο τολμηρούς ουρανίσκους; Εγγυημένη απόλαυση και οι country style τηγανητές πατάτες με τη σος Creole, που συνοδεύουν όλα τα burger. Την επόμενη φορά που θα βρεθείς στο Mediterranean Cosmos, κάνε μια στάση στο πρώτο υποκατάστημα της αλυσίδας στη Θεσσαλονίκη για ένα χορταστικό και ιδιαίτερο γεύμα. Simply γιαμ!



Moleskine: A legend on the move

Δημιουργικότητα και φαντασία: οι δύο άξονες γύρω από τους οποίους περιστρέφεται η μακραίωνη ιστορία του Moleskine. Το θρυλικό σημειωματάριο των Βαν Γκογκ, Πικάσο, Χέμινγουεϊ, Τσάτγουιν, που αναβίωσε το 1997 για να γίνει φετίχ και της νέας εποχής, το 2011 πλαισιώνεται από μια ολόκληρη οικογένεια αντικειμένων και αξεσουάρ. Μόνο για ψαγμένους ταξιδευτές και νομάδες των καιρών. Αν είσαι ένας από αυτούς, οι σειρές Moleskine Writing Collection, Moleskine Traveling Collection και Moleskine Reading Collection διαθέτουν όλα όσα χρειάζεσαι για να αποτυπώσεις ή να διαβάσεις σκέψεις, εντυπώσεις, συναισθήματα on the road. Εργαλεία γραφής και ανάγνωσης, τσάντες, θήκες για λάπτοπ, πάντα πολυτελή και φινετσάτα, πάντα με την υπογραφή του ιταλού σχεδιαστή Giulio Iachetti. Τα νέα Moleskine είναι κάτι περισσότερο από χρήσιμα γκάτζετ. Είναι η διαχρονική αξία του χειρόγραφου, είναι η μαγεία του κοσμοπολιτισμού.

T: 210 3622 860

Katerinalexandraki & Swatch: The New Model Army Collection

Τόλμησε τις αντιθέσεις, έπαιξε με το παλιό και το φρέσκο, συνδύασε στρατιωτικές στολές με παιχνιδιάρικα Swatch, χρησιμοποίησε ως μοντέλα καλλιτέχνες, ξεχώρισε για την αρτίστικη θέαση της μόδας. Η ταλαντούχα σχεδιάστρια Katerinalexandraki παρουσιάζοντας τη νέα της κολεξιόν The New Model Army στη 13η Athens Fashion Week έδειξε έναν νέο σχεδιαστικό δρόμο, με σταθερές τις αντιθέσεις, την ανακύκλωση, τη φιλοσοφία του second hand, την ποπ διάθεση και το κέφι. Λειτουργώντας ως σύμβολο της άποψης πως το πέρασμα του χρόνου μοιάζει λιγότερο αδυσώπητο όταν συνδυάζεται με τη διαχρονικότητα, μέρος των δημιουργιών της αποτελούν τις νέες συλλογές της Swatch για την Άνοιξη-Καλοκαίρι 2011. The time is right, the time is now, the time is Swatch by Katerinalexandraki & The New Model Army Collection.

T: 210 9565 656





West Coast Cooler: The coolest edition

Δροσιά, κομψότητα, αφρώδης χαρακτήρας, συναρπαστική γεύση, διάθεση για παιχνίδι: τα βασικά συστατικά του West Coast Cooler, ενός girly ποτού που κατάγεται από την Ιρλανδία, έχει για βάση το κρασί και νότες εξωτικών φρούτων, μόλις 4% αλκοόλ και 151 θερμίδες ανά φιάλη 250 ml. Φέτος, το κλασικό μπουκάλι «ντύθηκε» ασορτί με το πνεύμα του καλοκαιριού. Έντονες αποχρώσεις του πράσινου και του φούξια, λουλούδια και πάρτι διάθεση αγκαλιάζουν πλέον τις φιάλες του West Coast Cooler Original και του West Coast Cooler Rosé, αφού το αγαπημένο γυναικείο ποτό απέκτησε μια limited edition στιλάτη θήκη, διά χειρός Katia Delatola. Ιδανικός σύντροφος στις ανέμελες καλοκαιρινές κοινωνικές επαφές, η συλλεκτική συσκευασία αντανακλά τη σχεδιαστική φιλοσοφία της Κάτιας Δελατόλα, που με κάθε της δημιουργία αναδεικνύει τη θηλυκότητα. Η θήκη του West Coast Cooler by Katia Delatola διατίθεται στο ατελιέ Twisted Classics by Katia Delatola (Ηροδότου 29, Κολωνάκι) σε περιορισμένο αριθμό 200 τεμαχίων υπογεγραμμένων από τη σχεδιάστρια, οπότε σπεύσατε!

T: 210 3252 103

Chapstick: Sweet lips protection

Προστατεύει τα χείλη από τον ήλιο, τον αέρα και το κρύο, χαρίζει την απαραίτητη ενυδάτωση, περιποιείται και ανακουφίζει τα σκασμένα χείλη. Σε μορφή stick και με δείκτη ηλιακής προστασίας SPF 4, τα Chapstick Classic κυκλοφορούν σε τρεις υπέροχες δροσερές γεύσεις: Φράουλα (Strawberry), Κεράσι (Cherry) Ουδέτερη (Original). Η σειρά συμπληρώνεται από το Ultra Moisture Tube, με Βιταμίνη Ε και Aloe Vera Oil και με δείκτη προστασίας SPF 15, που κυκλοφορεί σε μορφή Stick και Tube.

Pfizer, T: 210 9949 500



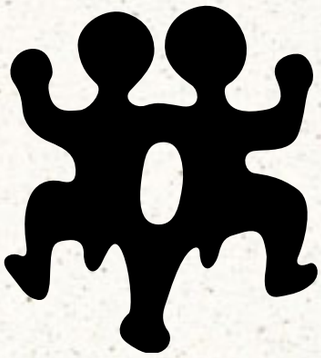


Absolut: Illusions

Absolut Vodka Illusion Edition: Είναι το νέο limited edition μπουκάλι της Absolut Vodka που μας εμπνέει να «αγκαλιάσουμε» το απροσδόκητο, να δούμε τον κόσμο από διαφορετικές οπτικές γωνίες, να ζήσουμε τις νύχτες μας με πιο δημιουργικό τρόπο. Εντάσσεται στην παράδοση του brand που τα τελευταία 30 χρόνια προωθεί τη δημιουργικότητα δημιουργώντας επετειακές, συλλεκτικές, ανατρεπτικές συσκευασίες. Κοιτώντας την Illusion Edition από μπροστά βλέπεις την κλασική φιάλη, όμως, καθώς την περιστρέφεις αργά, ανακαλύπτεις τις απρόσμενες χάρες της: η μεγεθυντική και αντικατοπτρική ιδιότητα του υγρού δημιουργεί την οφθαλμαπάτη ότι η ετικέτα επιπλέει στη βότκα μέσα στο μπουκάλι. Αν γείρεις τη φιάλη στο πλάι, θα παρατηρήσεις πως «μετακινείται» και το λογότυπο. Η Absolut Vodka Illusion Edition πιστοποιεί την άποψη πως οι οπτικές ψευδαισθήσεις είναι αναπόσπαστο κομμάτι της δημιουργίας. Εξίσου απροσδόκητες και δημιουργικές είναι οι τρεις νέες Illusion cocktails προτάσεις της Absolut. Absolut Strawberry Cube, Absolut Blood On Passion και Absolut Bullet συμπληρώνουν την εμπειρία των Absolut ψευδαισθήσεων με τον καλύτερο, διασκεδαστικότερο και ολοκληρωμένο τρόπο.

www.absolutdrinks.com
2103252103

Η ΖΩΟΠΑΝΗΓΥΡΗ του Γιώργου Μπάκα



ΔΙΔΥΜΟΙ (21 Μαΐου – 21 Ιουνίου)

Είναι ολοφάνερο πλέον πως η σωρεία των οικονομικών σκανδάλων, της διαφθοράς και της ρεμούλας που ταλανίζουν τη χώρα σε κάνουν να νιώθεις, στην καλύτερη, κορόιδο και, στη χειρότερη, μαλάκας με αρχαιοελληνική περικεφαλαία. Όπως και να έχουν τα πράγματα, Διδυμάκο, οφείλεις να διατηρήσεις την ψυχραιμία σου και να μη χαραμίσεις τα νεύρα σου ξεσπώντας σε ένα άψυχο τετράγωνο φωτεινό κουτί. Στην τελική, το ζήτημα δεν είναι ποιος τσέπωσε τα λεφτά από τα υποβρύχια. Το θέμα είναι πόση βανίλια είχαν μέσα.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ (22 Ιουνίου – 22 Ιουλίου)
Το τρίγωνο Ήλιου - Πλούτωνα - Αφροδίτης πρόκειται να επηρεάσει σημαντικά τις επαγγελματικές εξελίξεις στη ζωή σου, κυρίως στον τομέα των επαγγελματικών εξελίξεων (ορίστε;). Ειδικότερα, οι γεννημένοι από το 1913 και μετά θα πρέπει να κάνετε υποχωρήσεις ή, αλλιώς, «τουμπεκί», όσον αφορά σε ζητήματα μείωσης μισθού, αύξησης ωραρίου και καθιέρωσης μαστιγώματος ως παραδειγματική τιμωρία σε τυχόν σφάλματα που βλάπτουν την εταιρία. Το ευτυχές είναι πως τα συναισθηματικά σου παραμένουν σταθερά καλά και θα έχεις έναν άνθρωπο να σου περιποιείται τις πληγές.

ΛΕΩΝ (23 Ιουλίου – 22 Αυγούστου)
Μολονότι θετικές για το ζώδιό σου, οι προβλέψεις της Λίτσας Πατέρα και των λοιπών προκομμένων αστρολόγων, που χύνουν ιδρώτα και σαμπάνιες πάνω από τους αστρολογικούς χάρτες, το καράβι άρχισε να μπάζει νερά. Όσο και αν διαβάζεις ότι αυτόν τον καιρό θα δεχτείς μια πολύ σημαντική πρόταση που θα αλλάξει τη ζωή σου, λυπάμαι, αλλά θα σε απογοητεύσω. Οι μόνες προτάσεις που θα σου γίνουν θα είναι του τύπου: «Η Μαρία είπε να πάμε για καφέ στο κέντρο» ή «Η κυβέρνηση αποφάσισε πως μπορεί και χειρότερα» ή «Αύριο θα κάνει πάρα πολλή ζέστη».

ΠΑΡΘΕΝΟΣ (23 Αυγούστου – 22 Σεπτεμβρίου)
Ο πλανήτης Κρόνος στέκεται στο πλευρό σου (σαν καρπούζι στη μασχάλη) και σε ανταμείβει για τους επίμονους κόπους που κατέβαλες για να βρεις κι εσύ ένα ταίρι. Τις επόμενες ημέρες θα παρουσιαστεί στη ζωή σου ένας καλός άνθρωπος με πρόθεση να της αλλάξει τα πέταλα. Προσοχή, μην παρασυρθείς από τον έντονο ενθουσιασμό και το πάθος σου, και σου ξεγλιστρήσει μέσα από τα χέρια, όπως οι προηγούμενοι/ες. Δείξε πόσο ερωτικά ανεξάρτητος/η είσαι, πόσο δυναμική προσωπικότητα διαθέτεις και φύλαξε το παρελθόν σου ως επτασφράγιστο μυστικό, πριν πάρει πρέφα πόσο λούζερ είσαι.

ΖΥΓΟΣ (23 Σεπτεμβρίου – 23 Οκτωβρίου)
«Ένα "όχι" που βγήκε από βαθιά πεποίθηση είναι πολύ καλύτερο από ένα "ναι" που ειπώθηκε για να ευχαριστήσει ή για να αποφύγει φασαρίες», είχε πει ο Μαχάτμα Γκάντι, και μάλλον δεν εννοούσε την άρνηση στη γυναίκα του να βγάλει το ινδικό τουρμπάνι και να ντυθεί σαν άνθρωπος. Ο Κρόνος στον Δία σε καλεί να πάψεις να είσαι υποτελής, δουλοπρεπής και γλείφτης και να υπερασπιστείς τα εργασιακά δικαιώματά σου χωρίς φόβο και πάθος. Τώρα, αν δεχτείς ύβρεις και απειλές απόλυσης, γύρνα το ξανά στην υποτέλεια. Μη χάσεις και τη δουλειά…

ΣΚΟΡΠΙΟΣ (24 Οκτωβρίου – 21 Νοεμβρίου)
Γκρίνιες, καβγάδες και εκτοξευόμενα βάζα προβλέπονται να πρωταγωνιστήσουν σε όλη τη διάρκεια του Ιουνίου, πιάνοντας και λίγο από Ιούλη. Όντας παλαιό μέλος του κινήματος «δεν πληγώνω», θα υποφέρεις τα πάνδεινα περιμένοντας πότε θα δείσει το έτερον ήμισυ να σου αναγγείλει τον πολυπόθητο χωρισμό. Αν δεν το πράξει εγκαίρως, χάνεις μια σπουδαία ευκαιρία να απελευθερωθείς από τα δεσμά σου, αν δεν πράξει καθόλου, κερδίζεις μια σπουδαία ευκαιρία να παραμείνεις σε μια σχέση ως διακοσμητικό στοιχείο.

ΤΟΞΟΤΗΣ (22 Νοεμβρίου – 21 Δεκεμβρίου)
«Ένα μεγάλο φωτεινό καλοκαίρι, πηδά στο δρόμο απ' των σπιτιών τις σκεπές, είναι παιδί και σε τραβάει απ' το χέρι, στο τέλος όλες οι υπόγειες στοές βγάζουν σ' ένα φωτεινό καλοκαίρι» (Μανώλης Φάμελος singing). Το περίμενες σαν τρελός/ή και επιτέλους ήρθε, Τοξοτάκο! Έχεις μπροστά σου τρεις ολόκληρους μήνες να απολαύσεις ξέγνοιαστα μπάνια, φραπέδες, τσιπουράκι και greek salad δίπλα στη θάλασσα, αδιαφορώντας για την κρίση, το ΔΝΤ, τις περικοπές μισθών, τις απολύσεις, την ανεργία, τη μιζέρια και την κακομοιριά. Ξανασφηνώνεις το αγγούρι στον κώλο σου από Σεπτέμβρη και πάλι.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (22 Δεκεμβρίου – 19 Ιανουαρίου)
Με την είσοδο του Άρη στα Play Off, οι δεσμευμένοι θα βιώσετε μέσα στη σχέση σας μια ατμόσφαιρα δυσάρεστη γεμάτη καβγάδες και γκρίνια. Τα μειονεκτήματα του χαρακτήρα σας, οι επικρίσεις και οι προτροπές αλλαγών στη συμπεριφορά σας θα βρεθούν για ακόμη μία φορά στο επίκεντρο των συζητήσεων και θα σας φέρουν στα όριά σας. «Η πιο μεγάλη τέχνη είναι να ξέρεις να αποχωρείς την κατάλληλη στιγμή», είχε πει ο Νίτσε, κι αυτήν είναι η καταλληλότερη στιγμή για σένα να αποχωρήσεις από αυτή τη σχέση (παιδιά, όχι όλοι οι Αιγόκεροι, γιατί θα έχουμε σημαντική μείωση της υπογεννητικότητας!).

ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου – 18 Φεβρουαρίου)
Η μετακίνηση του Δία στον Ταύρο και η μετακίνηση του καναπέ δίπλα στην τηλεόραση ευνοεί το φενγκ σούι και σου χαρίζει την απαραίτητη ενέργεια για να αντεπεξέλθεις στη ζέστη του καλοκαιριού παραμένοντας παραγωγικός/ή στη δουλειά σου. Η εμμονή σου με την ανατολίτικη φιλοσοφία, τα ρέικι, τις γιόγκες και τις γιαπωνέζικες τσόντες μπορεί να απέχει από την ελληνική πραγματικότητα, αλλά βλέπεις πως φέρνει αποτελέσματα στη ζωή σου, κι αυτό είναι το ζητούμενο. Δεν είναι ποτέ αργά να προβείς και σε μια πλαστική σχισίματος ματιών.

ΙΧΘΥΕΣ (19 Φεβρουαρίου – 20 Μαρτίου)
Ο Παναγιώτης Ψωμιάδης συζητάει το ενδεχόμενο να προχωρήσει στην ίδρυση νέας πολιτικής κίνησης με την ονομασία Π.ΑΝ.Ι.ΚΑ.Σ. (Πολιτική Αναγέννηση Ιδεολόγων Καρνάβαλων Σαλονίκης), παραδίδοντας μαθήματα θάρρους, επιμονής και πίστης στον εαυτό μας. Όσο και αν πληγώθηκες ή απογοητεύτηκες από τους γύρω σου, όσο και αν προσπάθησαν να σε λυγίσουν το τελευταίο διάστημα, μην το βάζεις κάτω, Ταυρομάχε μου. Ύψωσε ανάστημα, σήκωσε παντιέρα και πάρε φόρα για μια νέα αρχή στον μακρύ και δύσβατο δρόμο της αποτυχίας.

ΚΡΙΟΣ (21 Μαρτίου – 19 Απριλίου)
Η κυβέρνηση αποφυλακίζει όλους τους κρατούμενους ανά τη χώρα (δολοφόνους, ληστές, βιαστές) με το ανάλογο αντίτιμο, προκειμένου να εξασφαλίσει έσοδα 800 εκατομμυρίων ευρώ και να καλύψει τη μαύρη τρύπα του ελλείμματος. Όσο και αν ενίστασαι για αυτές τις -στρατηγικής σημασίας- μεταρρυθμίσεις, πρέπει να συνειδητοποιήσεις πως μόνον έτσι οι Έλληνες, ενωμένοι σαν γροθιά, θα αντιμετωπίσουμε την οικονομική κρίση. Όλοι μαζί, νόμιμοι και παράνομοι, τίμιοι και άτιμοι, ιδιοτελείς και ανιδιοτελείς, για το κοινό συμφέρον της ελίτ (όχι της φρυγανιάς, ούτε των υποδημάτων).

ΤΑΥΡΟΣ (20 Απριλίου – 20 Μαΐου)
Το φετινό καλοκαίρι χαρακτηρίζεται ιδιαίτερα ανατρεπτικό για τα ερωτικά σου, αφού πριν προλάβεις να πεις «αντίο, τα λέμε» στο παλιό σου ταίρι, θα πεις «επ, τι γίνεται;» στο καινούργιο. Ξέραμε πως δεν είσαι από αυτούς τους ανθρώπους που «θέλουν λίγο χρόνο πριν μπουν σε μια νέα σχέση», που «θέλουν να μείνουν λίγο μόνοι για να σκεφτούν» και «θέλουν να ξεκαθαρίσουν κάποια πράγματα μέσα τους», αλλά η ταχύτητα διαγραφής συναισθημάτων και αναμνήσεων που διαθέτεις είναι ασύλληπτη. Έχεις σπάσει κάθε ρεκόρ μεταπήδησης από μια σχέση στην άλλη.


Barbarella
OPENING FRIDAY 20|5
summer
GEORGE SABANIS
fm/ράδιο1
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΠΑΠΑΔΑΚΗ
ΛΟΥΙΖΑ ΤΖΟΡΝΤΑΝΕΛΛΙ - WIVECA HARTMANN - TEL RES: 2310 472 482 - ΣΤΡΟΦΗ ΚΑΖΙΝΟ



Message in a bottle

Το λογότυπο, τα χρώματα, οι διαφημίσεις της έγιναν συνώνυμα της ποπ κουλτούρας, διακριτικά που συνοδεύουν την ποιότητά της. Ποιος μπορεί να ξεχάσει τη σειρά ελαιογραφιών του Άντι Γουόρχολ «Coca-Cola Bottles» που δημιουργήθηκε το 1962, τις vintage καταχωρήσεις του 20ού αιώνα που διδάσκουν στιλ μέχρι σήμερα, τα πιο cool τηλεοπτικά spots του αξεπέραστου αναψυκτικού;





Coca-Cola facebook lovers

Ο αγαπημένος ήχος όταν ανοίγεις ένα μπουκάλι ή ένα κουτάκι Coca-Cola για να ξεδιψάσεις. Κλικ στη γεύση της έχουν κάνει μέχρι σήμερα περισσότεροι από 26 εκατομμύρια φίλοι της στο facebook.

Όλοι μαζί, όλοι Coca-Cola!

Όλα εκείνα που μας γεμίζουν με αισιοδοξία για τη ζωή. Η μουσική, η ζωγραφική, ο κινηματογράφος, ο αθλητισμός, η δημιουργικότητα. Στηρίζοντας χιλιάδες ταλαντούχους ανθρώπους σε κάθε γωνιά της Γης, υποστηρίζει ενεργά μέσα από τις πιο πρωτότυπες ενέργειες την προσπάθεια να γίνεις καλύτερος. Το φεστιβάλ Coca-Cola Soundwave, η Coca-Cola Future League, οι διαγωνισμοί για ανάδειξη νέων καλλιτεχνών είναι οι πιο χαρακτηριστικοί θεσμοί. Όλοι μαζί, όλοι Coca-Cola!







Always there, always true

Ζει μαζί μας κάθε στιγμή της ζωής. Τη χαρά της νίκης στις μεγαλύτερες αθλητικές διοργανώσεις αλλά και την ευθύνη της δράσης σε συγκλονιστικά γεγονότα, όπως η καταστροφή της Αϊτής. Συμμετέχοντας στην πρωτοβουλία We Are The World 25 Haiti συνεισφέρει στους πληγέντες δωρεά χιλιάδων κιβωτίων νερού, χρήσιμα προϊόντα και σημαντικές χρηματικές δωρεές. Γιατί Coca-Cola δε σημαίνει μόνο γεύση και δροσιά, αλλά και σεβασμό, αλληλεγγύη, ελπίδα.



Coca-Cola
Happy birthday to you!

Μάθε τα όλα: Το πιο διάσημο αναψυκτικό έχει γενέθλια. Η Coca-Cola έγινε 125 χρονών! Ακολουθούν μερικές ιστορίες από την Ιστορία της. Tips-φυσαλίδες με γεύση, δροσιά, αισιοδοξία και always look at the bright side of life.



125 years old

Ήταν 8 Μαΐου 1886, όταν ο φαρμακοποιός John Stith Pemberton ανακάτεψε για πρώτη φορά μια κανάτα ενός εύγευστου σιροπιού με ανθρακούχο νερό. Το ρόφημα σερβίρεται στο φαρμακείο «Jacob's» της Ατλάντα και η δροσιά δε θα είναι ποτέ ξανά η ίδια. Οι επισκέπτες γεύονται το καινούργιο ανθρακούχο προϊόν ανακαλύπτοντας με ενθουσιασμό τη δροσιά που κρύβει μέσα του. Σήμερα, παραπάνω από 1,7 δισεκατομμύρια «σερβιρίσματα» σε 200 και πλέον χώρες την έχουν αναδείξει στο πιο αγαπημένο αναψυκτικό.



Coca-Cola

SOUL



125 χρόνια

Coca-Cola®

Μοιραζόμαστε τη χαρά!

Ο φετινός Μάιος είναι μοναδικός, είναι γεμάτος εκπλήξεις, είναι Coca-Cola! Το πιο δημοφιλές αναψυκτικό στην ιστορία, γιορτάζει φέτος τα 125 του χρόνια και το γιορτάζει! Μείνετε συντονισμένοι!